BRIEF
PT6
0041221

3 1761 06633867 4

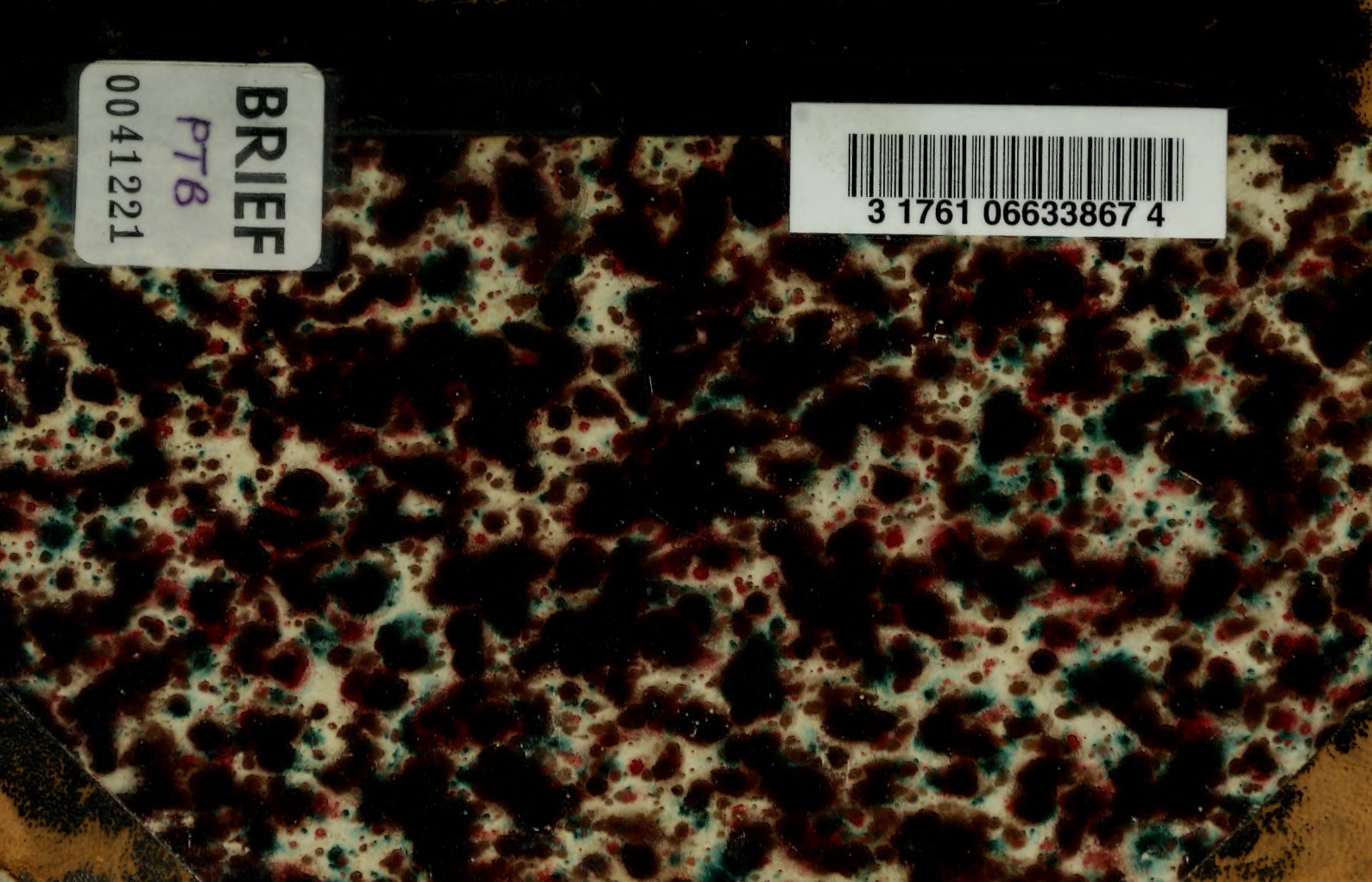

77. 680

Stands-Conflicter.

Af

Forfatteren til „For silde".

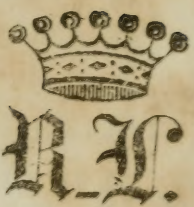

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag. — Trykt hos Louis Klein.

1855.

brief
PTB
0041221

Stands-Conflicter.

Min Sidekammerat i Skolen var en Søn af den gamle Greve, der boede ligeoverfor mine Forældre. En besynderlig Skjebne havde i flere Aar næsten uafbrudt sat ham ved min Side, og Grunden var hverken, at vi begge vare flittige eller at vi begge vare dovne, men snarere, at han havde et ualmindelig godt Hoved, som han ikke brugte, og jeg kun middelmaadige Evner, som Fliden maatte bøde paa. Desuden var han dels favoriseret af Lærerne, der saae igjennem Fingre med den unge Greve og ikke forlangte saa Meget af en adelig Junker som af en jevn Spidsborgers Søn, dels betjente han sig af de Fif, som vi Alle kjende fra vor Skoletid, for at føre Læreren bag Lyset.

Jeg maa tilstaae, at jeg selv trolig hjalp ham i denne sidste Henseende, ved at skrive hans Stile, ved at tilhvidske ham de Svar, som han ellers vilde være bleven Læreren skyldig, og paa hundrede andre Maader. Hvorfor jeg egentlig gjorde det, vidste jeg selv ikke; det var, som om det nu engang hørte sig til og ikke kunde være anderledes; han stolede paa mig, og jeg

vilde ikke svigte ham. Fra Skolen fulgtes vi sædvanlig hjem og skiltes først fra hinanden mellem vore Forældres Boliger, han for at gaae ind igjennem den elegante Port, jeg for gjennem min Faders lille Boutik at komme ind i vore smaa, temmelig mørke Værelser til Gaarden.

Vore Kammerater havde altid seet skjævt til Eugen og kunde ikke finde sig i, at han ved alle Leiligheder blev begunstiget fremfor de Andre. At jeg derfor ogsaa blev dem en Torn i Øinene, var en Selvfølge, især fordi jeg uagtet alle deres Advarsler og alvorlige Trudsler stadig kom ham til Hjelp. Der dannedes et formeligt Komplot i en af vore kortere Ferier, ikke directe mod ham, men snarere imod mig, og en af de stærkeste Drenge forbød mig i de Andres Navn, den første Dag efter Ferien, at taale eller understøtte Eugens „Filurerier", hvis jeg ikke vilde udsætte mig for en eftertrykkelig Dragt Prygl. Jeg tog ikke synderlig Notits af denne Advarsel, da jeg tidligere ofte var bleven truet paa samme Maade, uden at man havde iværksat Trudslen, og en af de allerførste Dage var jeg atter Eugens redebonne Hjelper i Nøden.

Næppe var Timen ude, før jeg blev overfalden af to dertil Udvalgte. Det blev ikke ved nogen almindelig „Overhaling", men man angreb mig med et saadant Raseri, at jeg endnu troer, at de havde banket mig

ihjel, hvis ikke Eugen var kommen mig til Undsætning. Han var rigtignok kun lille og spinkel af Vært, og med sine Kræfter kunde han ikke hjelpe mig, men da han saae mig blode under mine Tyranners Hænder, glemte han sin Mangel paa physisk Kraft, blev rasende, sprang op paa Nakken af den ene Boddel og fattede ham med begge Hænder om Halsen, saa at denne maatte give slip paa mig, for ikke selv at blive qvalt. De Andre vilde rive Eugen fra sit Offer og raabte, at det var skammeligt at angribe bagfra, at det kunde kun en adelig Kujon gjøre o. s. v., men imidlertid fik jeg lidt Pusterum og kom igjen paa Benene. Gud veed, hvad Enden var bleven endda, hvis ikke heldigvis en af Lærerne var kommen til, hvorpaa hele Bataillen ophørte. De, der havde angrebet mig, fik en Revselse, og Eugen slap for første Gang i sin Skoletid ikke denne Gang fra at dele deres Skjebne. Dette var de Revolutionæres eneste Triumf foruden et blaat Øie, der var mit Udbytte af Kampen.

Fra dette Øieblik elskede jeg Eugen. Han havde ikke vidst, hvorfor man havde overfaldet mig; det var altsaa alene Venskab for mig, der havde bevæget ham til at tage Del i Striden, og for min Skyld var han bleven straffet. Han havde, troede jeg, frelst mit Liv. Alt dette gjorde, at jeg, som dengang næppe var fjerten Aar gammel, følte, at han hele Livet maatte være min Ven. Vi fulgtes den Dag som sædvanlig hjem fra

Skolen, og da han gik ind af sin Port, fulgte jeg med, faldt ham om Halsen og kyssede ham med Taarer i Øinene.

„Tak, Eugen.“ hulkede jeg. „Det skal jeg aldrig glemme dig!“

„Aa hvad!“ svarede han og lo, „det er ikke værd at tale om. Du har saa tidt hjulpen mig ud af en Knibe; det var da ikke mere end billigt, at jeg ogsaa engang hjalp dig ud af Klemmen.“

Næste Dag blev jeg ret bedrøvet ved at see, at Eugen ikke var i Skole, og man drillede mig med, at min tappre Ridder formodentlig befandt sig ilde efter de usædvanlige Anstrengelser, der ikke passede sig for en saa fin Herre, eller at hans Forældre ikke vilde taale, at man saaledes udsatte en Gren af det gamle Stamtræ for at knækkes. Det forurolligede mig, og jeg besluttede, før jeg gik hjem til mine Forældre, uden videre at gaae op til Eugen.

Da jeg stod udenfor Døren og skulde ringe paa hos de fornemme Folk, blev jeg ganske beklemt om Hjertet. Jeg havde aldrig været der før, og vi havde ovre fra Boutikken saa ofte betragtet den elegante Etage, især naar den om Aftenen var oplyst, at vi ansaae den for næsten et lille Slot, og nu skulde jeg, der ovenikjøbet maatte møde med et blaat Øie, bede om at komme ind i den Herlighed.

Det var derfor let forklarligt, at jeg næsten anſaae mig ſelv for en paatrængende Perſon, der vilde ſnige ſig ind, hvor jeg ſlet ikke havde hjemme, men virkelig Intereſſe for Eugen overvandt dog mine Betænkeligheder, og jeg ringede paa, først ſaa ſagte, at intet Menneſke kunde høre det, men efterhaanden ſtærkere og ſtærkere.

En Tjener lukkede mig op og maalte mig med et meget haanligt Blik fra Top til Taa, og da jeg ſpurgte efter Eugen, pegede han blot hen til Døren tilhøire i Entreen uden at gjøre ſig den Ulejlighed at aabne Munden. Jeg fulgte Fingerpeget, bankede paa den betegnede Dør, og da jeg hørte Eugens Stemme indenfor raabe: Kom ind! lukkede jeg den raſk op og gik ind. Han laa i Sengen, og udenfor den ſad en yngre lille Pige, der efter hendes Lighed med Eugen at dømme, maatte være hans Søſter. Hun holdt en Bog i Haanden og havde tilſyneladende læſt høit for ham.

Da jeg ſaae ham ligge i Sengen, havde jeg nær fældet Taarer, men den lille Piges Nærværelſe afholdt mig derfra.

„God Dag, Emil!“ raabte han mig imøde: „du troede vel, at jeg allerede var død? Jeg kan ſee det paa dig; idetmindſte ſeer du ud, ſom om du ſkulde til Begravelſe. — Jeg takker baade Budne og Uindbudne!“

Han satte sig overende i Sengen, rakte mig den ene Haand, og med den anden slog han Bogen ud af Haanden paa sin Søster, saa at den fløi langt henad Gulvet.

„Nu skal du have Tak for denne Gang, min Unge!“ sagde han og lo, medens den stakkels Pige dybt rødmende reiste sig og bukkede sig for at tage Bogen op.

„Det er en smuk Tak, Eugen“ svarede hun godmodigt, „fordi jeg en hel Time har siddet her og læst høit for dig.“

„Oprør i Leiren?“ raabte han. „Har du maaskee ikke havt Fornøielse af at læse for mig? Jeg har, min Sjel! ikke moret mig ved at høre paa det kjedelige Tøieri, det kan du da begribe. Nu er du desuden aldeles tilovers her. Farvel!“

Taarerne stode den unge Pige i Øinene. Jeg undsaae mig paa de to Søskendes Vegne, og havde allerede taget Bogen op, som jeg rakte hende. Da hun listede sig bort, bukkede jeg høfligt for hende. Hun svarede med et lille Smil, der baade var undseligt og forundret, medens Taarerne stjal sig nedad hendes Kinder. Hun undrede sig formodentlig over, at ikke alle Skoledrenge lignede hendes Broder.

„Bliv lidt, Amalia!“ — raabte Eugen, da hun allerede var i Døren — „jeg maa præsentere Eder for

hinanden. — Min Frøken Søster — Hr. Emil Petersen der ligeoverfor fra!"

Hun saae paa mig med et temmelig nysgjerrigt Blik og neiede.

„Siig til Fader og Moder, at han er herinde;" raabte Eugen, og lagde sig tilbage i Sengen.

„Du var ikke net imod din Søster," sagde jeg, da hun havde forladt os.

„Aa hvad! den lille Fjante! — græder over Ingenting."

„I min Nærværelse burde du ialfald ikke have behandlet hende saaledes."

„Det kan du maaskee have Ret i. Men du er vel ikke kommen herover for at bovmesterere mig? Husk paa, at jeg er syg og taaler ingen Historier. Jeg faaer strax Hovedpine eller Migraine, som Moder siger."

„Hvad feiler dig da?" spurgte jeg, pludselig bedrøvet.

„Jeg veed det ikke selv," svarede han. „Efter den Affaire igaar var jeg lidt fortumlet i Hovedet hele Aftenen. Inat sov jeg som en Sten. Imorges havde jeg lidt Hovedpine og saae lidt rød ud i Kinderne. Mine Forældre paastode, at jeg var syg, og fik sendt Bud efter Lægen. Han har ogsaa pligtskyldigst været her, skrev en halv Pægel Mixtur op, som jeg naturligvis ikke har brugt, og, inden han var gaaet, var jeg

allerede rask som en Fisk. En dygtig Mand den Doctor!"

„Har du fortalt dine Forældre Grunden til det Hele?" spurgte jeg.

„Ja vist har jeg."

„Hvorfor?"

„Jeg skulde jo dog sige Noget."

„Saa ere de vel vrede paa mig?"

„Paa dig?" — svarede han. „Ærligt talt, det er første Gang, jeg har udført en ridderlig Gjerning, og det smigrede naturligvis min Forfængelighed at fortælle dem mine Bedrifter og om mit drabelige Heltemod. — Og hvad troer du, de svarede?"

„Ligesom jeg svarede dig, da jeg igaar skiltes fra dig i Porten."

„Jo Pyt! de sagde, at jeg havde baaret mig dumt ad — hører du, dumt? — At jeg skulde holde mig for god til at blande mig i det Borgerpaks Sønners Slagsmaal, og en hel Del af den Slags."

Jeg følte Blodet stige mig til Hovedet over denne Fornærmelse imod mig. Eugen saae, at jeg blev hidsig, og raabte:

„Men saa kan du troe, at jeg tog paa Vei og blev vred for Alvor. Jeg forsvarede dig og fortalte dem rentud af Posen, ved hvor mange Leiligheder jeg var sluppen igjennem alene ved din Hjelp, at du var

meget flittigere end jeg, og — at du var min Ven. Det sagde jeg!"

„Det var smukt af dig, kjære Eugen!" udbrød jeg og trykkede hans Haand. „Hvad sagde saa dine Forældre?"

„De bleve flaue", lo han, „og det kunne de have godt af. — Nu er det jo forbi. Imorgen kommer jeg igjen i Skolen. Jeg havde stor Lyst til rigtig at hævne mig paa det — — —!" Han standsede.

„Du vilde nok sige, det Borgerpak?" afbrød jeg ham godmodig. „Nei, lad du nu helst alt det være glemt."

Kort efter kom Eugens Fader ind til os. Det var en gammel, graahaaret Mand. Jeg havde ofte seet ham i Afstand, men aldrig hørt ham tale, og blev næsten forundret ved at høre hans godmodige og venlige Stemme, da jeg altid havde tænkt mig, at saa fornemme Mennesker maatte tale anderledes end vi andre Smaafolk. Han takkede mig for mit Venskab til hans Søn, og bad mig ofte at komme og besøge ham. Jeg var ganske indtagen af ham, og han havde netop faaet mig til at fortælle vidt og bredt om Skolen, da hans Gemalinde, den naadige Grevinde, traadte ind. Det var noget ganske Andet, Fornembed fra Top til Taa.

Hun var en endnu smuk Dame, der saae langt yngre ud end Greven, men det var ogsaa det Eneste,

hun havde forud for ham. Hendes Træk vare haarde og skarpe, og hendes Miner hovmodige, men det antog jeg maatte høre til hendes Stand. Mig værdigede hun næppe en Hilsen, og efterat hun havde spurgt i en meget om, men, som jeg syntes, noget affectert Tone, hvorledes hendes Søn befandt sig, henvendte hun sig til mig i en ganske anden Toneart.

„Det er altsaa Emil Petersen?"

Jeg bukkede.

„Jeg haaber, at de for Fremtiden forskaaner min Søn for at blive nødsaget til at blande sig i saadanne afskylige Klammerier."

„Jeg beder — det var ikke —" stammede jeg og vidste ikke, hvad jeg skulde svare paa en saa uventet Tiltale i en næsten truende Tone.

„Han kan da ikke gjøre for, at de Andre vilde prygle ham", sagde Eugen og reiste sig op i Sengen.

„Og det var da heller ikke hans Skyld, at Eugen blandede sig deri," indvendte Greven i en temmelig spag-færdig Tone.

„Det var ogsaa dumt eller mindre vel overlagt af min Søn," vedblev hendes Naade. „Gud skee Lov, det endda gik saa godt!"

Jeg stod meget flau og undselig ligeoverfor hende og ønskede mig blot bagved min Faders Tisk. Da hun vendte Ryggen til Eugen, lo han til mig og trak

paa Skulderen. Det gav mig lidt Mod igjen, da jeg anſaae det for en Opmuntring og en Advarſel om, at hun i Grunden ikke mente det ſaa alvorligt, ſom det lod til.

„Kom, min Ven!“ ſagde Grevinden lidt efter til ſin Mand, tog hans Arm, og begge forlode Værelſet. Han nikkede venligt til mig, da han gik, men hun lod, ſom om jeg aldeles ikke var tilſtede, og bad mig ikke om at komme igjen.

„Det var ogſaa Noget at gjøre Væſen af!“ udbrød Eugen, da de vare ude af Døren. „Jeg ſkulde have mødt med ſaadant blaat Øie ſom dit, ſaa ſkulde vi blot have hørt!“

— Da jeg den følgende Dag kom hjem fra Skolen, blev jeg meget forundret ved at høre, at min Fader var ovre hos Greven, der havde ſendt Bud efter ham ſamme Morgen, og hvorfra min Moder ventede ham tilbage med en utaalmodig Længſel. Lidt efter kom han. Han var iført ſine ſorte Klæder og i det Hele i fuld Puds. Da han kom ind i Stuen, trykkede han min Haand med et betydningsfuldt Blik.

„Det er en herlig Mand, den gamle Greve!“ vare de første Ord, han talte. Derpaa tog han ſin Kjole af og lagde det hvide Halstørklæde ned i den øverſte Commodeſkuffe, medens Moder trippede omkring i nys-

gjerrig Forventning. Først da han igjen var kommen i sin daglige Dragt og havde sat sig tilrette i den gammeldags Læneſtol, lod det til, at han vilde begynde sin Rapport, men pludſelig betænkte han sig, reiſte sig og gjorde først Anſtalter til at faae sin Pibe ſtoppet og tændt. Det blev min gode Moder dog altfor galt, og det var hende ikke længer muligt at tie.

„Men, Herre Gud, Mand! saa tal dog først," udbrød hun. „Jeg skal ſtoppe din Pibe — det har jeg jo for gjort — kom her med den. Tal du kun imidlertid. Hvad vilde saa Greven dig?"

Hun tog uden videre Piben fra ham, og han satte sig ganske betuttet i Læneſtolen igjen.

„Det angik saamæn vor Emil," begyndte han med et polidſk Smil.

„Hvad for Noget? min egen Emil!" raabte Moder og omfavnede mig med Piben i Haanden, som om der allerede var vederfaret mig en ſtor Lykke. Min Fader fandt imidlertid, at det var ikke Noget at tage saa forfærdeligt paa Vei for, og fortalte nu kort og godt, at Greven havde foreſlaaet ham, at jeg og Eugen for Fremtiden ſkulde læſe vore Lectier ſammen, enten ovre hos hans Forældre eller hos mine.

„Det, der glæder mig meſt," endte Fader ſin Beretning, „var den Roes, ſom Greven gav vor Emil.

Ja, Mutter, det var en Glæde. Gud velsigne dig, min Dreng, for det!"

„Det kalder jeg Lykke!" begyndte Moder igjen.

„Hvad for Noget? At han skal læse Lectier?" spurgte Fader.

„Han skal altid være sammen med det Grevebarn!" vedblev hun uden at lade sig forstyrre — „gaae ind og ud derovre. Det kan føre til Noget engang i Tiden. — Nu veed jeg da, at der ikke længer kan være Tvivl om han skal studere eller ikke?"

„Det er jo allerede afgjort for længe siden," indvendte jeg.

„Ja, ja, Gud veed!" svarede Moder. „Maaskee gik dog den Gamle saa smaat med den Idee bag Øret, at naar du først havde udlært i Skolen, skulde du dog bag Disken derude. Hvad siger Fatter?"

„Jeg siger, vist ikke nei!" svarede Fader lidt ærgerlig. — „Forresten maa du ikke tale haant om Handelen. I Boutikken er nu engang mit Liv. Der har jeg levet glad og tilfreds, og naar jeg engang skal dø herinde, er jeg vis paa, at mit sidste Blik falder gjennem Glasruden der ud i Boutikken. Den har nu i saa mange Aar redeligt og ærligt ernæret os Allesammen."

„Godt Ord igjen, lille Mand! du veed jo, at jeg ogsaa holder af Boutikken, men du kan da ikke fortænke

mig i, at jeg holder mere af Emil. Men hvad siger da Emil til alt dette?"

„Jeg er naturligvis fornøiet," svarede jeg. „Jeg holder usigelig meget af Eugen, og jeg skal nok gjøre mig hans Forældres Tillid værdig."

„Det forstaaer sig, og det haaber jeg, Emil!" sagde Fader.

I det Samme kom min Søster Betty hjem fra sin Skole. Moder maatte naturligvis strax fortælle hende de store Begivenheder, der vare foregaaede den Dag under hendes Fraværelse. Hun gjorde store Øine og saae paa mig, som om hun vilde opdage den Forandring, der allerede maatte være foregaaet med mig.

„See du kun paa dem, mit Barn!" sagde Moder. „Han vil nok blive et Lykkens Skjødebarn og engang blive dig en Støtte, naar vi andre ere faldne fra."

„Det kalder jeg itide at sørge for sine Børn," afbrød min Fader smilende.

— Det varede flere Timer, inden Moder den Aften kunde falde i Søvn, efterat Fader adskillige Gange havde paamindet hende om, at det var Sengetid. Hun laa formodentlig, den gode Kone, og drømte om al den Lykke, der skulde falde i den kjære Søns Lod, uden at tænke paa, at fordi Lykken giver en Finger, kan man ikke derfor som en vis Mand tage hele Haanden. Saa meget er vist, og derfor tror jeg, at hun længe ikke

bar kunnet sove for Opforelsen af lutter Luftcasteller, at min Fader den følgende Morgen imod Sædvane var forn oppe og selv tillavede sin Kaffe. Moder blev ganske forskrækket, da hun vaagnede og saae sin „Gamle" staae udenfor Sengen og præsentere hende en Kop Kaffe.

„Ovenpaa en urolig Nat," sagde han smilende, „gjør en Kop Kaffe godt. Jeg har gjort mig Umage for, at der intet Grums er i den; ellers var du vel istand til at give dig til at spaae deri om Emils Fremtid."

„Ak ja, det kjære Barn," svarede hun. „Jeg har saamæn drømt om ham den hele udslagne Nat, det forsikrer jeg dig."

„Det veed jeg ligesaa godt som du," afbrød Fader hende; „thi du snakkede høit hele Natten."

„Ja, seer man det."

Forresten var det ikke gaaet mig selv et Haar bedre. Jeg havde ogsaa ligget længe og tænkt over, hvor herligt det vilde være hver Dag at komme sammen med Eugen, men jeg byggede ingen Fremtids Planer derpaa, allermindst for mig selv. Derimod foresatte jeg mig, at jeg vilde formaae ham til at blive flittigere og stadigere. Det var forunderligt, jeg syntes mig dengang ham overlegen og troede, at jeg skulde virke fordelagtigt paa ham, medens mine Forældre

betragtede ham som en tilkommende Patron, der skulde virke fordelagtigt for mig.

Da jeg atter kom sammen med Eugen, ytrede vi Begge gjensidig for hinanden vor Glæde over dette nye Arrangement, der ganske var efter vort Hoved. Vi lovede os megen Fornøielse deraf og aftalte, at vi allerede næste Uge skulde begynde vore daglige Sammenkomster, og at jeg først skulde komme til ham.

Da jeg første Gang skulde derover, kom Moder ind med en ren Vest og ren Krave til mig og vilde, at jeg skulde pynte mig. Heldigvis kom Fader til i det Samme, og da han saae disse Anstalter, udbrød han: „Nei, saa Gud, skal han ikke nei! Idag er det Mandag, og igaar var det Søndag; du vil dog vel ikke, at han hver Dag skal have Rent paa for at læse Lectier!“ — Uden at sige et Ord pakkede min Moder med et Suk det rene Linned ind igjen, og der blev ikke talt mere derom, idetmindste ikke saavidt jeg veed.

Grevinden modtog mig denne Gang naadigere end ved mit første Besøg, og hendes Gemal var ogsaa særdeles venlig imod mig; men jeg befandt mig dog aldrig rigtigt i mit Æs derovre. Jeg var et andet Menneske eller rettere en ganske anden Dreng, naar jeg var der. Jeg, som ellers var munter og livlig, var som oftest alvorlig og stille. Jeg følte mig ikke saa vel i disse elegante Omgivelser som hjemme hos os

selv. Det generede mig, naar Tjeneren kom ind med Thee paa en stor Præsenterbakke og hver Gang dækkede Bord for os, og endnu mere generede begge Forældrenes hyppige Nærværelse mig. Eugens Letsindighed var mig derfor mere paafaldende ligeoverfor min Adstadighed, og han behagede mig ikke nær saa godt som i Skolen.

Hans Søster kom ogsaa engang imellem ind til os, men det gav ofte Anledning til Strid mellem os to Venner, da den Maade, hvorpaa han behandlede hende, oprørte og ærgrede mig, især naar hendes barnlige Naturlighed latterliggjordes af Broderens Spot. Det gjorde mig ondt, og jeg kunde ikke lade være at tage hendes Parti, men havde dog ikke Mod dertil, saalænge hun var nærværende.

Det, der var den største Tvang for Eugen, var at han var nødsaget til at bestille Noget, da hans Forældre passede paa os. Han foreslog derfor en Dag, at nu kunde vi jo til en Forandring i nogen Tid læse ovre hos mig. Jeg blev ganske glad ved dette Forslag, og vi aftalte indbyrdes, at vi den følgende Uge skulde flytte vort Studereværelse over Gaden. Da jeg kom hjem, faldt det mig først ind, at jeg intet Værelse havde for mig selv, da jeg altid havde været vant til at læse inde i mine Forældres Dagligstue, og der kunde jeg dog ikke sidde med Eugen.

Dette var mig en stor Sorg, men efter megen Grublen frem og tilbage faldt min Tanke paa et lille Qvistværelse, som jeg ikke troede, mine Forældre havde noget videre Brug for, og tidlig næste Morgen var jeg oppe paa Loftet for at recognoscere Terrainet. Da dette faldt ud til min Tilfredsbed, tyede jeg til min Moder med min Sorg og mit Haab. Jeg stolede paa, at der fra hendes Side Intet vilde være i Veien, og at hun nok vilde tale min Sag hos Fader. Jeg tog ikke feil; han gav mig til min usigelige Glæde Tilladelse til, at det blev sat istand til min Disposition, og nu fik vi travlt med at indrette og meublere det. — Enhver kjender vistnok fra sin Barndoms Aar den Glæde og Stolthed, som man føler ved første Gang at opholde sig i „sit eget Værelse". Jeg forekom mig ti Aar ældre og ti Aar vigtigere, da jeg holdt mit Indtog i min nye Bolig paa Loftet.

Endskjøndt det ikke, som det hedder i Romanerne, er nødvendigt at beskrive Værelsernes Beliggenhed og øvrige Lokaliteter, for at Læseren kan forstaae Fortællingens Gang, især da denne Fortælling gaaer sin jevne Gang, som Enhver kan følge, vil jeg dog gjøre Læseren bekjendt med mit og Eugens Værelser. I hans vilde man finde et complet Meublement, Tæppe paa Gulvet, Skrivebord, Servante, sex Stole, Sopha, et Mahognibord med Bordlampe paa og en moderne Kakkelovn.

Det laa paa første Sal, var høit og rummeligt, forsaavidt et Værelse paa eet Fag kan være det, men det var temmelig mørkt, hvortil de lange Gardiner bidroge meget.

I mit Værelse var derimod kun en Seng, et fyrremalet Bord, et Vadskebord, en lille Bilæggerovn, en perlemalet Bogreol, der var min Stolthed, og to Stole. Værelset laa fem Trapper iveiret, var lavt og skraat under Taget, og Gulvets Bræder kunde vist ikke mindes den Tid, da de vare unge og hvide. Foruden det Fortrin at være lysere end Eugens, havde det endnu et andet, der idetmindste i Eugens Øine havde en stor Betydning, nemlig at det laa til Gaden, medens der fra hans kun var Udsigt til den tomme Gaardsplads.

Da jeg var alene, saae jeg mig om i min hele Herlighed og var inderlig veltilfreds, men da jeg den næste Dag skulde føre Eugen ind i Helligdommen, var jeg ganske undselig over min beskedne og tarvelige Bolig.

„Du seer," sagde jeg til ham, „at her ikke er som ovre hos dig, men — —"

„Her er prægtigt," afbrød han mig og lo. „Her kan man dog være uforstyrret af de Gamle. — Her er jo en deilig Udsigt; jeg kan see lige ind i mine Forældres Værelser. See, der staaer den gamle Nar, med Respect at sige, min Onkel. Det undrer mig, at

han ikke vender Ryggen ud imod Gaden, for at Folk, der gaae forbi, kunne have den Fornøielse at see hans Kammerherrenøgle — men maaskee der ere Fremmede inde i Stuen, hvem han under den Glæde — og der have vi jo Amalia, — kom og hils hende, Emil!"

Jeg traadte hen til Vinduet, men det varede længe, inden det kunde falde den lille Comtesse ind at kaste et Blik op til Taget. Da hun endelig fik Øie paa os, hilsede hun venligt og løb leende hen til sin Onkel og Moder for at fortælle dem sine Opdagelser. De kom begge hen til Vinduet for at see det Særsyn, at den unge Greve var degraderet til at komme saa høit i Veiret. Jeg traf mig forlegen tilbage fra Vinduet.

„Her kunne vi maaskee ogsaa faae os en Pibe Tobak," sagde Eugen lidt efter, efterat have gjort sig bekjendt med Omgivelserne.

„Nei, min Fader kan ikke lide det hos Drenge," svarede jeg og frygtede for, at han desuagtet skulde vedblive sin Paastand, da jeg vidste, at han ikke var let til at opgive sine Lyster, men til min Glæde svarede han ganske roligt.

„Godt! saa lade vi være, og dermed Punktum! Jeg skal sige dig jeg har stor, overordentlig stor Respect for din Fader."

„Det er ogsaa den bedste og kjerligste Fader, man

kan tænke sig," udbrød jeg, henrykt over min Vens gode Hjerte.

„Ja, det kan gjerne være," vedblev han, „men det er egentlig ikke Grunden til min Respect for ham. Men jeg har engang seet ham kaste en stor, firskaaren Karl paa Døren, og det gjorde han i en Haandevending, og en anden Gang gav han Eders skjæggede Karl en Lussing, hvoraf man kunde høre Echoet paa den anden Side af Gaden. Det giver Respect."

„Ja saa!" sagde jeg, lidt modfalden over min Skuffelse. „Den Respect giver jeg forresten ikke en Pibe Tobak for."

„Især da du ingen Tobak har," afbrød han. Hans Munterhed smittede mig, og snart sadde vi i al Fortrolighed og læste eller snakkede sammen.

Det var herlige Aftener, som jeg endnu mindes med Glæde. Vi havde ingen Hemmeligheder for hinanden, vore Tanker laae paa Læren, og vore smaa Uenigheder varede aldrig længere end et Par Minutter. Naar vi en enkelt Gang ikke kom sammen, følte vi Savnet, og den følgende Dag fortalte vi hinanden Alt, hvad vi havde oplevet under vor Skilsmisse. Min Moder havde stor Lyst til at aflægge os et lille Besøg hver Aften, men det fik jeg dog forpurret, dels fordi det generede os, dels fordi det var mig imod at høre hende stedse tiltale Eugen „den unge Greve." I det

Hele stødte det mig at see hende anderledes ligeoverfor ham end imod andre Mennesker. Min Fader kom oftere op til os, og han lod til godt at kunne lide Eugens aabne og frie Væsen, og denne fik efterhaanden en anden Respect for ham end den tidligere.

Saaledes gik Tiden, snart ovre hos ham og snart hos mig. Eugen var virkelig i Reglen bleven flittigere, men jeg mærkede nok, at han fremfor Alt manglede Udholdenhed. Ofte maatte han endnu tage sin Tilflugt til de gamle Fif og min Hjelp, og der kunde ofte være hele Perioder af flere Uger, hvori han aldeles Intet bestilte, men han kom regelmæssigt over til mig, om ikke for Andet, saa dog for at see udaf Vinduet til det modsatte Fortoug.

— Vi bleve confirmerede paa samme Dag og af samme Præst. Han stod naturligvis øverst paa Kirkegulvet, og jeg langtborte fra ham. Hvor gjerne havde jeg ikke staaet ved Siden af ham, ikke af Forfængelighed eller Ærgjerrighed, men for at jeg kunde trykke hans Haand, naar Præsten velsignende lagde sin Haand paa vore Hoveder, og for at vi kunde modtage den samme Velsignelse. Jeg haabede, at han ogsaa følte det samme Savn; jeg saae paa ham, da han modtog Velsignelsen, og med en usigelig Glæde saae jeg hans Blik hvile paa mig, da jeg slog Øiet op efterat have modtaget min.

Hos hans Forældre var den Aften stort og elegant Selskab, hos mine vare ogsaa saa Mange, som Leiligheden kunde rumme, men de kunde uden synderligt Besvær Alle have faaet Plads i et af Grevens Kabinetter, og vore Gjester maatte engang imellem ud i Boutikken for at trække frisk Luft. — Dette var imidlertid Sammenligninger, der dengang ikke faldt mig ind.

Den følgende Morgen kom Eugen over til os, gratulerede mine Forældre og bad mig at komme over til ham senere. Vi gik et Øieblik sammen op paa Qvistværelset og fortalte hinanden vore Forætninger. Han traf et fladt Guldubr op af Lommen; jeg traf et gammelt Sølvuhr i en tyk Kasse ud af min, og viste ham det med et Smil.

„De see noget forskjellige ud, de to Ubre!“ sagde jeg.

„Det kan rigtignok ikke godt nægtes,“ sagde han; „men — det er ikke alt Guld, der glimrer.“

„De kunne i Grunden,“ vedblev jeg, „være et passende Billed paa os To. Du er det brillante Guldubr, og jeg er det simple Sølvuhr; men jeg misunder dig ikke derfor.“

„Det er saamæn heller aldrig værd. De gaae maaskee lige godt og gjøre samme Nytte. — Men misunder du mig virkelig ikke?“

„Nei, virkelig ikke. Var jeg fader- eller moderløs,

vilde jeg misunde dig din Fader eller Moder. — Jeg kunde ligesaa gjerne spørge dig, om du ikke ringeagter mig?"

„Jeg? — jeg holder af Dig, og det, man holder af, kan man dog ikke ringeagte. Jeg har jo endnu ikke det Mindste forud for dig."

„Endnu?" spurgte jeg.

„Ja siden, hvo kan svare for det? Men jeg indseer ikke, hvorfor det nogensinde skulde blive anderledes. — Jeg tilstaaer dig, at jeg ikke kan lide de andre borgerlige Drenge eller Mennesker — nu ere vi jo ikke Drenge længer, — men med dig gjør jeg en Undtagelse."

„Er det blot fordi de ere borgerlige?" spurgte jeg igjen.

„Jeg veed ikke, hvad det er; men der er Noget ved dem, som jeg nu engang ikke kan lide. Enten gjøre de sig lækkre for mig, eller ogsaa ville de lade, som om de vare bedre end jeg og see mig over Hovedet; det er jo baade dumt og latterligt."

Vi traadte hen til Vinduet. Mine Øine faldt over til Grevens. Amalia stod ved Vinduet og saae op til os. Da vi kom frem, nikkede hun, og det forekom mig, at jeg kunde læse i hendes Ansigt, at hun lykønskede mig. Lidt efter vinkede hun over til os, men vi vidste ikke, om det skulde gjelde os begge eller hendes

Broder alene. Eugen mente dog, at det kun kunde gjelde ham, da det endnu var meget for tidligt for mig at gjøre Visit hos hans Forældre. Inden han forlod mig, og medens han endnu stod og gjorde Tegn over til sin Søster, sagde jeg:

„For Fremtiden kan jeg da tænke, at du vil være nettere mod din Søster, end du før har været?"

„Ja vist!" svarede han. „Hun er i Grunden en god lille Pige; jeg skal gjøre mig Umage for at være en god Broder imod hende Du behøver altsaa ikke oftere at være hendes Ridder. Du har jo desuden din egen Søster — eller skulle vi bytte? — saa bliver jeg hendes Ridder."

„Nei Tak! jeg skal nok være begge Dele for hende," sagde jeg.

„Forresten kalder min Onkel, Kammerherren, dig allerede for Amalias Ridder — det vil sige, paa en Maade; thi det er rigtignok ikke med en slet saa smuk Titel han beærer dig."

„Hvad kalder han mig da?"

„Alenridder! — men det skal du ikke bryde dig om. Han er en indbildsk og adelstolt Nar, og jeg fortænker ham egentlig ikke deri, da hans Aner og hans Adel er det Eneste, han kan være stolt af."

„Det er ikke Meget," indvendte jeg med et let Skuldertræk.

„Det er nu ikke hans Mening. Naar man er nødt til det, nøies man med Lidt. — Det er ialfald en Smags Sag."

Dermed gik han, og jeg lovede at komme senere over til ham. Jeg kunde have glædet mig til denne Visit, hvis ikke den fatale Kammerherre havde været. Han stod for mig som en Skræmsel, men jeg søgte at kaste Tanken om ham bort og kun at glæde mig til at faae den Lykønskning, som jeg for øvrigt nede, af Amalias egen Mund.

Jeg var ingenlunde vel tilmode, da jeg endelig kom over til Eugens Familie, hvor der var stor Gratulation tilfods og tilvogns. Rigtignok kom hans Fader venlig hen til mig og lykønskede mig, og haabede, at mit Venskab for hans Søn maatte vedblive, men foruden ham tog ikke et Menneske den ringeste Notits af mig, naar jeg undtager Leietjeneren, der bød mig Forfriskninger. Senere kom dog den lille Amalia hen til mig, tog uden videre min Haand og fortalte mig, at hun allerede havde sendt mig en Lykønskning gjennem Luften, da hun om Morgenen havde seet mig og hendes Broder „oppe paa Taget."

Jeg gik omkring — eller noiagtigere, jeg stod paa een Plet, thi jeg havde ikke Mod til at gaae omkring mellem de fremmede Mennesker, og jeg kunde ikke lade være i mit stille Sind at anstille nogle Sammenlig-

ninger mellem al den fornemme Pragt, jeg her saae omkring mig, og den jevne Simpelhed, hvortil jeg var vant. Jeg sammenlignede mig endog med min Ven, og jeg nægter ikke, at det den Dag var med en vis Ydmygelse. Jeg saae ham som en complet Cavaleer med lang Kjole og Halstørklæde, med Guldkjede udenpaa Vesten, og jeg skammede mig lidt over min runde Trøie og udfaldne Krave, endskjøndt jeg meget godt vidste, at det ikke var af Oeconomi, min Fader havde sparet Kjoleskjøder og Halstørklæde.

Da jeg omtrent havde været der en halv Time, der forekom mig som en halv Formiddag, og just stod og talte med Eugen, kom den omtalte Onkel hen til os. Det var en lang og stiv Herre med hvide Haar og magre Træk, der just ikke skulde indgyde Nogen Kjerlighed eller Agtelse, og mindst mig, der allerede havde en vis Aversion for denne Person

„Av, det er formodentlig den lille flinke Krømmer — — —." Gud veed, om han ikke vilde have sagt Krømmerdreng, men han lod sig dog noies med at sige — „Krømmersøn. Man er jo bleven confirmeret igaar?"

Dermed gik han og lod mig staae temmelig betuttet. Lidt efter var han tilfældig igjen i min Nærhed, og denne Gang talte han med Eugens Moder, saa høit at jeg kunde høre ethvert Ord.

„Nu tager de vel," sagde han, „deres Søn ud af den Skole? Han har vist allerede gaaet der altfor længe, min Naadige."

„Han maa blive der," svarede den Naadige med et Suk og en Grimace. „Han maa blive der, indtil han kan blive Student. Det er jo nu engang hans fjere Faders fire Idee, at han skal studere."

Kammerherren traf paa Skulderen, som om han ikke forstod, hvad det egentlig vilde sige at studere, og beklagede Grevens Dumhed, at lade sin Søn give sig af med saadanne Narrestreger som Studeringer.

„Men det kunde han jo talfald," vedblev han, „ved at læse privat. Det forekommer mig at have hørt, at det kan undertiden lade sig gjøre. Det var mere passende for hans Navn, og man kan aldrig vide, hvortil Bekjendtskaber, der stiftes paa saadanne Steder, kunne føre."

„Det kan ikke hjelpe," svarede Naaden, „at tale derom. Jeg har mange Gange anvendt alle mine Talegaver, men forgjeves. Det gjør mig ondt, men det kan nu ikke blive anderledes. Vi maae betragte det som en Skjersild for ham og for os Alle. Heldigvis har hans Manerer dog endnu ikke lidt i det Selskab. Finder De vel?"

Mere vilde jeg ikke høre, jeg havde allerede hørt altfor Meget. Jeg badede den Kammerherre. Med

Taarer i Øinene og blussende Kinder skyndte jeg mig bort og ud i Entreen. Min Hat havde jeg nær ikke fundet, da jeg kun en eneste Dag havde eiet en Hat, og altsaa mit Bekjendtskab med den var saare ringe. Jeg prøvede i Fortvivlelse alle de Hatte, der hang paa Knagerne, før jeg fandt min egen, og endnu i dette Øieblik er jeg uvis om jeg virkelig fik min egen. Heldigvis var jeg alene under denne Prøven, men jeg hørte Latteren inde i Værelserne, og ved ethvert nyt Udbrud af den fløi Blodet mig til Hovedet, da jeg frygtede, at Latteren skulde gjelde den flygtende Kræmmersøn.

Jeg gik ikke strax hjem, da jeg følte, at mit Blod først trængte til at afkjøles i Luften, og da jeg igjen var hos mine Forældre, var jeg nedslaaet og alvorlig. Til min Plage var Moder uudtømmelig i at spørge om, hvad vi havde faaet at leve af, hvem der havde været, hvorom der var blevet talt, hvad jeg havde sagt (!) o. s. v., og hun blev næsten vred og fornærmet over mine korte Svar og min complette Uvidenhed, især da jeg ikke vidste, hvem den unge Dame i Silke og Fløiel var, der var kommen kjørende med graae Heste og grøn Tjener. Hun raadede mig alvorlig til i Fremtiden at føre mig bedre op, „da jeg dog nu engang var bestemt til at komme i fornemme Selskaber."

Hvad der ogsaa for en stor Del bidrog til at irritere min Moder, var at ubeldigvis en Veninde af hende netop var tilstede, og at hun vistnok havde gjort Regning paa, at denne Veninde skulde faae Leilighed til at dele hendes Stolthed og Glæde over den Søn, der kom i fornemme Selskaber — og alt dette forstyrrede nu min Ubelevenhed!

Min Fader sagde ikke et Ord, men da jeg var kommen op paa mit Værelse, traadte han kort efter ind til mig med sin Pibe i Munden, satte sig ned hos mig og sagde efter en kort Pause.

„Jeg mærker paa dig, min Dreng, at du idag, maaskee for første Gang i dit Liv, har erfaret, hvad det vil sige at være af ringe Herkomst."

„Hvoraf mærker du det, Fader?" spurgte jeg.

„Du saae nedslaaet og ydmyget ud, da du kom hjem derovrefra; du vilde ikke svare paa din Moders mange Spørgsmaal, og selv nu har du Taarer i Øinene. Du er bleven ydmyget, ikke sandt?"

„Ja, men det var af et Menneske, der er en Nar!" svarede jeg, opbragt ved Erindringen om Eugens Onkel.

„Det vil ikke blive sidste Gang, Emil, du vil komme til at gjøre den Erfaring. Men du kan jo endnu, hvis du frygter for en Gjentagelse af saadanne Scener, itide trække dig tilbage fra Eugen."

„Nei, Fader! det vil jeg ikke", svarede jeg ivrig. „Han er desuden ikke af samme Anskuelser som de Andre. Vi holde af hinanden, og han vil ikke fornærme mig. — Desuden er det vist i Grunden dumt at føle sig fornærmet."

„Det kan du maaskee have Ret i. Husk paa, at Enhver kan være bedret i sin Stilling. Det bør Enhvers Bestræbelse gaae ud paa, om end hans Stand er nok saa ringe. — Maaskee du endog har godt af den lille Prøvelse idag; du kan tænke derover, og du vil i Fremtiden ikke være uforberedt. — Det er i den unge Alder, man føler det saa dybt. Naar man først bliver ældre, holder man sig borte og maa være glad, naar man da kan have Selvagtelsen at sætte imod Fornærmelsen."

Vi talte endnu nogen Tid derom. Min Fader raadede mig til alvorlig at prøve mig selv, hvorvidt jeg vilde udsætte mig for det, der efter hans Mening uundgaaeligt ofte vilde møde, hvis jeg vilde vedblive at holde mig til den grevelige Familie, og jeg maatte beundre hans sunde og fornuftige Bedømmelse af Forhold, der i Grunden maatte være for ham ubekjendte, men som hans naturlige Forstand let kunde sætte ham ind i. Han gav mig lærerige Formaninger og Raad, hvorledes jeg skulde opføre mig, og raadede mig frem-

for Alt, at holde paa mit eget Værd istedetfor at ydmyge mig.

Da jeg nærmere omtalte denne Formiddags Begivenheder og fortalte ham, at jeg et Øieblik i min første Hidsighed havde tænkt paa aldrig oftere at komme der, sagde han i Talens Løb:

„Lad ialfald ikke din Moder mærke det. Hun vilde maaskee tage sig den hele Sag nærmere end du?“ — Jeg lovede det.

„Hun har nu engang,“ vedblev han i al Godmodighed, „den fixe Idee, at dette Barndoms-Venskab engang skal blive din Lykke. — Gud give det maa være saa, men jeg troer det ikke; lad dig ikke af hende forlede til at stole altfor meget derpaa. Patroner kunne være gode nok her i Livet, men man skal vinde dem ved at tvinge dem til at erkjende vor Dygtighed, og ikke modtage deres Protection som en ufortjent Naade.“

Den hele Aften tænkte jeg derover og besluttede den følgende Dag at tale ligefrem med Eugen derom. Han vilde imidlertid ikke indlade sig paa at drøfte den Sag saa alvorligt med mig, som jeg havde ønsket, men jeg var dog tilfreds ved at høre ham selv latterliggjøre de Fortrin, som han havde fremfor mig, og som hans Forældre satte saa megen Pris paa.

— Indtil den Tid nærmede sig, da vi begge skulde være Studenter, blev Forholdet uforandret mellem Eugen

og mig. Han kom ofte til mig, og jeg af og til til ham for at fortsætte vore Studeringer. Vi lagde da vore Planer for Fremtiden, og Ingen af os tænkte paa den Muligbed, at vi nogensinde skulde skilles ad. Jeg mindes kun eengang, at vi under en saadan Samtale ogsaa bragte denne Muligbed paa Bane. Han sagde da halvt i Alvor, halvt i Spog.

„Du kan jo tage min Søster til Kone, saa blive vi Svogre, og jeg tager din, saa ere vi dobbelt Svogre. Jeg kan see paa dig," vedblev han, da jeg rødmede uden at svare — „at du ikke har Noget derimod."

„Men Andre kunde have desto mere derimod," indvendte jeg.

„Saa ere vi begge lige nær," svarede han. „Men den Tid den Sorg!"

Under almindelige Forhold, hvis vi begge vare af lige Stand, vilde det ikke have været saa besynderligt, om man havde forudseet et saadant Familie-Arrangement; thi vi omgikkes alle Tre som Søskende. Hans Søster kom rigtignok aldrig sammen med min, men Betty havde dog stor Interesse for Amalia, og jeg troer, at den blev gjengjeldt. Jeg nægter heller ikke, at Amalia tidt spøgede i min Hjerne, og jeg overraskede min mere end eengang, naar jeg sad og læste, ved at opdage, at mine Tanker, istedetfor at være ved Bogen, havde fremtrylket hendes Billed. En Hilsen eller Nikken

fra Vinduet om Morgenen var mig den kjereste Morgengave, og jeg gjemte den saa omhyggeligt, at den ofte var Skyld i en Uopmærksomhed eller Distraction i Skoletimerne. Dog — vi vare jo Børn endnu!

Eugens ovenfor nævnte Udbrud: den Tid den Sorg! var forresten blevet hans Mundheld. Med al hans Elskværdighed vedligeholdt han sin Letsindighed, der altid havde været hans mest fremragende Egenskab, og paa Fremtiden tænkte han vist aldrig, idetmindste langt mindre end jeg. Han var et Øieblikkets Barn, og naar Øieblikkets Nydelse afbrødes af en alvorlig Tanke eller Paamindelse, jog han den bort med det fatale: den Tid den Sorg! Det gjorde mig ofte ondt, og vi talte flere Gange derom, altid paa Foranledning fra min Side, men naar vi saa vare allerbedst inde i Discussionen over dette for ham ubehagelige Thema, og naar han lod til at give mig Ret, som jeg troede overbevist af mine Fornuftgrunde, brød han pludselig af med: aa, den Tid den Sorg!

I de tvende Aar mellem vor Confirmation og vor Examen ved Universitetet erindrer jeg kun eengang at have været udsat for en Krænkelse lig den, jeg maatte taale Dagen efter min Confirmation. Ellers følte jeg mig efterhaanden mere og mere hjemme i hans Forældres Hus, hvor man idetmindste taalte mig, men

hvor jeg dog aldrig kom, naar der vare Fremmede indbudne.

Denne ene Gang var en Feriedag, da vi begge gjorde en lille Skovtour tilfods. Paa Veien hjemad hen paa Eftermiddagen kjørte en elegant Equipage med Kudsk, Tjener og Topper forbi os. Eugen bilsede de Damer, der sadde i Vognen, og da de saae ham, lode de holde og vinkede til ham. Han sprang strax hen til Vognen. De talte et Øieblik sammen, og jeg hørte ham sige: ja Tak! men han gjorde dem endnu et Spørgsmaal. Damerne saae hen til mig, smilede og lode til at nægte ham Noget. Jeg kunde tænke mig, at de havde tilbudt ham en Plads i Vognen, men at de ikke vilde have mig med. Jeg forstod det godt, og mit Hjerte bankede af Harme over den Stolthed, der ikke fandt mit Selskab godt nok, ikke engang paa en Landevei, men det var mig en stor Lettelse, da jeg saae Eugen bilse dem og forlade Vognen, for at følge med mig, da han ikke vilde, at jeg skulde gaae alene hjem.

Da jeg vidste, at han var træt, og vi endnu havde langt tilbage, inden vi naaede Byen, var det mig et smukt Bevis paa hans Venskab for mig, som jeg ogsaa af Hjertet paaskjønnede. Da jeg vilde takke ham derfor, vilde han i Begyndelsen ikke tilstaae, hvorledes det hang sammen, rimeligvis for at skaane mine Følelser, og sagde i Spog:

„Vi skulde formodentlig have siddet paa Skjødet af De gamle Damer. Nei, Tak for mig! — saa gaaer jeg heller, endskjøndt jeg er banset træt."

„Men der var jo Plads nok til dig?"

„Saa skulde vi vel skiftes til at være Skjødebund?" — og dermed afbrød han Samtalen, og vi talte ikke meget for lutter Trætbed.

— Inden vi blive Studenter, kunde det maaskee interessere Læseren at erfare, hvorledes vi to Venner saae ud, endskjøndt det ikke er absolut nødvendigt, da Ingen af os er bestemt til at blive Helt i en Roman. Eugen var et smukt Menneske; i hans Ydre var det aristokratiske Stempel tydeligt — den høie Pande, den skarpe Næse, det sorte krollede Haar og mørke Øine, den fine Teint, den slanke Figur, de smaa Hænder og Fødder, de lette og ugenerte Bevægelser, Alt røbede strax, at han hørte hjemme i de høiere Kredse. Udtrykket i hans Ansigt var aandrigt og i en høi, næsten usædvanlig Grad bevægeligt, saa at det vilde være vanskeligt, fra hans Ansigtstræk at slutte sig til hans Karakter.

Hvad mig selv angaaer, var jeg vistnok ikke, hvad man kalder et smukt Menneske. Jeg var en Typus for den sunde Borgerstand. Dog tror jeg næsten, at min Moder ansaae mig for om ikke et Vidunder af Skjønhed saa dog for ualmindelig smuk, endskjøndt man snarere

skulde troe det Modsatte, naar man børte bende stadig rette paa mit Ydre og gjøre Alt, hvad der let kunde synes at skulle skjule hemmelige Mangler. Jeg var snarere blond end mørk, var temmelig stærkt bygget uden just at være klodset, havde sunde og røde Kinder, og man kunde læse i mit Ansigt, at jeg var Godmodighveden selv, uden just derfor at være af nogen svag Karakter. Jeg var ikke som Eugen fri i mine Manerer, men undselig og forlegen, og naar vi To vare sammen, kunde man tydeligt see, at vi vare af forskjellig „Race."

Siden jeg nu er ved at udkaste Portrætter, tilgive man mig, at vore Søstre følge med i Kjøbet. Hos dem var der ikke den Forskjel som imellem Eugen og mig, idetmindste ikke i samme Forhold, thi min Søster havde netop, hvad man kalder et fint og nobelt Ydre, det vil sige rene og fine Træk. Af Naturen havde hun en vis Ynde, der aldrig forlod hende, selv naar hun beskjeftigede sig med den simpleste Husgjerning, hvorimod Eugens Søster snarere havde noget „borgerligt" i sit Ydre. Dog var hun smuk, havde et Par levende Øie og en friskere Teint, end det ellers skal være tilladt for den ægte Adel. Men deri laa maaskee netop Knuden, at Adelen ikke var aldeles ren og uforfalsket, thi saa Meget er vist, at Grevinden var en Pedequist, en flet og ret Datter af en Haandværker, hvorved Stamtræets Frugter maatte lide.

Vi Drenge havde arvet vore Fædres Physiognomier, og vore Søstre Mødrenes. Om Betty kunde takke sin Moders Bedstefader for hendes Fortrin, skal jeg lade være usagt, da Sagnet rigtignok fortæller, at vor Oldefader paa Mødrenes Side havde været Kammerraad, men jeg troer dog ikke, at der er Noget, der garanterer Kammerraadsdøttredøttre et nobelt Ydre.

Besynderligt nok, men ogsaa almindeligt nok er det, at den nybagte Adel vil bære sit Adelspatent til Skue for al Verden, rimeligvis af Frygt for at man skal miskjende eller savne Racens ufeilbarlige Kjendetegn. Derfor var ogsaa Grevinden den hovmodige i hele sin Færd, medens hendes Mand var den godmodige og kun satte saare liden Pris paa sit gamle Stamtræ. Jeg troer næsten, at han ikke var saa stolt af sin Adel, som min Fader var det af sin Boutik.

— Tiden til vor Examen nærmede sig med stærke Skridt. Mine Forældre vare langt ængsteligere end jeg. De vidste, at min Fremtids Lykke afhang deraf, og Moder har vist mangen Aften opsendt varme Bønner for mig til Gud, efter først at have tilbragt den sidste Del af Aftenen med at lægge Kabaler, for deraf at spaae Udfaldet. Eugens Forældre derimod saae den Tid langt roligere imøde; de vilde være tilfredse, naar deres Søn blot bestod Examen; hos os var Maalet ikke ringere end bedste Karakter.

Paa den første Examensdag tog Fader mig saa alvorligt i Haanden, da jeg gik hjemme fra, som om mit Liv stod paa Spil, og Moder græd, som om hun aldrig skulde faae mig mere at see. Da jeg henad Middag kom tilbage fra Universitetet, stod min Fader i Boutikdøren, hvor han vist allerede havde staaet længe; han vinkede mig ind i Boutikken, og der blev jeg modtaget af begge mine forventningsfulde Forældre, der anstillede en ny Examen med mig Saaledes gik det hver Dag, saalænge Examenstiden varede, men Ængstelsen forsvandt lidt efter lidt, da det gik mig godt, og da Hebraisk var vel overstaaet, jublede min Moder, thi „Hebraisken" havde hun næret mest Angst for. — Endelig kom jeg da hjem med bedste Karakter. Fader kyssede mig med Taarer i Øinene, og Moder havde i sin Henrykkelse nær taget Studenten paa Skjødet.

Eugen havde ikke været saa heldig som jeg. Han fik kun anden Karakter, men der var samme Glæde hos hans Forældre som hos mine, og han selv lod ikke til at bryde sig synderligt derom. Han fandt det ganske i sin Orden, at jeg havde staaet mig bedre end han, og var endog fordringsløs nok til at sige mig, at nu vidste han da, at jeg havde et Fortrin fremfor ham, og det endda et ikke saa lidet.

Grunden til det mindre heldige Udfald for Eugen var rigtignok hans Mangel paa Kundskaber, da han

unægtelig var tilbage, fordi han aldrig havde været flittig, men i de Disciplíner, hvor det kom an paa at bruge sit Hoved, paa at tænke før man svarer og ikke blot paa at kalde Hukommelsen til Hjelp, i dem gik det ham godt. Men endnu mere troer jeg Grunden var hans magelose Letsind og en Kaadhed, som han ikke kunde lægge Baand paa. Jeg har aldrig seet et Menneske gaae til Examen saa freidig og ubekymret. Naar han mærkede, at han ikke var hjemme i det Spørgsmaal, der blev ham forelagt, lod han sig ikke i mindste Maade forbløffe, og det generede ham ikke at spinde en Ende og at svare i Øst, naar der spurgtes i Vest, blot for ikke at blive Svar skyldig. Jeg erindrer, at han i Historie blev opfordret til at fortælle de puniske Krige, og vibliffelig begyndte han: præterea censeo, carthaginem esse delendam, „sagde Cato" — og da den aldrende Professor mente, at det var bedst at begynde med Begyndelsen, gav han et kort og ufuldstændigt Referat af den første puniske Krig, og endte med: „og saaledes endte den første puniske Krig." Examinator sagde alvorlig: „saaledes endte ikke den første puniske Krig," bukkede for ham, og dermed endte hans Examination i Historie.

Vore Forældres Anskuelser om, hvorledes Sønnerne nu havde at forholde sig, vare helt forskjellige, og vi selv saae naturligvis ogsaa Sagen fra et aldeles

forskjelligt Standpunkt. Min Fader og jeg selv anſaae den overſtaaede Examen ſom et godt Varſel om, at Fremtiden kunde have Brug for mig, og ſom om det nu først var mig tilraadeligt og tilladt ret for Alvor at tage fat paa Studeringerne.

Eugens Forældre derimod anſaae dette Skridt ſom det allervigtigſte og mente, at deres Søn allerede var langt fremme paa Embedsbanen; han havde nu vist ſin Dygtighed, han var provet og ikke funden for let; nu var der Intet i Veien for hans Fremtid. Medens examen artium hos os blev anſeet for en Begyndelſe, for det første Trin, var den i den grevelige Families Øine allerede en Culmination. Vi raadſloge om, hvorledes jeg nu ſkulde arbeide, og de raadſloge om, hvorledes han bedſt ſkulde føres ud eller ind i Verden, og hans videre Studeringer bleve kun omtalte ſom en Ubehagelighed, ſom han maatte finde ſig i med Taalmodighed — i ſine Fritimer.

— For jeg nu ſlutter mit Barndomsvenſkabs Børneaar, maa jeg endnu kun omtale Eugens Familie lidt nærmere. Først ſenere erfarede jeg en Del af det, jeg her nedſkriver, men jeg troer, at det bedſt vil have ſin Plads her.

Hans Fader, den gamle Greve, var yngre Søn af en bekjendt adelig, og jeg kan tilføie hæderlig Familie. Han var uden Formue og, hvad værre var, uden Talen-

ter, og hans Fødsel havde ikke givet ham andre Prærogativer end et adeligt Vaaben. Dette var imidlertid et dyrkjøbt Fortrin, da han under dette Skjold forsømte al Undervisning og kun kunde vente at komme i nogen Stilling ved sin indflydelsesrige Families Protection. Dette vilde maaskee ogsaa været lykkedes ham, hvis han ikke havde været saa heldig eller ubeldig at gjøre sin nuværende Gemalindes Bekjendtskab. Hun var som sagt en simpel Haandværkers Datter, havde været meget smuk, meget coquet og meget intrigant, tre Egenskaber, hvorved hun ikke alene vandt den unge Greves Hjerte, men ogsaa forstod at binde det til Trods for hans Families mange Indsigelser. Han giftede sig med hende, Familien slog Haanden af ham, og hun maatte kjøbe sin nye Titel med mange Savn og Krænkelser, ja endog med Mangler, idetmindste i de første Aar af deres Ægteskab.

Af Medlidenhed fik dog en gammel Onkel, der en Tid havde en ualmindelig Indflydelse paa høiere Steder, ham ind i et lille Embede, der vist aldrig havde drømt om nogensinde at blive beklædt af en Adelsmand, og da samme Onkel faa Aar efter døde, tilfaldt der ham en lille Arv, vistnok mod hins Villie, da han var død pludselig, uden at have tænkt paa noget Testament. Ikke destomindre var og blev det dog smaat for dem, da den ulykkelige Forfængelighed forførte dem til, ikke

at ville leve paa en tarvelig Fod længer, men kun at have det Maal for Øie, ikke at staae tilbage for deres øvrige velhavende Slægtninge. Dette uforsigtige Skridt forsonede besynderligt nok dog enkelte af Grevens Paarørende, og vi have saaledes seet et Exemplar af dem, en virkelig Kammerherre, jevnlig komme der i Huset.

Forresten bestod deres Omgangskreds mest af Saadanne, der satte en Ære i at kunne fortælle, at de havde kjedet dem i en Soiree hos Grev de P. Da Greven havde Adgang til Hoffet — uden sin Gemalinde — kunde han dog altid bringe lidt Glands derfra hjem med sig, og Grevinden sørgede troligt for, at denne Glands blev saa blændende som muligt. Gjerne vilde hun insinuere, at hun selv let kunde være kommen der, men at hun var for stolt til at komme sammen med dem af hendes Gemals Familie, med hvem hun levede paa en spændt Fod.

Hendes Forældre levede endnu dengang, da jeg lærte Familien at kjende. De kom naturligvis aldrig til hende, men man vilde dog vide, at hun undertiden besøgte dem i dybeste Incognito, dog uden nogensinde at bringe sine Børn med sig.

Kort efter vor Examen vare vi, som Skik og Brug dengang var, flere Gange sammen til Rusgilder hos vore Kammerater, ikke alene fra Skolen men ogsaa hos Nogle, hvis Bekjendskab vi først havde gjort i Examenstiden. Det var ligesom en Selvfølge, at hvor Eugen blev indbuden, blev jeg det ogsaa, og omvendt blev jeg næsten aldrig buden nogetsteds, uden at Eugen ogsaa var med. Han fandt Behag i de muntre og lystige Gilder; alle de smaa Stiklerier fra Skoletiden hørte op, man forsonedes gjensidig, og han fik endog sine Forældre overtalte til at gjøre et Gilde, hvortil han fik Lov til at indbyde, hvem han vilde, uden Hensyn til Rang og Stand.

Endskjøndt dette Rusgilde ikke har den mindste Indflydelse paa Fortællingens Gang, og heller ikke viser Nogen af os To i noget karakteristisk Lys, kan jeg dog ikke undlade at fortælle det, da det endnu staaer saa levende for min Erindring, som om det var afholdt for faa Dage siden.

Paa de andre Steder, hvor vi havde været sammen,

var det gaaet aldeles ugenert til. Vi havde stiftet Bekjendskab med de tre for os nye Livets Tillokkelser, Tobak, Kort og Punsch, og de Fleste af os havde sluttet sig til dem med ungdommelig Enthusiasme. Bekjendskabet var vel for Mange ikke aldeles nyt, men den Følelse, at man nu havde Tilladelse til denne Omgang, gjorde det dog idetmindste intimere.

Grevens smukke Etage var oplyst som til en elegant Soiree, og oppe fra mit Quistværelse kunde jeg see Tjeneren støve Spillebordene af; vi skulde altsaa have vort Gilde i Selskabsværelserne, og der skulde spilles Kort. Efterhaanden samledes de unge Russer, men de vare Alle lidt benauede og undselige ved at befinde sig midt i en Elegance, hvortil de ikke vare vante, og Værelserne og Meublerne vare vist ligesaa forbausede ved at see os i Frakke, uden Handsker og Hat i Haanden, ja Nogle endog med en lille Tobakspibe, stikkende sin næsvise Spids frem af Frakkens Baglomme, for ogsaa at see sig om. Selv de Mahognikmager i Entreen havde vist aldrig drømt om, at de skulde tages i Besiddelse af en saadan Samling af Kaskjetter.

Greven stod midt paa Gulvet under Lysekronen. Man gjorde sit zirligste Buk for ham, og Eugen underrettede ham om enhver af Gjesternes Navn. Med mig og en lille blond Student, der var af Adel, blev der gjort en Undtagelse, os rakte han Haanden. — De

Fremmede kunde ikke ret finde Plads i den store Sal og stillede sig paa de allerbesynderligste Steder. Nogle lænede sig op til de nedhængende Gardiner, der naturligvis gave efter og tvang dem til et Par utaktmæssige Skridt baglænds; andre støttede sig til den varme Kakkelovn, der tvang dem et Par hurtige Skridt forlænds. Tjeneren bragte Theen om og satte et underligt Ansigt op.

Nu skulde man til Spillebordene, og man placerede sig saa hurtigt omkring paa Stolene, som om man legede „bytte Gaarde," glade over endelig at have fundet en Havn, hvor man for det Første kunde ligge roligt for Anker. Man spillede alle Slags Spil, men jeg deltog ikke i dem, da jeg endnu var saa uskyldig ikke at kunne spille Kort. Jeg maatte nøies med at være Tilskuer, men som saadan var jeg i fornemt Selskab, da Greven og Kammerherren ligesom jeg gik omkring fra Bord til Bord og med forbausede Blik betragtede Spillets besynderlige Gang. Jeg er overbevist om, at den Stakkel, der bag sin Ryg følte den fornemme Jagttager, spillede dobbelt saa dumt som ellers, og „krammede" sine Kort paa en yderst ugentil Maade.

Jeg selv var heller ikke fri for at gjøre mine Bemærkninger; jeg lo saa smaat over Manges Ubehjelpelighed og kunde ikke lade være at „føle mig lidt", fordi jeg var mere hjemme paa dette for de Andre

terra incognita. Den Ene havde hvert Øieblik en eiensynlig Lyst til, med Respect at sige, at spytte henad Gulvet, men de Brüsseler Blomster frabade sig den Aftendug og advarede ham i rette Tid fra en slig uhøvisk Expectoration. En Anden sad og lugtede til en Cigar, som han ikke turde tænde. — Ingen talte høit. Alle vare generte undtagen Eugen og den lille Blonde.

Jeg havde den Ære at blive valgt til Kammerherrens Cicerone imellem denne Salonens nye Befolkning, og han var den Aften særdeles naadig imod Kræmmersønnen. Jeg maatte forklare ham Enhvers genealogiske Register. Nævnede jeg i mine Foredrag en Titel, om det end kun var en Secretair, nikkede han; var derimod den stakkels Fader i den store tiende Klasse af Rangforordningen, lod han Navnet og Bestillingen gaae ind af det ene Øre og ud af det andet. Den lille Blonde havde en særegen Attractionskraft for ham, og da han hørte, at det var en Søn af Etatsraad v. Quill, varede det ikke fem Minutter, før han var henne ved Siden af ham. Den Blondes Navn var Emanuel v. Guill; han var som sagt af Adel, begavet med Forstand og Vittighed, altid lystig og oprømt og almindelig afholdt eller rettere søgt, uagtet man ikke havde nogen god Mening om hans Hjertes Egenskaber. Han var vant til Salon-

livet og udmærkede sig derfor ogsaa den Aften fremfor os Andre.

Vi skulde tilbords — en vigtig Begivenhed i en saadan Aften! I den runde, smagfuldt decorerede Spisestue var dækket et Gallabord. Floidørene gik op; for den ene Ende af Bordet saaes Greven præsidere, for den anden Kammerherren — Greven bag en ubyre Kalvesteg, Kammerherren bag en Gaas. Begge, jeg mener Greven og Kammerherren, med en Kniv i Haanden, beredte til et Attentat, saasnart Tidens Fylde var kommen. Ingen af de unge Musasønner havde Mod til at sætte sig i Nærheden af Notabiliteterne, men Alle trængte til Midten af Bordet paa begge Sider. Kun den Blonde gik op ved Siden af Værten, og Kammerherren vinkede til — mig! Alle kunde imidlertid ikke faae Plads i Midten, og efterhaanden udfyldtes Mellemrummene.

Det Hele saae just ikke ud som et Rusgilde, og Ingen skulde være falden paa, at her vare nogle og tredive Russer forsamlede. Geleer, Salater, Kroquetter og hvad det Altsammen hedder, animere ikke til Lystighed, og Vinen i det slebne Krystal bar langtfra den tiltrækkende Kraft som Punschen i en Porcellains Bolle, naar denne kun er rummelig nok. Enhver hvidskede med sin Nabo, og det kan nok være, at hans Bemærkninger ikke vare skikkede til at naae Enderne af Bordet.

Eugen kjendte imidlertid beldigvis sine Kammeraters svage Side, og da alle Tyggeredskaber vare bedst i Gang, idetmindste langt bedre end Taleredskaberne, kom den allerede længe ventede Bolle Punsch ind paa Bordet. Det var som Krigstrompeten for Stridshingsten. Alle Ansigter opklaredes, og allerede efter den første „Omgang" bleve Stemmerne mere høirøstede. Under en Pause udraabte Eugen „Og nu en Skaal!"

Umiddelbart efter hørte man en determineret Banken paa et Glas. Alles Øine vendte sig mod den øverste Bordende. Kammerherren, der „havde givet Lyd fra sig", reiste sig og med en ceremoniel og høitidelig Mine, med et Glas Punsch i stiv Arm, rømmede han sig, som det sig bør og bør, et Par Gange og udbragte følgende gribende Skaal i et salvelsesfuldt Foredrag:

„Ved enhver festlig Leilighed har det fra gammel Tid været Skik i gamle Danmark, at aabne Skaalernes Fest — nei Festens Skaaler ved at tømme et Glas for Landets Fader, vor allernaadigste Monarch, Kong Frederik den Sjette. Jeg tillader mig denne Ære og opfordrer Dem, mine Herrer, til at nedbede Lykke og Velsignelse over den elskede Konge, og — til at tømme Deres Glas!"

Den sidste Opfordring blev øieblikkelig efterkommet. „Og derefter" vedblev han „et tre Gange Hurra!"

Jeg og vistnok Ingen af Læserne har nogensinde hørt et saa besynderligt Hurra som det, der fulgte efter denne begeistrede Tale. Ingen havde ventet en saadan Toast, og Ingen havde Mod til at give Lungerne Lov til at muntre sig i den elegante Spisesal. Det var et Hurra aldeles uden Klang, der ikke hævede sig over den almindelige Talestemmes Høide, og man hørte egentlig kun Grevens og Kammerherrens Stemmer.

Den Virkning, som Punschen de andre Aftener havde fremkaldt, udeblev dog heller ikke denne Aften. Efterhaanden kom der mere Liv i Gjesterne; man forsøgte at tale til hinanden over Bordet — det lykkedes; og nu steg Munterheden gradevis med hvert Glas, og fra de fine civiliserede Mennesker blev man efterhaanden igjen Russer. Da nu ovenikjøbet Cigarer, gode Cigarer, bleve budne om, og man i en Tobaksky kunde tilhylle sit Ansigt og vildlede Jagttagerens Blik, naar et eller andet upassende Ord undslap „Tændernes Gjerde," kastedes den sidste Rest af Forlegenhed overbord, og man gik for slappe Tøiler.

„Og nu en rask Sang, Kammerater!" raabte Eugen.

Kammerherren var ifærd med at proponere en pæn Sang, hvis jeg ikke husker feil „Kong Christian stod ved høien Mast," men Wilhelm Staal, der altid var vor Forsanger, havde allerede begyndt:

Edite, bibite, collegiales,
Post multa secula
Pocula nulla etc.,

og hele Selskabet stemmede i med. Det var naturligvis Latin for Kammerherren, og han beholdt sit alvorlige og vigtige Ansigt uforandret, men da derefter fulgte et noget slibrigt Chor, fortrak det sig lidt. Han spurgte mig i en ringeagtende Tone, af hvem Forsangeren var en Søn, som om han næste Dag vilde forklage ham for Faderen.

Jeg vilde ikke sige, at hans Fader var Brændevinsbrænder og Destillator, og svarede derfor ligegyldig og henkastet.

„Han er en Søn af Minerva!"

„Og hvem er den — det Menneske ligeoverfor?" spurgte han igjen.

„Det er ogsaa en Søn af Minerva!"

„Saa? — de ligne aldeles ikke hinanden", var Kammerherrens ligesaa lærde som aandrige Svar.

Skaaler fulgte nu paa Skaaler, for Værten, for Eugen, for hans Familie og for enkelte Andre, dog dette var mere private Skaaler mellem Enkelte. Sangene bleve friere og friere, den ene muntre Rundsang afløste den anden, og da En af Selskabet havde den mageløse Dristighed, man kunde gjerne sige Dumdristighed, at opmuntre Kammerherren til at give et

improviseret Vers tilbedste, undskyldte han sig med, at han ikke var bevandret i de skjønne Kunster. — Det var tydeligt, at han var bleven fornærmet, og han gjorde Mine til at forlade Bordet, men det morede mig kosteligt at see ham krympe sig i dette uvante Element, og jeg bankede paa mit Glas.

Da der var blevet nogenlunde Tausbed i Salen, udbragte jeg en Skaal for Kammerherren, hvem Ingen endnu havde vovet at røre ved paa den Maade. Skaalen var satirisk, skjøndt Gud veed, at jeg ellers aldrig kunde beskyldes for at være det, og lod omtrent saaledes:

„En Skaal for den Mand, der med en sjelden Nedladenhed fra sit ophøiede Standpunkt er dalet ned til os smaa Russer; — der uden smaalig Forfængelighed med sin høie Alder forener Ungdommens Fyrighed; — der fra Livets Alvor med Glæde betragter de Unges Letsind. Jeg mener den agt- og ærværdige Kammerherre v. M. — Han aabnede Festen med en skjøn Udtalelse for Kongen, hans Skaal slutte paa en ligesaa værdig Maade Skaalernes Række! Hurra for Kammerherren!"

Et jublende, tre Gange gjentaget Hurra lod rungende gjennem Salen, saa at Lysekronen rystede, sine glindsende Glaslokker. Kammerherren følte sig smigret, idetmindste tilsyneladende; han vilde sige Noget —

almindelig, forventningsfuld Taushed — men hans Veltalenhed indskrænkede sig til „Tak, mine unge Venner!"

„Venner! — raabte Vilhelm Staal! med sin kraftige Stemme — „Hører I, han siger Venner? — det er et ægte Skud af den ægte, gamle nordiske Adel — tapper i Fred, jeg mener Krig, en Ære for Danmark til alle Tider! Endnu et skingende Hurra!"

Kammerherren blev saa overvældet af al denne Virak, at han rakte sin hoiadelige Haand ud tilhoire og tilvenstre og drak saa mange Glas kort efter hinanden med de nye „Venner", at efterhaanden bortdestilleredes alle de adelige Griller, og der efterlodes kun et naturligt, sundt Bundfald. Han besluttede sig til at lykksaliggjore os med sin hoie Nærværelse, deltog i vor Munterhed, istemmede vore Sange, selv om de ikke kunde siges at være aldeles rene, ja gik endog saa vidt — man vilde ikke troe det, hvis man ikke havde seet det — at han dandsede med os, thi en Svingom pleiede altid at ende ethvert Rusgilde. — Dog, dette lod til at være ham for meget; han begyndte at klage over Hovedpine og andre underlige Fornemmelser, og uden at Nogen havde mærket det, havde han hemmeligt absenteret sig.

Ikke længe efter toge ogsaa vi Andre Afsked fra Greven, der den hele Aften havde været en meget behagelig og elskværdig Vært, naturlig og oprømt, og

pienſynlig glad ved engang at ſee virkelig Munterhed omkring ſig. Udenfor Gaarden iſtemtes endnu en Slutningsſang, der fortſattes nedad Gaden.

Mine Forældre vare endnu oppe, da jeg kom hjem. Jeg fortalte dem Aftenens Begivenheder. Fader lo, og Moder forſede ſig, og da jeg fortalte om den Skaal, jeg havde udbragt, blev hun næſten fem Minutter maallos af Forbauſelſe.

Eugens ſidſte Ord til mig ved Afſkeden havde været: „du er jo en Perle til at udbringe Skaaler. Men tag dig iagt, at han ikke forſtaaer Meningen af den, naar han faaer ſovet paa den.“ — Om dette var Tilfældet, eller om hans Herlighed var indigneret ved den Tanke, at jeg havde ſeet ham i en ſaadan Fornedrelſestilſtand, maa jeg lade være uſagt, men ſaa meget er viſt, at da jeg atter traf ſammen med ham, var der ikke Spor tilbage af hin Aftens Nedladenhed, men denne var afløſt af en Ringeagt og Kulde, der kunde knuſe et Menneſke med omfindtligere Nerver end jeg. Han kjendte næppe igjen ſin Cicerone og Lovtaler fra hin Aften.

Eugen ſkulde altſaa føres ud i Verden. Det var der ikke Tale om med mig. Mine Forældres Verden var Boutikken, og den ſkulde jeg ikke føres ud i. Vi

havde kun meget faa Bekjendte og næsten ingen Beslægtede, der kunde glæde sig over den Lykke at have faaet en Student i Familien. Kun eet Sted skulde jeg gjøre Visit, en formel, officiel Visit; det var hos en gammel Tante, som jeg aldrig havde seet, men hvem jeg fra min tidligste Barndom havde betragtet med en vis Veneration.

Hun var gammel Jomfru og havde indtil for faa Maaneder siden levet i dybeste Stilhed paa Landet, men havde nu paa sine gamle Dage bestemt sig til at ombytte den landlige Ensomhed med Bylivets Kjedsomhed. Min Fader havde altid besørget hendes Pengesager, og naar hun i den Anledning skrev til ham, kaldte hun ham altid Hr. Fætter, uden at det nogensinde lykkedes ham at gjøre sig selv eller mig dette Slægtskabsforhold nogenlunde forstaaeligt.

Hun var bekjendt for at være en sær gammel Dame, og da hun ingen Familie havde uden os, men en lille Formue, havde jeg en hemmelig Ahnelse om Grunden til, at min Moder var saa ivrig for, at jeg skulde gjøre hende min Opvartning. Jeg gik altsaa derhen. Paa Trappen fortrød jeg allerede, at jeg havde bevæbnet mig med Stok, dette Studentens første Legetøi, og jeg havde gjerne ladet den staae udenfor eller idetmindste skruet Knappen af, da den forestillede et Løvehoved, men jeg var jo ikke sikker paa, om den

havde faaet Lov til at blive staaende der, indtil Audientsen var forbi. Den maatte altsaa følge med mig derind. Dørklinken og Klokkestrengen skinnede saa blanke, at jeg allerede udenfor fik en Ahnelse om, at der maatte være som blæst indenfor, og uvilkaarligt børstede jeg Kjolekrave og Ærmer.

Jeg ringede paa, lidt beklemt om Hjertet. Øieblikkelig hørte jeg En raabe „Kom ind!" Jeg forsøgte at aabne Døren, men forgjeves. Atter lød det „Kom ind!" Jeg forsøgte igjen med samme Held, jeg vrikkede og vrikkede stærkere og stærkere og begyndte at speide efter en hemmelig Mekanisme.

„Naa, naa!" hørte jeg nu indenfor i en vred og gnaven Tone, og — Døren blev lukket op af en gammel Dame med et hvit Sæt paa Hovedet, graae Krøller helt op i Panden og med store runde Briller paa Næsen. Hun var høi og smal, med strenge Ansigtstræk og uhyre proper, næsten ængstelig proper, og jeg tvivlede intet Øieblik om, at min elskværdige Tante stod lyslevende for mig.

„Har det en saa forskrækkelig Hast?" udbrød hun i den samme vrissende Tone, og i det Samme raabte en Poppegoie inde i Stuen „Kom ind!" Jeg forbandede naturligvis i mit stille Sind det afskylige Kreatur, der allerede ved vort første Møde havde lagt mig ud med min Tante.

Jeg præsenterede mig for hende, bukkede ærbødigt, og i min Bestræbelse for at insinuere mig og mildne hendes Vrede sagde jeg du til hende, hvorpaa hun med en forbausende Aandsnærværelse øieblikkelig svarede „det glæder mig, at De har bestaaet Deres Examen," og jeg tog mig vel iagt for at komme igjen med min Dutten. Jeg blev placeret i en Lænestol, der var saa dyb og smal, og havde saa høie Arme, at jeg næsten maatte hænge paa Albuerne, og i denne ubequemme Stilling fortsattes Samtalen. Hun spurgte til mine Forældre og beklagede dem, fordi de nu havde faaet saa forøgede Udgifter med den lange Søn.

Hun spurgte mig dernæst, hvad jeg vilde være, og da jeg svarede, hvad sandt var, at jeg endnu ikke havde bestemt mig, fraraadede hun mig at blive Theolog, fordi en skikkelig Præst var en Vederstyggelighed, item fra at blive Jurist, fordi hun kjendte Advokater, der gik paa Rov, item fra at blive Læge, fordi det var et gudsforgaaent Charlataneri at ville kæmpe mod Døden. — Nu kunde jeg selv vælge!

Forgjeves søgte jeg at opdage noget Hjerteligt eller Elskværdigt hos min Tante; det var idetmindste ikke let at finde efter en forelobig Undersøgelse, og hvis der var noget, var der for Øieblikket strøet Salt og meget Peber paa. — Den sidste Halvdel af Visiten var belliget moralske Læresætninger, og nu begyndte Tante

i sin moderlige Godhed at sige du til mig. Især frygtede hun for, at jeg skulde komme i slet Selskab — det var jo overmaade smukt af hende, og endnu smukkere, at hun, for at afholde mig derfra, foreslog mig at komme til hende hveranden Aften! og — spille Rapuse! — Nu havde jeg altsaa mine Aftener besatte. Jeg takkede, ganske rød i Hovedet ved Tanken om de behagelige Aftener, der ventede mig.

Jeg anbefalede mig og fik Tilladelse til at trykke hendes magre og lange Fingre, der vakte en Afsmag hos mig om hendes Rapuse-Færdighed. I Gadedøren blev jeg indhentet af en stakaandet gammel Pige, der mindede mig stærkt om en pustende og dampende Ordonnantsbest. Hun bad mig om atter at komme op. Tante stod i den aabne Dør; nu var der ogsaa strøet Peber og Salt paa Ansigtet.

„Jeg vil ikke," sagde hun, „at Herren skal gaae fra mig første Gang, uden at jeg gjør ham en Foræring." — Mit Ansigt opklaredes af glad Forventning — „Du kan idag kjøbe dig et Par Galoscher for min Regning."

„Mange Tak, Tante!" svarede jeg og bukkede.

„Saa slipper jeg for," vedblev hun i en besynderlig spydig Tone, „at Herren efterlader et helt Gadekjær paa mit Gulv, hvor han har siddet."

Jeg fulgte hendes Øine, og o vee! jeg kunde see

under Læneſtolen en vaad Plet. Derpaa greb hun med en raſk Bevægelſe efter en Stok bag Døren. Et Øieblik fløi den Tanke mig gjennem Hovedet, at jeg nu ſkulde have en Dragt Prygl i Tilgift.

„Herren har glemt ſin Stok. Man er ikke vant til den Prydelſe!“ ſagde hun i en haanlig Tone, men tilføiede venligere. „Imorgen Aften venter jeg dig Klokken ſex præcis. Farvel!“

Hvad ſkulde jeg gjøre? Jeg ſtillede præcis Klokken ſex i Vidſkelæders Galoſcher og havde nær glemt at tage denne uvante Fodbedækning af. Paa Bordet laa en urimelig Bunke Kort. Vi begyndte ſtrax at blande dem med den ſtørſte Accurateſſe og ſkrede derefter til Spillet. Et raſende Uheld forfulgte mig. Jeg vandt og gjorde de meſt forbauſende Træk, og jo flere Kort jeg blev af med, deſto mere changerede Couleuren i Tantes Anſigt, og deſto mere vibrerede hendes Stemme. Jeg gav adſkillige Vittigheder tilbedſte, for at opmuntre hende, men uden den allermindſte Virkning. Da Spillet var ude, havde jeg vundet 27 Skilling.

Vi drak Thee med Vanille i, Tante mulede, og jeg maatte baardt bøde for min Rapuſe-Lykke. Efter Theen ſkulde vi begynde paa et nyt Spil. Jeg beſluttede at følge en anden Taktik; jeg vilde tabe og begik med velberaad Hu den ene Buk efter den anden, men det var fra Dynen i Halmen. Tante blev utaal-

modig, beskyldte mig for en cavaleermæssig Nonchalance, bebreidede mig min Uagtsomhed, og især at jeg kjedede mig. — Hun forlangte, at jeg skulde more mig ved at spille Rapuse! — Destoværre fordres kun Opmærksomhed i dette noble Spil, Feilene tilskrives alene Distraction, og at være distrait i sin gamle Tantes Nærværelse, er høist upassende.

Det tog en Ende med Forskrækkelse. Uden at jeg ahnede Noget, fore pludselig Tantes ti Fingre ud imellem Kortene. Sidebunker, „Mave," Rapuser, Stammen, Udlæggere og Tantes Snustobaksdaase — Alt imellem hinanden! Jeg var nær besvimet af Rædsel ved at see denne Odelæggelse og Forvirring i de smukke Geledder af Kort over hele Bordet.

„Cathrine!" skingrede Tante, „betal ham 27 Skilling af Spillekassen!" Jeg modtog de 27 Skilling, og lidt efter gik jeg for aldrig at komme igjen til Rapuse. Jeg var veiet og funden meget for let. Naar jeg senere om Formiddagen vilde gjøre Tante min Opvartning, var hun aldrig hjemme, endskjøndt jeg vidste, at hun aldrig gik ud, og tilsidst blev jeg naturligvis derfra, af Frygt for atter at see Cathrine staae i Døren til Paradis og der vise mig bort med det flammende Sværd og de rindende Øine. Hun indtog igjen sin gamle Plads, og til min Moders store Sorg profiterede jeg

af denne Visit kun et Par Galoscher og 27 Skilling, — idetmindste indtil videre.

— Jeg fortalte om Aftenen Eugen Udfaldet af denne min eneste Visit, og han gjengjeldte mit Eventyr ved at fortælle mig en Mængde Opvartninger, han havde maattet gjøre. Han var bleven vel modtaget overalt, men han satte endnu ikke synderlig Pris paa de nye Bekjendtskaber. Kun eet Sted var han strax kommen i Miscredit, og da det var en ganske curiøs og karakteristisk Aarsag, fortalte han mig det Hele paa sin eiendommelige, humoristiske Maade, men jeg tør ikke meddele Læseren den. Man er vist allerede træt af disse vor Ungdoms Lappalier, der ere uden tilsyneladende Alvor, men man tilgive mig, naar jeg desuagtet har draget dem frem. Livets Alvor bliver ikke borte; de store Skygger, som saa gjerne ville forjage det Lys, som Haabet og Ungdommen tænder, indfinde sig kun altfor tidligt, og man dvæler derfor gjerne ved de enkelte Erindringer, der selv i de veemodige Timer formaae at vække et Smil paa vor Læbe.

I Begyndelsen af vore Studenteraar kom Eugen flittigt i Studenterforeningen. Det frie, ubudne Liv, den almindelige Talefrihed og den sædvanlige Munterhed tiltalede ham. Det var endnu i de gode gamle Tider, da der var noget Hjemligt ved Studenterforeningen, noget Broderligt mellem Studenterne, da man, som man bedst sad, ligesom inspireredes af samme Tanke, at skillinge sammen til en Bolle Punsch, og omkring den kunde kun Liv og Munterhed trives. Jeg tog ivrigt Del i alle Lystighederne, næsten til lige saa stor Fornøielse for mine Forældre som for mig selv, hvilket næppe var Tilfældet med Eugens Forældre, der, idetmindste Moderen, saae skjævt til den simple „Roghule i Boldhusgade." Kammerherren havde naturligvis meget at udsætte paa den og lagde sine historiske Kundskaber for Dagen ved den Leilighed, ved at hentyde paa, at „det var særdeles passende, at en saadan Klub laa i Boldhusgaden — vide den franske Revolution" — han talte Latin!

Jeg var hjemme avanceret fra Quisten ned til

anden Etage, hvor min Fader havde leiet et hyggeligt Værelse til mig, som jeg til min Glæde og Stolthed snart selv kunde betale, da jeg var saa heldig kort efter min Examen at faae nogle ret gode Informationer. Eugen besøgte mig der ofte i Begyndelsen — destoværre maa jeg atter sige i Begyndelsen, thi hans Besøg baade i Studenterforeningen og hos mig toge snart af i Hyppighed, paa det første Sted, fordi han lidt efter lidt valgte sig nye Venner, der foragtede en „Klub," hvor man traf et saa blandet Selskab, og hvor man var saa naive ikke at spille Andet end Fortepiano og Schak.

Naar han kom til mig, var han forresten den Gamle, munter og fuld af Historier, og ofte udbrød han, naar han med en Pibe i Munden strakte sig i min Sopha: „Der er dog intetsteds, hvor jeg har det saa godt som her hos dig!" — Dette gav stundom Anledning til, at jeg udbredte mig om vort Barndomsvenskab, og jeg tilstaaer, at jeg da ikke var fri for lidt Sentimentalitet. — Han pleiede da at afbryde mig med omtrent: „Ja vist holder det — lige til det brister!" — Endskjøndt jeg ikke havde nogen egenlig Grund til at beklage mig over, at han tilsidesatte mig, vare der dog Øieblikke, hvori jeg formelig misundte Andre hans Venskab, og især var den omtalte Emanuel v. Guill mig en Torn i Øinene. Han var næsten altid sammen med

Eugen, og naar vi da mødtes, behandlede han mig næsten som en ham aldeles Ubekjendt, som et ubehageligt Paahæng, for ikke at sige noget Værre.

Men naar jeg skal være ærlig, var min Skinsyge ikke alene fremkaldt af hans Venskab til Eugen, men maaskee snarere fordi han evig vimsede om Eugens Søster, der nu var voxen, en smuk og livsfrisk Pige, uden det noble Kjedsommelige eller smægtende og gabende Fornemme, der saa ofte skal være Kjendetegn paa den adelige Dame. Hun var ligesaa naturlig som Moderen var unaturlig, ligesaa opvakt som Faderen var indskrænket, ligesaa dybsindig som Broderen var letsindig. Hun var altsaa en Modsætning til hele Familien, men hun hang dog ved dem Alle med en barnlig og søsterlig Kjerlighed.

Det var med en besynderlig Følelse, jeg saae den unge Pige udvikle sig. Det var, som om hun voxede fra mig. Da hun endnu var Barn, kunde vi nikke til hinanden; nu maatte vore Hilsener være mere formelle og afmaalte. For kunde hun tage min Haand, hun kunde springe mig imøde; nu kunde der vel stundum vise sig ligesom et Tilløb til disse Bevægelser, men en Rødme mindede *hende* om, at hun var en voxen Pige, og *mig* om, at Afstanden mellem hende og mig hver Dag blev større.

I Meget var vort Forhold dog uforandret, og

dette satte jeg da dobbelt Pris paa. Jeg fik endnu min Morgenhilsen fra hende i Vinduet, men undertiden maatte jeg renoncere paa den, og da var jeg vis paa, at hendes Moder var i Værelset. Naar vi vare sammen, hvilket forresten ikke var ofte, talte hun frit og uforbeholdent med mig, og vore yngre Aar gave Stof til mangent Smil og mangen venlig Erindring. Jeg var da beruset af Glæde og Lykke, thi det kunde ikke hjelpe, at jeg vilde nægte det for mig selv — jeg var forelsket i Amalia!

Jeg kunde føle mig saa usigelig lykkelig ved at tænke paa hende, men til andre Tider, naar jeg betænkte vor forskjellige Stilling, svandt ethvert Glimt af Lykke og Haab bort. Hos Ungdommen berører Haab og Mismod altid Extremerne, men den har ogsaa Kraft at sætte imod, og naar midt i min Fortvivlelse blot den Tanke traadte frem, at hun gjenelskede mig, da følte jeg hos mig selv, at jeg skulde have Kraft og Styrke til at tiltvinge mig hendes Besiddelse. Jeg tvivlede ikke et Øieblik paa, at jeg vilde faae Hindringer at bekæmpe, men paa dem tænkte jeg med en vis Glæde og med en udfordrende Trods, thi naar først Hindringerne vare at bekæmpe, da var ogsaa det Maal sat, som jeg vilde naae, og det første og vigtigste Skridt var gjort.

Det var derfor naturligt, at jeg med Harme og

Skinsyge saae Emanuel v. Guill næsten daglig i hendes Nærhed, næsten udelukkende lægge Beslag paa Eugen, og forgudet og beundret af Forældrene. For ham vilde der vistnok ingen Hindringer optaarne sig, idetmindste ikke fra den Side, hvorfra jeg frygtede dem, men saalænge jeg ikke havde Grund til at troe, at Amalia begunstigede ham, var jeg dog nogenlunde rolig.

Jeg var endnu saa ung. Jeg levede kun i en Drømmeverden, og hvo har ikke levet i den før sit tyvende Aar? Men, hvad der vist ikke altid er Tilfældet, jeg vidste, at det var Drømme. Jeg kunde godt skjelne Phantasiens Billeder fra Virkeligheden; jeg saae vel, at hine Billeder kunde virkeliggjøres, men jeg kjendte endnu ikke den Bro, der forbinder disse to Contraster, eller den Vei, der fører fra Phantasi til Virkelighed. Jeg følte at der ikke kunde være en uoverstigelig Afgrund imellem dem, og glædede mig over, at Skjebnen havde ladet Følelser opstaae i mit Indre, der kunde holde Phantasiens Billeder vedlige. Svinde disse bort allerede i Ungdommen, da bliver Livet koldt, prosaisk og tørt, istedetfor for stedse at gjennemvæves af en poetisk Duft.

For Eugen udtalte jeg aldrig mine Tanker i denne Henseende. Jeg vidste, at de kun vilde falde i en daarlig og uimodtagelig Jordbund, da hans Letsind

vilde lee mig ud, og dertil følte jeg min Hemmelighed for god. Han havde kun Tanke for det muntre, uforstyrrede Liv, han sværmede fra den ene Lystighed til den anden, uden Hensyn til om hans Helbred led derunder, om hans Pung tillod det, eller, jeg troer næsten, om hans Ære kunde tillade det Men jeg kunde aldrig blive vred paa ham derfor. Han gjorde langtfra nogen Hemmelighed af sine dumme eller letsindige Streger, men paa den anden Side gjorde han sig dog heller aldrig til af dem, som saa mange andre unge Mennesker. Han fortalte mig dem gjerne uopfordret, og kunde da, eftersom hans Humør var, enten lee af dem eller ærgre sig over sig selv. Hvor ofte har jeg ikke hørt ham udbryde!

„Det er dumt — ikke sandt? det var næsten mere end dumt, det var letsindigt, maaskee ugentilt, men hvad Pokker skal jeg gjøre? Jeg kunde min Sjel! ikke gjøre ved det; det kom af sig selv. Der er noget i mig, der hvisker mig Djevle i Øret, og der er ogsaa noget Godt, men det er saa uheldigt, at naar hint begynder at hviske, tier dette bomstille."

„Det vil sige," indvendte jeg, „at du kun har Øre for hint."

„Men det kan jeg jo ikke gjøre for," svarede han da. „Man kan jo dog ikke høre, blot hvad man vil høre, og lade være at høre, hvad man ikke vil. — Saa

ærgrer jeg mig bagefter, jeg skjænder ordentlig paa mig selv, men saa kommer strax igjen det Onde — det er altid „bei der Hand", og gjør mig begribeligt, at gjort Gjerning staaer ikke til at ændre og deslige. Jeg lader mig berolige, men naar jeg saa kommer herover til dig, ærgrer jeg mig igjen — det er jo ærgerligt! — Giv mig saa en Pibe, men ikke en med Porcellainshoved, thi nu er jeg saa gal i Hovedet, at det gjerne kunde være, at jeg slog det itu."

Det blev imidlertid aldrig Tilfældet, da hans Ærgrelse altid gik ligesaa hurtigt over, som den var kommen. Ofte var jeg vel saa uklog at trøste ham, men ligesaa ofte foreholdt jeg ham det Urigtige i hans Opførsel.

Grunden til, at vi nu sjeldnere kom sammen end før, var foruden den, at hans adelige Venner ikke lode ham nogen Tid tilovers, tildels ogsaa det forskjellige Studium, vi havde valgt. Jeg valgte Theologi, og mangen Morgen fortalte Moder mig, hvor tydeligt hun den Nat havde drømt, at hun havde hørt mig prædike saa smukt i Helliggeistes Kirke. Hvorfor det netop var i Helliggeistes Kirke, var mig en Gaade, da hun dog altid søgte Trinitatis.

Eugen derimod valgte Jura, det vil sige han kaldte sig studiosus juris, men Forelæsninger besøgte han aldrig, og et smukt indbundet Exemplar af Schous Forordninger i hans Reol var det eneste Tegn paa

hans begyndte juridiske Løbebane. Jeg spurgte ham engang, om ikke hans Moder ligesom min drømte om ham som Høiesteretsassessor. Han svarede:

„Nei! For det Første tror jeg ikke, at Moder giver sig af med at drømme; det giver Migraine, siger hun. For det Andet vilde hun vist ikke drømme mig derhen; det maatte være høiere i Veiret, til Hoffet som Minister eller saadant Noget."

Hos Eugens Forældre kom jeg jevnlig. Den gamle Greve lod til at holde af mig, hans naadige Gemalinde taalte mig, og Eugen var tilsyneladende glad ved at see mig. Forresten maatte jeg allerede nu døie Adskilligt for mit Venskab baade ude og hjemme. I Studenterforeningen morede man sig med at spørge til min adelige Ven, men da jeg stod mig godt med mine Kammerater, skete det i al Godmodighed. Hjemme plagede — det gjør mig ondt at bruge dette Ord — min Moder mig ofte med min Ven, den unge Greve, der i hendes Øie var et non plus ultra af et ungt Menneske, hvilket jeg just ikke kunde indrømme, — hun sammenlignede os altid, anførte ham ved alle Leiligheder som et Exempel, og priste min Lykke at have en saadan Ven.

Der skulde være Bal hos Grevens. Ikke alene jeg var bleven indbuden, men til min og min Faders store Forbauselse og Moders usigelige Glæde ogsaa min Søster Betty, der aldrig før havde været der. Da hun modtog Indbydelsen, blev hun først rød som det „dryppende Blod" og derpaa hvid som den „faldende Snee." Moder fik naturligvis magelos travlt i de fem Dage, der gik forud for Ballet, og Fader fandt sig med christelig Taalmodighed, ikke alene i de uvante Udgifter i denne Anledning men ogsaa i hendes Travlhed, og der kunde virkelig undertiden behøves en Christens hele Taalmodighed dertil. Med hver Dag voxede Bettys Glæde og Længsel, men da endelig den saa længselsfuldt forventede Dag kom, bleve disse Følelser afløste af en ubeskrivelig Ængstelse, som Moder paa ingen Maade kunde begribe.

„Hvorledes skal jeg tage mig ud mellem alle de fremmede Mennesker?" spurgte hun mig, da vi et Øieblik vare alene.

„Du skal tage dig godt ud," svarede jeg undvigende og opmuntrende — „som altid."

„Men jeg er ikke vant til at komme mellem de Mennesker" vedblev hun.

„Hvis det var til de almindelige saakaldte Selskaber, du var indbuden," svarede jeg, „da var det

en anden Sag, men iaften skal du kun dandse, og det veed jeg, du kan."

„Troer du, Nogen vil dandse med mig?"

„Hvorfor ikke?"

„Jeg kjender Ingen — og jeg kan hverken tale Fransk eller Engelsk."

„Det behoves da ikke for at dandse, og det er desuden to Ting, som jeg troer Grevinden helst holder borte fra sit Hus, hvor meget hun end holder af at bruge fremmede Ord. Hun har vistnok sine gode Grunde dertil."

„Jeg troer næsten, at jeg helst vilde blive hjemme, naar jeg blot turde for Moder. Kan du ikke — — —"

„Du er en lille Nar," var mit sidste Svar. „Du vil nok more dig."

Skjøndt det ikke var min oprigtige Mening, nænnede jeg dog ikke at berove hende alt Mod, ved at forberede hende paa, at hun ikke maatte vente sig altfor stor Fornøielse af det Bal, og det vilde være en stor Usandhed, hvis jeg vilde sige at jeg selv glædede mig til det. Jeg var ligesaa gjerne som Betty bleven hjemme, dels fordi Dands ikke hørte til mine Passioner, dels fordi jeg følte, at baade Betty og jeg vilde være tilovers der.

Samme Dag traf jeg Eugen. „Du kan troe, Betty er i Bevægelse idag" sagde jeg.

„Allerede?“ svarede han i sin sædvanlige overgivne Tone. „Det er tidsnok i Aften. Lad hende ikke blive træt før Tiden.“

„Du veed godt, hvad jeg mener, Eugen! Det gaaer hende omtrent, som det gik mig, da jeg første Gang skulde over i din Familie.“

„Hvorfor det?“ vedblev han: „Hun er jo nydelig — undskyld, du var da ogsaa nydelig, af en Dreng at være. Jaften bliver det desuden et Bal, som jeg har arrangeret, lutter unge Mennesker, — der bliver ingen Polonaiser for de Gamle, ingen stiv Conversation, ingen diplomatisk Cirkel! Vi komme sammen blot for at dandse og more os. Hun vil nok more sig. Beed hende fra mig om den anden Dands“. — Jeg lovedet det.

Den sidste Discussion hjemme hos os af de mange, som dette Bal foranledigede, var om vi skulde kjøre derhen. Endskjøndt vi kun skulde over Gaden, og uagtet denne i det klare Frostveir var saa tør som et Stuegulv, var det dog Moders uforgribelige Mening, at vi ikke kunde være Andet bekjendt end at kjøre; men det vilde Fader ikke vide Noget af, da han ansaae det for latterligt og mente, at Vognen behovede blot at holde stille, for at vi kunde stige ind af den ene Karethdør og ud af den anden. Da vi Unge sloge os paa hans Parti, gav Moder sukkende efter.

Da Tiden var kommen, da vi skulde tage bort, havde vi Begge allerede længe været færdige. Betty saae virkelig nydelig ud; det var vi alle Tre enige i. Af Naturen havde hun en bleg, maaskee lidt sygelig men fin Teint; iaften var den næsten gjennemsigtig; det morke Haar og de iflettede Blomster frembævede endnu mere de smukke Ansigtstræk og den høie Pande. Vi gik over Gaden og smuttede forbi en Vogn, der satte Gjester af i Porten. Jeg førte Betty under Armen opad Trappen, — jeg kunde føle hendes Hjerte banke mod min Arm. Udenfor Værelserne trak hun Veiret dybt og saae paa mig med en næsten fortvivlet Mine.

Det faldt mig først nu ind, at vi havde forsømt den vistnok uundgaaelige Ceremoni, at gjøre en Visit før Ballet, for at præsentere min Søster for Grevinden, men nu var der ikke mere Tid til at tænke derover. Dørene vare allerede oplukkede, og før jeg vidste det, stode vi i Grevens Dagligstue foran Grevinden.

„Deres Naade maa undskylde, at jeg først nu præsenterer min Søster, da hun i de sidste Dage ikke har befunden sig vel.“ Denne Usandhed foer mig aldeles uvilkaarligt ud af Munden. Betty saae paa mig og blev blussende rød. Grevinden fixerede hende og sagde blot: „Seer angreben ud — glæder mig at see Dem!“ —

hvorefter hun vendte sig til nogle nys ankomne Gjester, for hvem hun havde baade Smil og Neien tilovers.

Den gode gamle Skik, at Herrer og Damer sondre sig fra hverandre ligesom i Landsbykirker og Synagoger, blev ogsaa samvittighedsfuldt overholdt her. Enhver Herre traf sig ærbødig tilbage til det mandlige Selskab, saasnart han havde „sat sin Dame af" eller blot hilset paa Værtinden, og kunde nu overlade sig til Gisninger om, hvilket Indtryk han havde efterladt inde imellem de Skjønne. Jeg kunde altsaa ikke blive alene tilbage for at beskytte min Søster, og maatte overlade hende til hendes videre Skjebne. Heldigvis fik jeg dog inden mit Tilbagetog over Dørtærskelen sagt til Amalia i en bedende Tone.

„Lad mig see, at De tager Dem lidt af min Søster. Hun er saa fremmed her."

„Med Fornøielse," svarede hun, og gik øieblikkelig hen til Betty. Jeg saae de to unge Piger række hinanden Haanden og see venligt til hinanden, som om det glædede dem at gjøre hinandens Bekjendtskab. Lettere om Hjertet gik jeg ind til Selskabets Herrer, hvor jeg kun traf meget faa Bekjendte, men en Mængde Smaalover med Manke, med eller uden Mousstacher. Eugen tog hjerteligt imod mig, og hans Fader ligesaa. Kammerherren, der ellers var ligesaa uundværlig som Lysekronen ved alle Familiens Feter, var denne Aften ikke

tilstede, da han allerede for nogle Maaneder siden var reist til et Bad i det sydlige Europa for sin Sundheds Skyld, hvilket dengang var en grasserende Mode blandt Hovedstadens Elite; en af de Epidemier, der forskaane Smaafolk.

Ballet blev aabnet af den unge Comtesse og Emanuel v. Guill. De traadte først ind i Salen, og nu vovede den ene Herre efter den anden sig ind i det fortryllede Land, for at hente den Lykkelige, der skulde lykksaliggjøres med deres smigrende Opmærksomhed. Med formelig Hjertebanken ventede jeg at see min Søster komme ind, men — hun var ubekjendt; Ingen bød hende sin Arm. Jeg selv havde ingen Dame, men da jeg saa ofte havde hørt det blive spottet, naar Broder og Søster dandsede sammen, vilde jeg ikke udsætte mig og endnu mindre hende for ondskabsfulde Bemærkninger, og foretrak selv ikke at dandse. Jeg kastede et Blik ind i det Værelse, hvor jeg havde forladt Betty. Hun og to halvvoxne Piger med Blomster i Haaret og Mammelukker, foruden nogle gamle, stramme Damer, vare de Eneste, der vare tilbage.

Jeg underholdt mig med Greven, saalænge Dandsen varede, men var vist meget aandsfraværende baade ved Tanken om min Søster og ved at see Amalia fra alle Sider blive beleiret af Courtiseurer. Jeg hørte

hende idelig kun benævnet „den unge Comtesse"; det gjorde mig tillige modløs og nedslaaet.

Til min Glæde spurgte Greven mig om min Søster. Da jeg sagde ham, at hun ikke var blandt de Dandsende, gik han ind til hende og tiltalte hende. Gjennem den aabenstaaende Dør kunde jeg see ham række hende Haanden, men jeg saae ogsaa hendes Maade strax efter drage ham bort fra hende.

Man inclinerede i Valsen. Hr. v. Guill og Amalia var det første Par, der skulde gjøre Andre lykkelige ved deres Valg. Jeg kunde høre ham sige til hende „gjør nu det rigtige Valg!" Mit Hjerte bankede, uden at jeg kunde forklare mig Grunden dertil, og jeg troede, at det skulde briste af Glæde, da hun valgte — mig!

Et Øieblik glemte jeg Alt omkring mig og følte mig saa lykkelig, men destoværre de lykkelige Øieblikke ere saa faa og saa kortvarige, og de blive saa snart afløste af de bittre, som om Skjebnen misundte os at have smagt af Lykkens Kilde. Da jeg atter havde bragt Amalia til sin Plads, blev jeg staaende i hendes Nærhed. Jeg saae Hr. v. Guill med et haanligt Smil gjøre hende et Spørgsmaal, og jeg hørte hende svare „det er jo min Broders bedste Ven!" Hun sagde det ikke i nogen undskyldende Tone, men som om det var en ligefrem Selvfølge, at hun havde valgt mig. Opmuntret af

hendes Ord vovede jeg at nærme mig og bede hende om en Dands. Hun lovede mig beredvillig en, men det var dessværre saa sent, at Ballet vistnok maatte have varet til henad Middag næste Dag, hvis jeg skulde komme til at nyde godt af den. Da jeg beklagede mig derover, sagde hun: „Det er Deres egen Skyld; hvorfor har De ikke før bedet mig derom?"

„Man maa være om sig!" sagde v. Guill i en overmodig Tone.

„— Og jeg havde ventet det," tilføiede Amalia venligt, som om hun vilde formilde det Saarende i v. Guills Opførsel.

I den næste Dands deltog jeg, da jeg vidste, at Eugen skulde dandse den med min Søster, men til min store Forundring saae jeg ham føre en anden Dame ind i Salen, og min stakkels Søster var atter tilovers. Jeg forlod et Øieblik min Dame, for at spørge Betty om Eugen ikke havde bedet hende om denne Dands. Hun var ganske bleg, saae paa mig med Taarer i Øinene og sagde med skjelvende Stemme „du har vist hørt feil; det var vist ikke denne Dands." — Maaskee havde jeg taget feil; jeg søgte Leilighed til at spørge Eugen derom.

„Død og Pine! det er jo sandt!" raabte han, og afsted fløi han ind til hende, for at undskylde sin Glemsomhed og gjøre sin Feil god igjen, ved at bede hende

om den næste Dands, eller maaskee ved at love hende den.

Da denne Dands var forbi, bleve Vinduerne lukkede op, for at bringe lidt frisk Luft ind i Salen; Gulvet blev stænket, og Forfriskninger budne om. Jeg gik hen til et aabent Vindue, jeg trængte selv til frisk Luft, og kastede et Blik over til mit fredelige Hjem. Boutiken var lukket, men Døren ind til Dagligværelset stod aaben, og ved Lyset derfra kunde jeg see begge mine Forældre ved Vinduet ud til Gaden. De havde vist glædet dem til at see deres Datter svæve forbi Vinduet i Grevens oplyste Balsal. De ahnede ikke, at deres Datter led Ydmygelsens Qualer i det fornemme Hus, hvor de havde ventet, at hun skulde finde Glæde, og hvortil idetmindste min Moder havde glædet sig mere end Nogen af os.

De gode Gamle! havde de kunnet læse i deres Datters Hjerte, havde de ønsket hende over i deres Favn; der var hun hjemme, der havde hun saa ofte følt Kjerlighedens velsignende Magt. Jeg var nærved at græde ved at see mine gamle Forældre ovre i Boutiken. De andre Forældre havde fulgt deres Døtre til Ballet; Bettys vare udelukkede fra den Herlighed, og medens de drømte om deres Barns Lykke, sad hun ene og forladt og maatte gjøre Vold paa sig selv, for at Taarerne ikke skulde flyde over.

Jeg blev afbrudt i mine sorgmodige Tanker af Eugen, der sagde:

„Kom Emil! drik dig et Glas Cardinal. Det giver Courage!"

„Courage, hvortil?" spurgte jeg.

„Til at være elskværdig, til at gjøre Cour til Damerne! — Eller er du vred? Næste Dands skal jeg dandse med din Søster."

„Er det da nødvendigt at gjøre Cour?" spurgte jeg igjen.

„Ja, hvad er ellers et Bal til? Troer du maaskee, at jeg hopper omkring paa Gulvet for en Motions Skyld, og transpirerer for Sundhedens Skyld, eller fordi det morer mig? Nei, min Ven, der skal Ander til! — Ellers kunde jeg jo ligesaa gjerne dandse med dig."

Dermed forlod han mig og flagrede ind til Damerne. Musiken spillede op. I den nu tomme Dandsesal traadte det første Par ind. Det var Betty og Eugen. Hvor hun var smuk! Over de blege Kinder var udbredt en mild Rødme. Hendes Øine glimrede, og der var et Undseelsens og Tilfredshedens Smil over hendes Læber, der idetmindste i mine Øine stillede hende langt over alle de Andre. Da hun saae mig, der endnu stod i Vinduesfordybningen, smilede hun saa lykkelig og tilfreds til mig, at jeg ikke kunde lade være endnu at kaste

et Blik over Gaden, hvori mine kjære Forældre kunde have læst: Nu kunne I see Eders Datter glad og fornøiet!

Det vakte naturligvis Opmærksomhed at see Husets høivelbaarne Søn, den unge smukke Greve, føre en for Alle fremmed Dame ind paa Skuepladsen, og da denne ubekjendte Dame dandsede smukt og bevægede sig med en Lethed, der var ligesaa naturlig som gracios, spurgte man fra alle Sider hverandre, hvem det nye Phænomen var. Ingen kunde give Oplysning. Man henvendte sig til Amalia og Eugen og fik at vide, at det var en „Froken Petersen". Da dette ellers saa vulgære Navn ogsaa blev baaret af Enkelte i de høiere Cirkler, forundrede det Ingen, at her var en Froken Petersen tilstede.

Betty vakte formelig Opsigt. Hun var ikke af Gulvet, og Herrerne kappedes om at dandse med hende. Hun straalede af Glæde, og Glæden forhøiede hendes Skjønhed, saa at det ikke varede længe, før hun var engageret for hele Natten. Eugen var i brillant Humør og underholdt hende ivrig; hun lo af hans Bemærkninger, og han fordobblede sin Opmærksomhed. Rigtignok forekom det mig, at det ikke altid var paa den delikateste Maade, og hans Ord til mig, at man maatte gjøre Cour for at more sig, faldt mig ind, men jeg saae dog intet Ondt deri. Tvertimod, jeg blev selv smittet af

den Virak, der offredes min Søster, og da Amalia i Forbigaaende lykønskede mig til en saa smuk og elskværdig Søster, gjorde jeg ikke flere Bemærkninger over Eugens overdrevne Høflighed.

Den almindelige Beundring for Betty var ikke undgaaet den naadige Værtindes Opmærksomhed, og det var naturligvis ingenlunde efter hendes Hoved. Hun var derfor ikke seen med at aabenbare for de gamle Mødre, hvorledes det, oprigtigt talt, hang sammen med „Frøkenen", at hun var en flet og ret Jfr. Petersen, en Søster til hendes Søns tidligere Skolekammerat, for hvem han endnu havde bevaret meget Venskab, at de ikke godt havde kunnet undgaae at indbyde hende for Eugens Skyld, at hun „med Respect at sige" var Datter af en Kræmmer ligeoverfor o. s. v.

De gamle Damer vare ikke mindre hurtige med at meddele deres Døtre disse interessante Oplysninger til Advarsel, og de unge Damer fandt en glimrende Leilighed til at hævne sig over, at de et Øieblik havde staaet Fare for at fordunkles af en Kræmmerdatter. De betroede i al Fortrolighed deres Kavalerer de nye Opdagelser, naturligvis med adskillige Tilsætninger af deres egen Phantasi. — Jeg antager idetmindste, at det er gaaet saaledes til, og jeg kunde deraf forklare mig, at man hviskede hemmeligt sammen, og at jeg senere flere Gange hørte „Jfr. Petersen" med Eftertryk paa Jom-

fruen, „Boutikjomfru" o. s. v. Af Hr. v. Quill hørte jeg: „Gud bevares, Silke- og Klædekræmmer!" — Blodet strømmede mig til Hovedet, men jeg blev endnu tilsyneladende rolig.

Jeg hørte Eugen blive drillet med Betty, og saae ham kun lee og slaae det ben i Spøg. Det forekom mig, at Amalia undgik mig og var forlegen, men af og til saae jeg hende dog tale med Betty. Min Søster var uvidende om alt det, der foregik omkring hende. Hun drømte formodentlig endnu om den foregaaende Dands, og hviskede engang til mig i Forbigaaende: „Nu er jeg igjen et andet Menneske."

Efter Bordet var man bleven muntrere og mere høirøstet, man havde drukket sig endnu mere Courage til. Borddandsen gik som sædvanlig uordentligt, som om alle Etikettens Baand foreløbig vare løste. Betty bevægede sig mellem de dandsende Par frit og utvungent, og det var virkelig, som om hun var bleven et andet Menneske. Ugenert besvarede hun ethvert henkastet Spørgsmaal, spurgte igjen uden Forlegenhed; hun lo, naar hun ikke forstod et forblommet Ord, og spøgte selv derover. I sin Uskyldighed saae hun ikke, hvilken Gift, ondskabsfuld Gift, der kunde skjules i disse forblommede Ord. Hun var uskyldig og lettroende, men destoværre Uskyld og Lettroenhed burde aldrig gaae paa Bal.

Cotillon begyndte, denne Culmination af Ballets

Glæder, hvor man ligesom holder Stevnemøde med den Dame, der tidligere paa Aftenen vandt vort Hjerte, idetmindste for nogle Timer. Betty gjorde en stormende Lykke. Næsten ikke et Øieblik var hun fri, og større Lykke existerer jo ikke paa et Bal. Jeg saae hendes Bryst arbeide, jeg saae hende undertiden svimle hen paa sin Plads, men hun vilde ikke give tabt; hun var henreven og beruset og ansaae det næsten for en Æressag at holde ud. Jeg gik hen til hende og bad hende at standse og hvile sig.

„O lad mig dandse", svarede hun, „Jeg troer, aldrig jeg har været saa lykkelig."

Jeg taug, og om jeg end vilde have svaret, havde hun ikke hørt det, da hun allerede var midt i Dandsen. Jeg blev i Nærheden af hendes Plads. Det harmede og oprørte mig at see hende næsten kastes fra Arm til Arm. Jeg fik en Mistanke om, at det Hele var et aftalt Spil, at det var lagt an paa at føre hende paa glat Is og derpaa at ydmyge hende. Naar en Herre havde dandset med hende og var traadt tilbage til sin Dame, saae jeg dem lee sammen og gjøre Bemærkninger. Jeg hørte endog Ord falde, der saarede min Stolthed. Herrerne slyngede ugenert deres Arm om hendes Liv, deres Dands med hende var ikke som med de andre Damer; det forekom mig, at der var noget Indecent i den, og mere end engang var jeg fristet til at træde

imellem og med et Slag at gjengjelde Fornærmelsen, men jeg bekæmpede mig, uagtet jeg følte Blodet koge i mig.

En ung Herre, en Baron Linden, som jeg før ikke havde kjendt, tog mig pludselig under Armen og førte mig uden videre ind i et Sideværelse, der laa mellem Dandseſalen og Entreen, og hvori for Øieblikket Ingen befandt sig. Førend jeg kunde faae spurgt, hvad hans alvorlige Mine og besynderlige Opførsel skulde betyde, sagde han.

„Veed De, at man nedværdiger Deres Søster?"

„Min Herre!" udbrød jeg harmfuld. — Hvad jeg selv havde abnet, kunde jeg ikke taale at høre af en Andens Mund.

„Tilgiv, at jeg siger Dem det," afbrød han mig i en Tone, der øieblikkelig maatte afvæbne min Harme. „Jeg gjør det i en god Hensigt. Jeg har selv havt en Søster, og føler, hvad De maa lide ved at være Vidne til en saa uværdig Opførsel."

Jeg taug og stod tvivlraadig.

„Jeg deltager ikke i Dandsen," vedblev han. „Jeg har derfor desto bedre kunnet bemærke Alt, og det oprører mig, da Deres Søster vist ikke fortjener det."

„Nei, ved Gud ikke!" udbrød jeg — „men hvad skal jeg gjøre? Det har glødet i mig, jeg har følt som

en Vulkan i mit Indre, der vilde sprænges, og jeg har frygtet for det Øieblik, da det vilde skee."

„De maa faae Deres Søster bort herfra," vedblev han rolig og alvorlig.

„Jeg skulde flygte!"

„De skal bevare Deres Søster for en Ydmygelse, som hun ikke ahner, — for at blive compromitteret."

„De har Ret. Jeg takker Dem — men — beviis mig og hende endnu een Tjeneste. — Gaae De ind til hende. — Jeg kan ikke gaae derind. Før De hende bort fra de Mennesker og ind til mig!"

„Det vil jeg;" sagde han i en bestemt Tone, gik over Dandsegulvet midt imellem de dandsende Par, bukkede ærbødigt for min Søster, sagde at jeg ønskede at tale med hende, bød hende Armen og førte hende med en saa alvorlig Mine over Gulvet, at der blev et Øieblik almindelig Taushed ved det uvante og uventede Syn. Det undrer mig næsten, at Musiken ikke ogsaa hørte op at spille.

„Du maa tage hjem Betty", sagde jeg med en af Raseri skjelvende Stemme.

„Hvorfor? du vil da ikke, at jeg nu — midt i Dandsen. —"

„Deres Broder befinder sig ikke vel" afbrød Linden hende.

„— Og du kan ikke blive her alene," tilføiede jeg.

„Er du syg?“ spurgte hun, strax i en forandret Tone. „Saa lad os komme hjem jo før jo heller. — Men vi maae først tage Afsked.“

„Nei, det er overflødigt — det er ikke Brug her. Kom!“

Jeg trak hende ud i Entreen, kastede hurtigt Kaaben om hendes Skuldre og et lille Tørklæde over hendes Hoved. Jeg sneg mig med hende nedaf Trappen og udaf Porten, som om vi ville stjæle os bort. Det var en bidende Frost, den skarpe Blæst peb igjennem Gaden, men jeg ændsede det ikke, skjøndt Betty var varm og ophidset af Heden og Dandsen. Paa Gaden hørte vi endnu den støiende Musik; dens lystige Toner syntes at spotte over de flygtende Sødskende. Først da vi vare inde i vort Hjem, forekom det mig, at vi havde undflyet en stor Fare, og at vi vare komne i Havn.

Da min Moder hørte, at jeg ikke befandt mig vel, skjænkede hun mig den ømmeste Deltagelse, men kunde dog ikke skjule lidt Ærgrelse over, at Betty af den Grund skulde forlade Ballet, især da hun saae og hørte hvor godt hun havde moret sig.

„Jeg har aldrig moret mig saa godt,“ sagde hun, „men maaskee var det ogsaa bedst, at vi nu kom hjem. Jeg er trættere, end jeg havde troet, og nu føler jeg, at jeg ikke kunde have taalt at dandse længer.“

Jeg gik op paa mit Værelse for at gjennemvaage en Nat, som jeg endnu aldrig havde oplevet Mage til. Man kunde have krænket, haanet og spottet mig, — jeg skulde have baaret det med Rolighed eller ialfald med tilkæmpet Resignation, men at min uskyldige, uerfarne Søster skulde være en Skive for Raadhed og Lapseri, det bragte mit Sind i et saadant Oprør, at jeg for første Gang i mit Liv var nærved at gaae irette med Skjebnen.

Jeg kunde ikke forstaae, at en ung Pige, der fra sit Fædrehjem gjør det første Skridt ud i Verden, skulde kunne staae Fare for saaledes at prisgives, og Betty var mishandlet, det følte jeg. Hendes Uskyld var mishandlet, raae Hænder havde besudlet hendes Renhed, frække Tanker maaskee plettet hende, endskjøndt hun var uvidende derom. Naar ikke en saa ren Sjel kunde gaae uantastet i Verden, for hvem var der da Fred og Tryghed?

Og af hvem var hun fornærmet? Af adelige Junkere, der saae ned paa os borgerlige — Pak; af den saakaldte høiere Stand, der staaer saa dybt under den lavere. Og hendes eget Kjøn, unge Piger, havde moret dem ved at see en saadan Brutalitet! Skaansel havde der ikke været Tale om. — Jeg forstaaer, at man med sin Stok kan slaae Toppen af Tidsler og

Ukrud paa sin Vei, men kun den Raae, den Udannede eller den Hjerteløse kan slaae Blomsten af sin Stengel.

Havde jeg da ikke en bebreidende Tanke for Betty? — Nei, ikke et Øieblik. Hun havde aldrig hørt Smigreriets falske og blændende Stemme; hun kjendte ikke Ondskabens skjulte Gift. Med barnlig Glæde havde hun beruset sig ved en Fornøielse, hvorom enhver ung Pige jo drømmer, — og vistnok havde ingen ung Piges Drøm været renere og helligere end hendes, hellige som Barnets Glæde over Solens venlige Straale. — Skulde jeg nu aabne hendes Øie, skulde jeg rive Sløret fra det Blændværk, der et Øieblik havde fortryllet hende? Dette Spørgsmaal kunde jeg ikke besvare. Maaskee var jeg selv hildet i en ensidig Anskuelse og i en altfor streng Bedømmelse af Forholdene. Jeg maatte overveie det nærmere og besluttede foreløbig at opsætte en Forklaring, der maatte gjøre et saa smerteligt Indtryk paa hende.

Endnu hørte jeg Musikken derovrefra, og da endelig Selskabet langt ud paa Natten brød op, hørte jeg Latteren fra Gaden. Det forekom mig, at Latteren slyngedes som giftige Pile imod vort Hus.

Destoværre fik jeg en gyldig Grund til den omtalte Opsættelse. Næste Morgen tidlig kom min Fader op til mig. Han havde allerede været ude for at hente en Læge til Betty, og havde ikke nænnet at vække mig

af min urolige Slummer. Betty var pludselig bleven syg, „formodentlig en stærk Forkjølelse", sagde han. Lægen var endnu hos hende. I Hast foer jeg i mine Klæder og ilede nedaf Trapperne. Min Søster var bleven mig dobbelt kjer.

Hvilket Syn modtog mig! Betty, som jeg for saa faa Timer siden havde forladt blomstrende som Sundheden selv, laa bleg som en Død i sin Seng Lagenet foran hende var plettet med Blod. Min Moder støttede fortvivlet hendes Hoved til sit Bryst. Hun havde pludselig faaet en voldsom Blodstyrtning — hendes Bryst arbeidede for at faae Luft. Lægen erklærede hendes Sygdom for en Lungebetændelse, og at en Aare var sprungen i Brystet. Han havde aareladt hende, og efter denne saae hun ud, som om enhver Blodsdraabe var udtømt. Øinene laae dybe og vare lukkede, Smerte og Engstelse stod malet i det dødblege Ansigt, og ubevægelig laa hun for mig.

Jeg kan ikke beskrive min Fortvivlelse. Jeg havde bragt hende, endnu blussende og varm, ud i den skarpe kolde Luft. Jeg tilskrev mig alene Skylden — dog nei, ikke mig alene, men de forhadte Mennesker, der havde tvunget mig til — maaskee at dræbe en Søster! Jeg veg ikke fra hendes Side. Jeg talte ikke et Ord, men sad med hendes Haand i min og iagttog hendes Ansigtstræk i ængstelig Spænding. Ved enhver forøget

Anstrengelse af Brystet frygtede jeg for at see en ny Blodstrøm styrte frem, hvori Livet kunde flyde bort. Jeg følte hendes matte Puls i min Haand, enhver forbeiet Varme eller Kulde gjennemrystede mig.

Lægen kom samme Formiddag endnu to Gange. I hans Ansigt var intet Haab at læse, og jeg spurgte ikke om hans Mening; dertil manglede mig Mod. Efter Middag i Skumringen sad jeg endnu hos hende. Den lille Lampe var tændt, og dens svage Lys kastede et om muligt endnu blegere Skær over hendes Ansigt. Jeg var alene hos hende. Jeg hørte Døren gaae, men vendte ikke Hovedet om. Jeg hørte Skridt nærme sig, der hverken kunde være Faders eller Moders, men jeg vendte ikke mit Blik fra Betty. Alt var mig ligegyldigt, kun et Glimt af Haab søgte jeg at opfange i den Syges Ansigt. Jeg saae en Haand lægge sig paa Bettys, og da jeg saae op, stod Amalia for mig. Taarerne trillede ned af hendes Kinder. Intet Ord blev vexlet imellem os. Jeg følte, at vi Begge bade den samme Bøn, og vist aldrig har nogen Bøn med større Andagt og større Fortrøstning naaet Herrens Trone, end min i dette Øieblik. Faa Minuter efter forlod Amalia os ligesaa stille som hun var kommen.

Det Hele var mig som et Drømmesyn. Det var, som om Himlen vilde sende mig en Trøst, og min

Søster en Haabets og Livets Engel. Jeg hørte min Moder og Amalia tale sagte sammen udenfor, og kort efter traadte Moder ind med forgrædte Øine. Den unge Comtesse havde seet Lægens Vogn holde udenfor os flere Gange; hun havde ahnet Sammenhængen, og hun kunde ikke modstaae et Skridt, hvortil Deltagelse og Venskab tilskyndede hende.

Først den følgende Dag gav Lægen os et svagt Haab, men tilføiede, at vi ikke maatte bygge for meget derpaa. Den strengeste Roligbed og Taushed blev paalagt os Alle. Der kunde ikke være tausere i Dødens Nærbed; i Stilheden hørtes kun vort tilbageholdte Aandedræt og Uhrets Slag, og ved hvert Slag føre vi sammen, som om det var Døden, der med karrig Haand tilmaalte os endnu nogle faa Minutter.

I Skumringen kom atter Amalia. Jeg reiste mig, og hun tog min Plads. Jeg betragtede hende i stum Henrykkelse, medens hendes Blik hvilede saa kjerligt paa Betty. Min Moder vilde tale, men jeg bad hende hviskende ikke at forstyrre den Syges Ro. Amalia holdt min Søsters Haand i sin, og et dybt Suk undslap hendes Bryst. Det var som om dette Kjerlighedens Suk kunde vække den Slumrende, thi Betty slog Øiet op, og det var tydeligt, at hun kjendte den, der sad ved hendes Side. Et næsten umærkeligt Smil fløi over hendes blege Læber, som om hin Aftens Drømme endnu

havde jeg Billed tilovers for hende. Hendes Haand trykkede svagt Amalias, og ogsaa hun smilede.

Da Betty atter lukkede det matte Øie, reiste Amalia sig og vilde forlade os. Min Moder vilde følge hende, men denne Gang forekom jeg hende. Da vi vare udenfor Døren, standsede hun, greb min Haand og sagde i en bedende Tone.

„Kan De tilgive os?"

„Dem har jeg Intet at tilgive. Deres Deltagelse rører mig. — De veed ikke, hvor taknemlig jeg er for Deres Besøg — men for Guds Skyld, lad min Søster aldrig erfare, at her kunde være Tale om nogen Tilgivelse."

„O plei hende med Ømhu og Kjerlighed. Hendes Død vilde jeg aldrig kunne trøste mig over," hviskede Amalia og gik.

— Jeg vil ikke beskrive det lange Sygeleie. Enhver veed, hvorledes Nætter og Dage snige sig hen med en utrolig Langsomhed, naar en Elsket svæver mellem Liv og Død, hvor tung og trykkende Luften bliver i det Sygeværelse, hvor Brystet næppe tør udvide sig, hvor man er et Bytte for Haab og Angst. Længe varede det, før jeg atter kunde tale med Betty, — hendes hviskende og svage Stemme skar mig da i Hjertet.

Men Enhver kjender ogsaa den ubeskrivelige Glæde, man føler ved at see Sundheden vende tilbage skridt

for Skridt, ved at see de gjenvundne Kræfter lade Sundhedens Roser spire paa de blege Kinder. Det er samme Følelse, hvormed man seer Foraaret kaste Løvet tilside for at gjøre Plads for de nyfødte Spirer og Skud. Ethvert Græsstraa bliver modtaget med Fryd, enhver Blomst minder om Gjenfødelsen — men ak! her var det ingen ny Vaar, der blev os bebudet. Stormen havde knækket det svage Siv, Vinteren var kommen midt i Sommerens Pragt. Hos min Søster vendte ikke Sundheden tilbage, men Døden havde kun for en Tid trukket sig bort fra sit Offer. Vel kom Kræfterne igjen, vel kunde hun atter smile og tale — tale om Livet, men det var som om Dødens Engel havde lagt Rimfrost over Bladene, saa at det Grønne næppe kunde sees derigjennem.

Hvor ofte var jeg ikke i denne Tid ilet fra hendes Sygeværelse til mit Værelse, for at give mit forpinte Hjerte Luft! Jeg trængte dertil — der kunde jeg dog græde uden at forstyrre Nogen, der kunde jeg give de Tanker Ord, som havde hvilet centnertungt paa mit Bryst, medens jeg sad hos den Lidende.

At min Fader bar sin Smerte med stille Resignation, behøver jeg ikke at sige, ligesaalidt som at min Moder viste den moderligste Ømhed. Vi bleve Alle ved Bettys Sygeleie om muligt sluttet endnu nærmere sammen.

Eugen havde jeg endnu ikke seet siden hin Aften,

da han allerede Dagen efter Ballet var reist bort med nogle af sine adelige Venner til Jagt paa et Gods i det sydlige Sjelland.

Amalia kom ikke oftere, og jeg saae hende kun af og til fra mit Vindue. Hendes Fader, den gamle Greve, havde engang været ovre i Boutiken for at sporge til Bettys Befindende, da hun allerede var i Bedring. Jeg var tilfældig tilstede, da han kom. Han yttrede sig med megen Deltagelse om hende og roste hende med mange Lovtaler. Uheldigvis kom Moder ogsaa til og vilde partout, at Greven skulde gaae indenfor, men han undskyldte sig. Hun kunde ikke fornægte sin Natur, talte kun om, hvorledes Betty havde moret sig, og takkede ydmyg for den Ære, at hun var bleven indbuden. Jeg havde nær glemt mig selv ved Tanken om den dyrkjobte Ære, men den Gamle var jo uskyldig, og jeg taug. Endnu et Par Gange sendte Greven sin Tjener over til os for at sporge til Betty, og jeg troer næsten, at denne Opmærksomhed bidrog meget til at mildne Moders Sorg. Jeg siger dette, uden at vilde kaste nogen Skygge paa min Moder. Hun var en fortræffelig Moder og viste det under sin Datters Sygdom, men den ulykkelige Forfængelighed var hendes svage Side.

Af Baron Linden havde jeg havt et Besøg, faa Dage efterat Betty var bleven syg. Han havde af Amalia tilfældig erfaret hendes Sygdom, og da han ahnede

Grunden, kom han til mig. Med hjertelig Deltagelse spurgte han til hendes Befindende, og hans Alvor og Venlighed vandt ham strax mit Hjerte. Vi talte aabent til hinanden, jeg skjulte ingen af mine Tanker og Følelser for ham, selv min Bitterhed mod hans Stand lagde jeg intet Dølgsmaal paa, og han fornærmedes ikke derover, men invendte blot:

„De skal dog ikke dømme os Alle efter samme Maalestok. Jeg seer meget godt de svage Sider hos min Stand, men der er ogsaa Spirer til meget Godt hos den, og naar de Spirer udvikles, da kunne de bære dobbelt rige Frugter, fordi Forholdene saa meget begunstige dem."

Han talte om Eugen. Hans Dom om ham var, at han var letsindig, men, som han haabede, kun letsindig, og at det kom an paa hans Omgivelser, om han skulde blive til Meget eller til Intet.

„Destoværre," sagde jeg, „hans Omgivelser love intet Godt. Han vælger dem selv".

„Det er netop Ulykken," svarede Linden. „Hans Fader er en godmodig Mand men uden Karakter, og hans Moder har Karakter uden Godmodighed — men De er jo hans Ven?"

„Ja," svarede jeg og rødmede.

„Jeg føler," vedblev jeg strax efter, „at jeg rødmede ved denne Tilstaaelse. Det har jeg dog ingen

Grund til. Jeg holder af ham, lige fra min Barndom har jeg været hans Ven, og jeg troer, at han ogsaa holder af mig, men der er en Skranke imellem os, som han vel selv let kan springe over, men som Andre gjøre høiere og høiere og ved alle Leiligheder gjøre ham opmærksom paa!

„Forlad ham ikke," sagde Linden. „Barndomsvenskabet har dog altid en Rod, der ikke saa let rykkes op, og man taaler Meget af en Barndomsven, som man ikke vilde børe af nogen Anden."

Da Linden forlod mig, lovede jeg at besøge ham, og jeg lovede mig selv at holde dette Løfte, da jeg nærede en ubetinget Agtelse og Tillid til ham.

— Baron Linden var et Par Aar ældre end jeg. Han var rig og uafhængig. Hans Væsen var aldeles aristokratisk, men i dette Ords bedste Betydning; der var en Ridderlighed udbredt over ikke alene hans hele Optræden men ogsaa over hans Karakter. Man kunde i hans Ansigt læse baade Fødselens og Sjelens Adel, og naar man lærte ham at kjende, erfarede man snart, at man ikke havde læst feil. — Begge hans Forældre vare døde og havde efterladt ham et ældgammelt Baroni, et uplettet Navn og saa mange af Lykkens Goder, som det staaer i menneskelig Magt at efterlade sine Børn.

Aldrig havde han søgt eller beklædt nogen Embedsstilling, men naar han sagde, at han kun levede for at

nyde Livet, da maa man ikke troe, at hans Livs Formaal var at slaae Tiden ihjel. Tvertimod, den practiske Side af Livet havde han ikke udelukket sig fra, idet han betragtede sig som født Værge for Bønderne paa sit Gods, og af dem blev han elsket og agtet ualmindelig høit. Den aandelige Side af Livet havde han opfattet som vistnok kun faa Andre. Aldrig havde han studeret ad den slagne Vei, men hans Studier vare derfor ikke ringere — de vare selvvalgte og udsprungne af hans Sands for Naturen og for det Skjønne, og deri ligger netop Kilden til al virkelig Dannelse. I de høiere Kredse var han naturligvis søgt, maaskee dog mere for hans Rigdom og uafhængige Stilling end for hans sjeldne Aand, der af Mange blev misforstaaet. Det undrede mig derfor, at jeg hin Aften havde truffet ham i Eugens Familie, og da jeg engang i Talens Løb spurgte ham, hvorledes han egentlig var kommen der, svarede han:

„Det var første og rimeligvis sidste Gang. Jeg veed selv ikke, hvorledes det gik til. Jeg pleier just ikke at være parat til at tage imod enhver Indbydelse, men den gamle Greve havde nogle Dage før paa et tredie Sted bedet mig saa indstændig, at jeg ansaae det for en Uhøflighed, næsten for en Fornærmelse ikke at tage derimod."

„Nu fortryder jeg det imidlertid ikke," tilføiede han og rakte mig Haanden.

Sex Uger vare henrundne, triste og sørgelige, siden Betty blev syg. Det var en stor Skygge, Skjebnen havde kastet over vort ellers saa lykkelige Familieliv, og Dage og Uger gik, Skyggen blev vel mindre, men den forsvandt ikke aldeles. Endelig lysnede det lidt og en stor Fest blev i den Anledning forberedet hos os. Forberedelserne vare mange, men uden mindste Prunk. For første Gang skulde nemlig Betty forlade sit Sygeværelse og besøge mig paa mit Værelse. Hidtil havde hun kun i faa Timer havt Tilladelse at sidde inde i Dagligstuen. Nu skulde hendes Kræfter prøves; det var som en Examen, hvis Udfald vi Alle saae imøde med spændt Forventning.

Med hvilken Glæde søgte jeg ikke den Dag at gjøre mit Værelse saa hyggeligt som muligt! Ved Festen skulde kun vore Forældre være tilstede, men de bragte Hjertets Taknemlighed og Glæde med sig. Vor gamle Pige havde allerede før Dag ivrig pudslet deroppe. Alt var pudset og blankt, hvad der kunde blive blankt; alle Vinduerne vare omhyggeligt undersøgte i Sprækkerne, for at det ikke skulde trække. Den store hjulbenede Lænestol var med meget Besvær bleven flyttet op til mig, en

Skammel var sat tilrette foran den, og en Pude anbragt til Hvile for Patientens Hoved. Paa Bordet stod Chocoladekande og Kopper, fint Brød o. s. v., og foran Bettys Plads var lagt en Foræring fra os Alle. Hun skulde jo høitideligholde, om ikke sin Fødselsdag, saa dog sin Gjenfødelsesdag.

Alt var færdigt. Jeg gik som Vært op og ned af Gulvet og lyttede til enhver Støi fra Trappen af Længsel efter mine Gjester. Endelig hørte jeg dem komme, langsomt og stille; de maatte standse ved enhver Afsats af Trappen. Ak! ellers kom hun altid springende op til mig, og hun meldte altid sin Ankomst med en munter Sang. Betty støttede sig til sin Faders Arm, og maatte desuden et Øieblik støtte sig til Dørstolpen, før hun traadte ind til mig. Hun samlede paany sine Kræfter, smilede til mig og faldt mig grædende om Halsen. Jeg næsten bar hende hen til Lænestolen, hvori hun sank kraftesløs sammen. Hendes Blik løb Stuen rundt som for at fornye gamle Bekjendtskaber, og hendes taknemmelige Smil var os den bedste Løn for vore velmente Anstrengelser.

Hvor hun var smuk, den blege Lilie! Det forklarede Blik kastede Liv og Lys over det ellers blege og matte Ansigt, og naar hun smilede over vor Glæde ved at see hende mellem os, var det som en sidste Straale fra

Solen, der er ifærd med at skjule sig bag Horizonten. Destoværre, en Afskedsstraale fra Aftensolen!

Da hun havde hvilet sig lidt, gik jeg med hende hen til Vinduet. Det var første Gang, hun saae ud paa Gaden, og den Første hendes Blik mødte, var Amalia, der fra sit Vindue nikkede til hende og i sine Bevægelser robede en Glæde, der bragte Taarer i Bettys Øine.

„Hun er saa god," sagde hun og kyssede paa Fingeren til hende.

„Hun er en Engel!" hviskede jeg.

„Ja, for mig var hun det," vedblev Betty, „da jeg første Gang saae hende sidde udenfor min Seng."

Hun kunde ikke taale at staae længer, kyssede igjen paa Fingeren og vaklede tilbage til sin Plads.

„Gud være lovet, fordi vi have dig saavidt!" sagde Fader fornøiet.

„Jeg vil ofte komme herop," svarede Betty. „Jeg synes, jeg lever op her; her er lysere og høiere end dernede — hvis Emil tillader det?"

„Om jeg tillader det? Gid du altid kunde være her!" udbrød jeg.

„Og saa kunde du," afbrød Moder, „hver Dag see den unge Comtesse der ligeoverfor. Hende har nu Emil for sin egen Mund. Det er ogsaa kjedsommeligt, at alle vore Værelser vende til Gaarden."

„Ja vist, det havde været langt bedre, hvis Hou-

tiken vendte til Gaarden," mente Fader spøgende, men dog lidt gnaven.

„Det er dog besynderligt," vedblev Moder, „at den unge Comtesse aldrig senere kom over til os." — Jeg rødmede, som om jeg frygtede, at hun skulde høre Moders Ord over Gaden. — „Betty kunde jo være baade død og begravet for længe siden, uden at hun vidste det mindste deraf."

„Men," afbrød jeg lidt ærgerlig — „jeg har jo sagt hende — —."

„Har du? — det forekommer mig, at du endnu igaar sagde, at du ikke havde seet hende?"

„Jeg har tilfældig mødt hende et Par Gange, og hun spurgte da naturligvis til Betty, — og deraf veed hun, at det gaaer fremad."

Betty mærkede min Forlegenhed og førte Samtalen hen paa en anden Gjenstand. — „Du har," sagde hun, „faaet det smukt heroppe, Emil! Du er jo ordentlig bleven velhavende, lader det til Alt det skal jeg holde i Orden og støve af, — naar jeg blot var saa vidt, at jeg kunde!"

Vi havde saaledes siddet omtrent en Timestid og talt sammen baade om den overstandne besværlige Tid og den lysere Fremtid. Vi vare Alle veltilmode og hengav os i vort stille Sind til Haabet om, at vi atter skulde kunne nyde Livet sammen uden den bestandige

Frygt for at see Døden paa Dørtærskelen, da vi pludselig hørte Nogen komme hurtigt op af Trappen og banke paa Døren. Det var Eugen. Han traadte raſk og ugenert ind og hilſede paa os, ſom om han var en daglig Gjeſt hos os. En blusſende Rødme fløi over Bettys Kinder; Eugen ſaae det og antog den formodentlig for Sundhedens Rødme.

„Det glæder mig," ſagde han og henvendte ſig til hende, „at ſee Dem igjen ſaa raſk. Jeg havde næppe turdet vente det efter min Søſters Beſkrivelſe. — Jeg forſikrer dem, at i al den Tid, hvori det hed ſig, at jeg ſkulde more mig, har dog Deres Sygdom ligget mig meſt paa Hjerte."

„Jeg takker Dem!" ſtammede Betty, og Moder vilde til at tale, men Eugen var allerede forekommen hende.

„Jeg, eller rettere vi, maatte jo have baaret en Del af Skylden, da De hentede Deres Sygdom hos mine Forældre — efter hvad der er mig ſagt."

Betty havde reiſt ſig, da han traadte ind. Nu ſank hun atter tilbage, bleg ſom et Lig og greb ſig uvilkaarligt til Hjertet. Vi bleve alle forſkrækkede, jeg knælede ned foran hende og greb begge hendes Hænder, og ſaae paa Eugen, for at bringe ham til at tie. Han var ogſaa bleven paafaldende bleg og havde trukket ſig tilbage til Vinduet.

„Det er Intet," ſagde hun, da hun lidt efter kom

til sig selv. „Jeg trænger kun til Hvile. Det er bedst, at jeg atter gaaer ned.“

Hun støttede sig paa Faders og min Arm. Moder var allerede gaaet ned for at hente hendes Medicin. Betty sendte Eugen en svag Hilsen, kastede endnu et Blik over Gaden til sin Veninde og forlod Værelset med os. Jeg maatte næsten bære hende ned af Trappen; Benene svigtede hende, og jeg kunde høre hendes Hjerte banke. Da hun kom ned i sit Værelse, brast hun i en krampagtig Graad, men Taarerne lettede hende, og det var tydeligt, at hun havde lagt Baand paa sig selv og havde villet bekæmpe sin Svaghed i Eugens Nærværelse.

Da jeg kom tilbage, sad Eugen i den Lænestol, som Betty havde forladt. Paa Veien op til mit Værelse havde jeg allerede tænkt paa, hvorledes jeg skulde modtage ham, og jeg maatte sukke ved Tanken om den Forandring, der var foregaaet i vort Forhold. Før vilde jeg efter en saa lang Adskillelse have omfavnet ham i min Glæde over at see ham igjen, men nu følte jeg en Bitterhed i min Sjel, som jeg ikke kunde forjage, da jeg ikke kunde blive den Tvivl quit, om han hin Aften havde opført sig imod mig som en Ven, og imod Betty som hans Vens Søster. Jeg foresatte mig at lade, som om Intet var forefaldet, og rakte ham Haanden, da jeg traadte ind. Han saae tankefuld ud.

„Din Søster er endnu svag," begyndte han, uden at see paa mig.

„Ja, meget svag!"

„Er det virkelig, som Amalia skrev, efter det Bal hos mine Forældre?"

„Hun blev syg samme Nat."

„Hun gjorde ogsaa en stormende Lykke den Aften," vedblev han efter en kort Pause, og det forekom mig, at jeg saae noget Spørgende, for ikke at sige Lurende i hans Blik.

„Er det dit Alvor?" spurgte jeg.

„Ja vist er det!"

„Kalder du det virkelig at gjøre Lykke?" spurgte jeg igjen.

„Ja, det er nu engang den Lykke, man gjør paa et Bal, og det er den, de unge Piger jo sætte saa megen Pris paa."

„Den var dyrkjøbt," afbrød jeg.

„Hun var ogsaa nydelig den Aften," vedblev han.

Der intraadte atter en Pause, og jeg mærkede, at Eugen var forlegen og søgte efter Ordene for at fortsætte Samtalen.

„Eugen," sagde jeg rolig, „svar mig oprigtigt. Havde du den Aften Intet, aldeles Intet at bebreide dig?"

„Jeg?"

„Maaskee ikke du saa meget som dine Venner. Det kan du ikke være uvidende om. Har du da Intet at bebreide dem?"

„Nu vel, jeg vil skrifte for Dig. Jeg har ofte gjort mig Bebreidelser, endskjøndt jeg ikke havde nogen directe Skyld deri. Jeg var overgiven, maaskee altfor overgiven, og jeg tillod de Andre for Meget. — Senere har jeg følt det, — man opførte sig i Grunden skammeligt, og jeg har havt mangen Strid at bestaae derfor bagefter med dem."

„Jeg har skammet mig for dig," vedblev han i den oprigtigste Tone. „Jeg blev længer borte paa Landet, end jeg havde bestemt, alene af Frygt for igjen at see dig. Jeg har allerede været to Dage her i Byen og turde ikke gaae herover til dig, af Frygt for at træffe dig alene. Først idag, da jeg saae, at dine Forældre og din Søster vare her — — —".

„Du har handlet meget ubesindigt," afbrød jeg, „og hverken du eller Nogen kan beregne Følgerne af en saadan Opførsel."

„Dig kan jeg bede om Forladelse, Emil!" sagde han bønlig, „for dig kan jeg ydmyge mig. Men hvorledes skal jeg gjøre din Søster Afbigt?"

„Det behøves ikke. Hun aner Intet, og hun maa for Alt i Verden ikke troe, at man saaledes kunde lægge Snarer for hendes Uskyld — lad hende saa heller

troe, at hun gjorde en stormende Lykke," tilføiede jeg i en bitter Tone.

„Er hun da ikke vred paa mig?" udbrød han ivrigt.

„Nei, slet ikke!"

„Men hun blev saa bevæget ved at see mig?"

„Det var kun Overraskelsen."

„Du ligner dig dog altid selv," udbrød han og sprang glad op fra Stolen og trykkede min Haand. „Altid den samme, kjerlige Broder, og den samme trofaste Ven!"

„Vistnok trofastere end du" — afbrød jeg.

„Siig ikke det. Fordi jeg omgaaes og morer mig med de Andre, skal du ikke troe, at jeg glemmer dig. Det er i Grunden nogle Labaner Alle tilhobe, men de ere upperlige til at more sig med. Med dig er det en ganske anden Sag. Naar jeg har sværmet med dem, tyer jeg dog tilbage til dig."

„Naar du er træt" — tilføiede jeg.

„Ja, naar min Aand er træt og slov. Her er dog bedst at være. — Saa hun er altsaa ikke vred paa mig? — Saa er jeg rolig igjen."

„Gid vi andre ogsaa kunde være rolige," sagde jeg. „Betty er meget svag, og jeg frygter med god Grund, at hun aldrig kommer sig."

„Hun kommer sig nok," afbrød han. „Hvorfor skulde hun ikke komme sig?"

Det var tydeligt at mærke, at hans Bryst var lettet for en Byrde, men derved vendte ogsaa hans Letsind tilbage. Han fortalte mig Løst og Fast om hans Landtour, om Jagter, Baller, Kanefarter og alle de Lystpartier, han havde taget Del i.

„Imidlertid sad jeg herhjemme og pleiede en Syg lange Dage og Nætter," kunde jeg ikke afholde mig fra at sige.

„Ja, du kan altid opoffre dig," svarede han. „Gud veed, om jeg kunde det! — dog, det kunde maaskee være."

„Hvis din Søster blev syg?"

„Jeg vil ikke gjøre mig bedre end jeg er; jeg tvivler derom. Jeg harmonerer nu engang kun meget lidt med min Søster."

„Hvorfor ikke?"

„Jeg veed det ikke. Jeg holder af hende, men — ikke saaledes som du holder af din Søster."

„Da fortjener hun dog vist din Kjerlighed," indvendte jeg.

„Den Fortjeneste var ikke stor, og skulde Nogen af os have Fortjeneste deraf, blev det nok mig," lo han.

Om Eftermiddagen kom han igjen over til mig, og de følgende Dage hver Formiddag. Vi levede igjen hyggelige Timer sammen, og hans Munterhed var mig en kjærkommen Adspredelse efter den lange Sorgens Tid. En Dag kom Talen paa Linden, og jeg spurgte ham om hans Mening om ham.

„Jeg kjender ikke synderligt til ham," svarede han, „men han er ikke af mine Folk. Nogle sige, at han er en Særling, og Særlinger kan jeg nu for min Død ikke lide. Andre sige, at han er en sentimental Sværmer, og dem kan jeg endnu mindre med, saa at du seer — —"

„Nei, I passe rigtignok ikke for hinanden."

„Forresten," vedblev han, „er jeg bange for, at du ogsaa er paa gode Veie til at blive en Særling, eller hvad der omtrent er det Samme, en Philister."

„Hvorfor troer du det?"

„Fordi du ikke værdiger mine allermuntreste Historier og Eventyr nogen synderlig Opmærksomhed."

„Du veed, at de falde ikke i min Smag," afbrød jeg kort. „Jeg er ingen Dydsbelt, men jeg hader Smuds."

„For den Rene er Alting rent," indvendte han.

— „Og for den Urene er Alting urent," tilføiede jeg.

— Med Bettys Helbredelse gik det kun langsomt fremad, men vi maatte dog takke Gud, fordi det gik fremad. Henad Foraaret kunde hun gaae ud, men endnu ikke alene, og sædvanlig fulgte jeg hende. Paa en af disse Toure mødte vi tilfældig Amalia, der standsede og talte til os. Da Betty ikke kunde taale at staae stille, fulgte hun med os. Det var første Gang jeg havde gaaet ved hendes Side paa Gaden, thi de enkelte Gange jeg havde mødt hende under Bettys Sygdom, havde vi kun i Forbigaaende vexlet et Par Ord. Samtalen blev næsten udelukkende ført imellem de to unge Piger, og kun af og til blandede jeg et Ord ind i den.

Da vi vare komne i Nærheden af den Gade, hvor vi boede, standsede Amalia pludselig, tog Afsked og gik om ad en anden Gade. Vi kunde kun gaae langsomt, og da vi kom til den næste Tværgade, kom Amalia om Hjørnet. Hun hilsede os rødmende og gik igjennem sin Port. Ogsaa jeg rødmede, men det var af saaret Stolthed og krænket Æresfølelse, da det var tydeligt, at hun kun havde forladt os, for ikke at blive seet sammen med os af Gadens Beboere — den unge Comtesse og de simple Kræmmerborn!

Den følgende Dag var jeg atter gaaet ud med

min Søster. Da vi vare komne ikke langt fra vort Hjem, mødte vi igjen Amalia.

„Jeg har idag," sagde hun til mig, „formelig passet paa, naar De gik ud med Deres Søster. Jeg har en Afbigt at gjøre Dem."

„Mig?" spurgte jeg forundret.

„Jeg saae igaar, da jeg for anden Gang mødte Dem — jeg kunde see, hvad De tænkte, og — jeg tilstaaer, at De havde Ret."

„Hvorledes?"

„Jeg vil sige Dem oprigtigt," henvendte hun sig til min Søster og greb hendes Haand," at min Moder ikke gjerne seer, at jeg omgaaes med Dem. Det er jo en Grille af hende; Enhver har jo sine svage Sider. Igaar lod jeg mig forlede til at rette mig efter hendes Luner, men det vil jeg ikke længer. Idag følger jeg med Dem til Deres Hjem."

„Men var det dog ikke bedre — —" indvendte Betty.

„Lad nu mig ogsaa engang have min Villie," afbrød Amalia. „Det er jo taabeligt, og desuden tager jeg gjerne mod en lille Lectie, for at have havt den Fornøielse at tale med Dem."

„Er De vred endnu?" spurgte hun mig.

„Efter denne Afbigt? — Jeg takker Dem af Hjertet, men vilde dog heller renoncere paa den end

vide, at De muligvis udsætter Dem for Ubehageligheder."

— Hos Eugens Familie kom jeg undertiden, men hvis ikke Haabet om at see Amalia havde lokket mig derover, var jeg helst bleven derfra, da jeg sædvanlig der traf nogle af disse hoiadelige Dogenichter, der prale af deres Skam og squaddronere i deres Uvidenhed. Den bedre Adel traf jeg aldrig; hendes Naade maatte noies med Bærmen.

Hr. v. Guill saae jeg oftere, og hver Gang spurgte han mig med en oprørende Høflighed til min „Frøken Søsters" Befindende. Jeg havde en afgjort Modbydelighed for det Menneske, men da jeg følte mig ham overlegen, undflyede jeg ham ikke og havde ofte den Glæde, i Familiens Paahør at reducere ham ad absurdum. Amalia sendte mig da, forekom det mig, et taknemligt Blik, og selv Eugen taalte godt at see sin Ven prostitueret. Derimod fandt jeg mig langt ugunstigere stillet ligeoverfor Grevinden og den fatale Kammerherre, der atter lyksaliggjorde Huset med sin behagelige Nærværelse. Den Første var en Dame, og en Dame maa under alle Forhold behandles med Hensyn, og den Anden var saa ubeskrivelig borneret, at jeg ansaae det for en Umuligbed at gjøre ham latterlig saaledes, at han selv skulde mærke det, og kun da kunde jeg jo have Fornøielse deraf.

Jeg gik vel ikke fri for Krænkelser, men man havde dog aldrig den Triumf at see mig blive fornærmet eller tage mig deres smaalige Hentydninger videre nær. Jeg var stadig paa min Post og riposterede ethvert Udfald imod mig saa drisligt, at man dog omgikkes mig med en vis Varsomhed.

I Sommerens Løb skulde Betty nyde Landluften hos en Veninde af min Moder, for om muligt at gjenvinde sit Helbred. Eugens Familie laa ogsaa denne Sommer paa Landet, det vil sige, den opholdt sig i flere Maaneder i Jylland paa en Eiendom, der var en Mellemting mellem et Gods og en Avlsgaard, men som Grevinden naturligvis stedse kaldte et Gods, og som tilhørte en langtude Beslægtet, saa langtude, at det var en stor Tvivl underkastet, om der fandtes en eneste Draabe af det kostbare Blod i hans Aarer, der er Adelens Næringssaft og holder Liv i det gamle Stamtræ. Eugen flakkede om paa Landet den største Del af Sommeren, saa at jeg var temmelig alene tilbage i Byen.

Jeg var ret glad derved, da jeg samme Efteraar vilde underkaste mig min Embedseramen, og derfor helst maatte udgaae Adspredelser saa meget som muligt og især ikke kunde give min Phantasi altfor frie Tøiler. Maaskee vil Nogen, der har Interesse for min Ubetydeligbed, spørge mig, hvilke Fremskridt jeg havde gjort i Amalias Gunst, og hvilke Skridt jeg havde gjort for

at bevare den og sikkre mig den. Naar jeg skal svare oprigtigt, bliver Svaret: aldeles intet, saavidt mig var bekjendt. Og hvis Nogen endvidere skulde undre sig over denne Passivitet fra min Side, maa jeg tilstaae min Mangel paa Selvtillid.

Jeg var jo endnu kun Krømmer Petersens Søn, Student og forresten Intet. Jeg følte, at jeg med disse Qualiteter veiede overordentlig lidt i den Vægtskaal, hvorpaa de unge Damer og deres Mødre veie os, og at jeg veiede aldeles Intet paa den, som hendes Naade i paakommende Tilfælde vilde benytte. Naar jeg først var bleven Candidat, naar jeg først kunde søge Embede, da var jeg allerede vægtigere, og fremfor Alt, da kunde jeg dog byde min Elskede Noget, ialfald sikkre Udsigter.

Jeg veed fuldkomment vel, at det er prosaiske Beregninger, hæslige Betragtninger af et ungt Menneske, at de aldrig burde tænkes eller udtales i samme Aandedræt som Ordet Kjerlighed, men det var nu engang Tilfældet; jeg var ikke anderledes, og dog vil jeg ikke tilbagekalde, hvad jeg ovenfor har sagt om min Phantasi. Jeg vil ikke renoncere paa Phantasien og ikke tillade Nogen at frakjende mig den. Jeg elskede Amalia saa høit som noget Menneske kunde elske, men Gjenstanden for min Kjerlighed var mig endnu saa fjern, uden at jeg derfor nogensinde tabte den af Sigte. Desuden

elskede jeg med en vis Rolighed eller snarere Tryghed, om jeg saa maa sige — maaskee det netop var altfor megen Selvtillid — thi jeg ansaae næsten Amalia som min, hvor besynderligt det end kunde synes. Jeg vidste, at jeg vilde have utallige Hindringer at beseire, men jeg tvivlede intet Øieblik paa, at jeg vilde bekæmpe dem.

Den væsenligste Hindring vilde være, at hun ikke gjenelskede mig, men den vilde jeg ikke tænke mig, end sige gjøre mig fortrolig med. Det forekom mig, at der var ligesom et usynligt Baand imellem os, som om Skjebnen havde bestemt os for hinanden, som om vi begge gik og ventede paa det Øieblik, hvori vi kunde og turde tilstaae hinanden vor Kjerlighed. Hun var altid hjertelig imod mig — jeg syntes at kunne spore Længsel hos hende, naar vi i længere Tid ikke havde været sammen; kort sagt, der var utallige Smaating, hvoraf jeg troede at kunne udlægge en Følelse for mig, der endnu ikke turde kalde sig Kjerlighed, men som vilde blive dertil. — Jeg kan efter dette godt tænke mig, at man ikke vil tiltroe min Phantasi noget stærkt Vingeslag, men jeg forsikrer, at den dog kunde flyve, men ogsaa at jeg kunde binde dens Vinger uden at behøve at stække dem.

Jeg saae ikke min Søster mere end eengang den hele Sommer. Mine Studeringer forhindrede mig i at besøge hende, endskjøndt jeg kun behøvede at offre en

Dag paa den Fornøielse. Naar saaledes hele Dagen var gaaet hen med at læse og arbeide, gik jeg om Aftenen en Tour, og naar jeg da undertiden mødte Eugen altid sorgløs og ubekymret, maatte jeg anstille Betragtninger over, hvor forskjelligt dog Livet næsten fra Fødselen reguleres. Hos ham var der aldrig mere Tale om at studere, hvorom der da rigtignok heller aldrig før havde været synderlig Tale. Han havde i denne Sommer været saa heldig allerede at faae en Ansættelse i det daværende udenlandske Departement, og „hans Lykke var gjort."

Der maa være noget vist Ærtehalmsk ved Adelen, thi endskjøndt Eugens Fader i det Hele blev ignoreret og overseet af sin Stand, lykkedes det ham dog at faae Sønnen frem paa den omtalte Maade. Rigtignok bestod hans diplomatiske Virksomhed kun i at afskrive Breve, maaskee kun i at forsegle dem, men der er dog noget Mystisk ved disse diplomatiske Breve, og naar Convoluten ovenikjøbet skal have den Ære at skjule en Depeche, da giver det allerede en vis Nimbus at have rørt ved den, en Nimbus, som Grevinden ikke undlod at gjøre bemærket. Vi andre Smaafolk slide og slæbe; Brødet bliver os aldrig tilbudt, det maa erhverves. — Jeg seer hver Dag i et Værelse i vort Baghus en Skræder sidde og arbeide i Vinduet, fra Morgen til Aften, Søgne- og Helligdage, Sommer og Vinter, og

maaskee gaaer han mangen Nat tilsengs uden at vide, hvorfra han den følgende Dag skal mætte sig og sine Børn.

— Det var henad Efteraaret, i September, da jeg den eneste Gang besøgte min Søster. Jeg følte, at jeg trængte til at komme lidt ud af det ensformige og qualme Stueliv, og min Fader opmuntrede mig til at rive mig los for en enkelt Dag. Min Bestemmelse var at tage med Dampskibet til en af Kyststationerne, hvorfra jeg vilde gaae til det Sted, hvor Betty opholdt sig. Ombord traf jeg Baron Linden, der tilfældig skulde til samme Station og ligeledes skulde tilbage samme Aften.

Den friske Morgenluft paa Søen og Synet af den smukke Kyst gjorde et behageligt Indtryk paa mig. Jeg rystede det kjøbenhavnske Støv af mig og kastede det overbord; Tankerne om Bøger, Theologi, Examen, Latin o. s. v. svandt bort af sig selv, og jeg indaandede i fulde Drag Friheden. — Ja, det var Friheden, virkelig som om jeg havde afkastet Lænker, og min Aand nu kunde bevæge sig frit. Jeg havde aldrig været vant til Naturen, thi jeg regner ikke, at jeg tidligere havde været med mine Forældre paa disse saakaldte Skovtoure, hvor Madkurvens Indhold var Hovedindholdet af den hele Fornøielse, eller at jeg senere med Kammerater

havde gjort Excursioner, hvor vi vel vare i Naturen, men næppe saae Naturen.

Det er vel gaaet mangen Kjøbenhavner ligesom mig. Vi sidde indelukkede bag de velsignede Volde, en Hærskare af alskens smaalige Interesser fængsler os, og vi see ikke de allernærmeste smukke Omgivelser. — Jeg var allerede gammel, det vil sige ikke aldeles ung længer, da jeg blev ganske forbauset ved at opdage, at man kun behøver at gaae nogle faa Skridt udenfor en af Portene, for at see venlige og smukke Partier.

Linden bidrog meget til, at jeg den Dag havde et aabent Øie for Naturen, og Naturen selv havde ogsaa ikke sig en saadan Pragt, at det var umuligt andet, end at den maatte gjøre Lykke, selv hos den mest indgroede Kjøbenhavner. Den klare Septemberluft, det blaae letkruselede Sund, selve Dampskibets Bevægelse og Passagerernes Munterhed, Alt lod mit Indre juble, som om Buret var lukket op for den stakkels Fange.

Da vi vare landede paa Bestemmelsesstedet, forlod Linden mig, efter at han havde beskrevet mig den Vei, jeg skulde gaae for at finde Bettys Opholdssted, og vi glædede os Begge til om Eftermiddagen at gjøre den samme Tour tilbage under en anden Belysning og i andre Omgivelser. — Jeg fulgte en smal Sti gjennem den smukke Bøgeskov, og inden et Quarter saae jeg i nogen Afstand den nette Bolig, hvor jeg skulde gjen-

finde min Søster, men før jeg naaede det, saae jeg hende selv hvile under et Træ, fordybet i Læsning. Hun mærkede mig ikke, før jeg var hende ganske nær, og da hun saae mig, sprang hun op med et Glædesudbrud.

„Gud ske lov, du kommer!“ udbrød hun glad. „Jeg var saa lykkelig i dette Øieblik, jeg savnede kun En, med hvem jeg kunde dele denne Lykke — kom, lad os sætte os her sammen — men vend dig først om!“

Jeg vendte mig om og saae gjennem et Udhug i Skoven det henrivende Sund som i et Panorama. De hvide Seilere kom frem bag de mørke Bøgetoppe, og de enkelte røde Fiskerbaade bidroge til at forhøie det Heles Skjønhed.

„Ja, her er smukt, uforligneligt smukt,“ udbrød jeg henrykt. „Man aander saa let her. Man kunde fristes til at udstrække Armene for at favne det Hele — og du var lykkelig?“

„Ja,“ svarede hun, „saa lykkelig som jeg troer noget Menneske kan blive. Jeg har næsten beruset mig i Naturens Ynde, og jeg var dog ikke ganske ene. Jeg sagde rigtignok, at jeg savnede Nogen, men om jeg end ikke hørte Menneskets Røst, havde jeg dog dets Tanker at lytte til. — Jeg læser i Christian Winthers Digte. Læs dette Digt høit for mig. Det er, som om det var skrevet paa dette Sted.“

„Ikke sandt?“ vedblev hun, da jeg havde læst det, „er det ikke, som om alt det Skjønne her var gjengivet i de faa Linier. — Gid du kunde være her i flere Dage; jeg skulde vise dig en Mængde smukke Steder. Til ethvert Sted har jeg bunden en Tanke, og jeg skulde forklare dig den, saaledes som den ved Beskuelsen fødtes i mit Bryst.“

Hendes Glæde benrev mig. Jeg følte med hende Glæde over Naturen. Jeg lyttede til Fuglenes Toner som til en melodisk Hymne, og Træernes Suusen hviskede om Haabets Forjættelser. Jeg følte mig selv som et andet Menneske. Den tørre Prosa faldt som Skjel fra mine Øine. Der var Noget i mig, der vilde tale, men det manglede Ord, en Fylde af Glæde, jeg kunde gjerne sige overjordisk Glæde. Næsten forundredes jeg over mig selv ved at komme til Bevidsthed om, at der boede et andet Liv i mig end det, som hidtil inde i Byen havde gaaet sin regelmæssige Gang. Med ganske nye Følelser saae jeg Alt omkring mig. Der var kommet Liv i den Natur, som jeg før fra Byens snevre Gader kun havde betragtet som smukke Billeder, der vel vare værd at see engang imellem, men hvori hverken laa videre Betydning eller Indhold. Jeg havde nu opfattet den i min Sjel, og jeg frygtede allerede næsten for, at dette Indtryk atter skulde gaae tabt som en flygtig Drøm.

Arm i Arm vandrede vi to Sødskende videre. Betty lagde Betydning i Alt, hvad der mødte os, og jeg forstod strax Naturens Sprog. Hun behøvede kun at antyde sin Opfattelse af den, og jeg fandt strax, at hun berørte Strenge i mit Indre, der hidtil havde ligget stumme og urørte, men dog endnu ikke tabt Lyd og Liv. -- Løvfaldet var allerede begyndt. Løvet var paa mange Steder gulnet, enkelte Storme havde raset igjennem Skoven, og mangent Blad faldt hvirvlende til Jorden for vor Fod.

„See, Emil!“ sagde Betty og standsede, „det lille Blad der. Dets Liv er forbi — det falder til Jorden, Luften bærer det endnu oppe — det vil saa nødigt døe! Er det ikke Billedet af Ungdommen, der rives bort før Tiden?“

Jeg gyste ved disse Ord. Den Tanke faldt mig ind, hvor nær min elskede Søster havde været Dødens Bytte. Min Arm trykkede hende uvilkaarligt nærmere til mig.

„Men seer du,“ sagde jeg, „hvorledes en enkelt Solstraale belyser det. Det glimrer endnu i sit Fald. Er det ikke ogsaa, som om der dog var Glæde selv i Dødens Stund?“

„Har du nogensinde tvivlet derom?“ spurgte hun, og gik videre.

— „Men sig mig, Betty“ sagde jeg lidt efter.

„Jeg kjender dig nu neppe igjen. Ja, jeg kjender da næppe mig selv idag berude. Det Par Maaneder her have jo omskabt dig? — Naar talte og følte du saaledes?"

„Det kommer af sig selv, og det kommer snart," svarede hun. „Jeg føler selv denne Forandring hos mig, og saaledes vil det vist gaae Enhver, der har Øie og Sands for det Skjønne og Herlige i Naturen. Maaskee jeg har mere Øie derfor, fordi jeg saa nylig skulde tage Afsked med dem; — maaskee dens Herlighed ikke længe er til for mig og netop derfor tiltaler mig."

„Siig ikke det," afbrød jeg. „Det er jo ikke alene din Aand, der er forædlet her, du seer jo ogsaa sund og blomstrende ud igjen."

„Jeg er ogsaa stærkere," svarede hun, „men dog langtfra stærk. Gid jeg kunde fra Morgen til Aften streife om her i Skoven, men det kan jeg ikke. Jeg bliver let træt. Jeg vælger mig da en smuk Plads, og Gud i Naturen giver mig ikke Tid til at falde hen i veemodige Betragtninger; jeg tager gjerne en Bog med mig, jeg vil ikke for Skaberen glemme Menneskет, der besynger hans Værk."

Vi havde naaet hendes landlige Hjem. Den Familie, hos hvem hun havde opholdt sig den hele Sommer, modtog os begge saa hjerteligt, som om vi vare Børn

i Huset. Jeg betragtede de landlige Omgivelser med ganske andre Øine end nogensinde før. Der var Intet, der ikke interesserede mig. Jeg var ikke alene i Mark og Have, men ogsaa i Hønsehus og Stalde, og min Søster havde stor Glæde af at see sin kjøbenhavnske Broder med Opmærksomhed betragte Alt og lytte til hendes livlige Forklaringer over Alt, hvad vi saae.

Tiden fløi fra os med en rivende Fart. Jeg skulde dessværre atter afsted, og da Betty ikke tiltroede sig Kræfter til at følge mig ned til Kysten, var hendes Værtinde saa opmærksom at lade os kjøre. Vi kom nogen Tid før Dampskibet løb an, og imidlertid vandrede vi frem og tilbage ved den smukke Strandbred.

„Hvor fredelig Søen seer ud!" sagde Betty.

„Ja, og hvor stormende og oprørt kan den ikke være!" svarede jeg. „Man skulde troe, at der ogsaa boede Lidenskaber i den, ligesom i Menneskets Bryst. Det kan ogsaa slaae saa roligt, og dog kan det rase, naar Lidenskaberne sætte det i Bevægelse."

„Men det er dessværre ikke altid," indvendte Betty, „at der bliver den Fred tilbage, som vi her see paa Søen, naar Lidenskaben har udraset."

„Vel ikke altid," indrømmede jeg. „Naar det er de onde Lidenskaber, der faae Magten, da lider Sjelen et Skibbrud — men gode Lidenskaber efterlade Fred, og denne Fred føler man desto tryggere!"

„Jeg troer dog, at du har Uret," vedblev hun. „Stormen kan ikke rase paa Soen, uden at slaae dybe Saar i den nærmeste Kyst Saaledes vil ogsaa Lidenskaben, hvis den ikke saarer os selv, maaskee saare Andre. — Desuden, nævn mig en god Lidenskab!"

„For Exempel Kjerlighed," svarede jeg, og hun rødmede. „Hvis denne Lidenskab møder, hvis den finder Gjenkjerlighed, hvorfor skulde den da ikke skabe Fred, om den end engang truede med Odelæggelse?"

„Dit Exempel er altsaa ikke godt," afbrød hun smilende, „da det trænger til Betingelser."

Medens vi endnu talte sammen, kom Linden til os, for ogsaa at vente paa Dampskibet. Jeg forestillede ham og min Søster for hinanden, og han bevidnede hende sin Glæde over at see hende saa vel efter den Sygdom, han havde hørt omtale. Han gjorde det paa en saa smuk og hjertelig Maade, at hun næsten forvirredes.

„De kjender mig vel næppe?" spurgte han, „og troer derfor, at mine Ord kun ere saadanne lette Floskler, som man kan have tilovers for Enhver, der møder os? Ikke sandt, naar De vil være oprigtig?"

„O nei," svarede hun, „min Broder har ofte talt og skrevet til mig om Dem, og hvis jeg skal dømme efter hans Dom, har jeg ikke Grund til en saadan Tvivl."

„Saa skylder jeg Deres Broder min bedste Tak.“

„Vi talte i dette Øieblik, da De kom,“ sagde jeg, „om Lidenskaber og sammenlignede dem med Stormen paa Søen, men vi vare uenige om, hvorvidt der kunde følge Fred, fuldkommen Fred efter Stormen.“

„Det er et Kapitel,“ sagde Linden smilende, „som man idetmindste maa begynde paa om Morgenen ved Solopgang, og man blev dog ikke færdig til Solen gik ned. Endnu mindre kan det udtømmes nu, da Dampskibet kommer frem derhenne om Pynten. — Lad mig derfor heller høre, hvorledes Deres Søster har fundet sig i at ombytte det bevægede Liv i Byen med det stille og ensomme Landliv.“

„Fortræffeligt!“ svarede Betty, „og jeg vil heller kalde Bylivet stille og ensomt og Landlivet bevæget. Man kan idetmindste ikke kjede sig paa Landet.“

„Deri har de i Grunden Ret. Her bevæges vort Sind og vor Aand, i Byen lægges en ufrivillig Dæmper paa Glæden og paa Følelsen. Man føler sig i Byen som et Hjul i det store Maskineri. For at det Hele skal holde sammen, er man nødsaget til at gaae med og at følge den foreskrevne Vei. Man er afhængig af Alle og af Alt; her er man uafhængig og fri — ialfald kun afhængig af Naturen, og den Afhængighed gjør os den netop kjærere.“

„Dog — tilføiede han — vi ere dog ikke saa ganske

uafhængige. Bylivet strækker sine Arme ud efter os. Her staae vi med det ene Been i Byen og det andet paa Landet, thi — seer De, Fiskeren derhenne vinker til os. Vi maae ombord, vi ere afhængige af den foreskrevne Route."

Han tog Afsked med Betty og ønskede hende endnu mange smukke Efteraarsdage. Jeg kyssede hende og lovede at hente hende ind til Byen om nogle Uger. Vi gik ombord og beredte os til at nyde den smukke Aften og den henrivende Kyst.

„Har De nu havt den Fornøielse af denne Dag, som De havde ventet Dem," spurgte Linden, da vi vare komne ombord.

„En langt større," svarede jeg. Min Aand har idag ligesom frigjort sig; den har faaet en Idee om en Lykke, som den for næppe ahnede."

„Hvorledes det?"

„Det kan jo ikke være anderledes for de fleste Kjøbenhavnere, idetmindste for dem, der ere fødte og opdragne i en lignende Stilling som jeg. Vi gaae i Skole, til vi blive voxne. Det velsignede Latin og Græsk er det Hovedmaaltid, der daglig bydes os, og til Desert lidt Mathematik, Geographi og Historie. Om Naturen tales der aldrig et Ord til os; den er en lukket og hemmelighedsfuld Bog for os."

„Men man kommer jo dog udenfor Byen, ialfald

i sin Ferietid," indvendte han, „og saa ligger jo Bogen strax opslaaet for os."

„Ferier ere kun for de faa Drenge, der kunne tilbringe dem paa Landet, og til dem har jeg ikke hørt. Naar vi saa blive Studenter, ere vi næsten ikke et Skridt videre. Det gjælder saa blot om at blive færdig med sin Examen jo før heller, og man maa opsætte at leve, indtil man bliver langt henne i de Tyve, og saa kommer det endda an paa, om man har bevaret en ungdomsfrisk Modtagelighed for det Skjønne, der endnu kan bydes os. Til min Glæde har jeg dog idag erfaret, at jeg Gud skee Lov! har bevaret den."

„Det er jo en heel bedrøvelig Skildring af Bylivet," sagde Linden, „men jeg troer den rigtignok lidt overdreven."

„Hvad mig selv angaaer," indvendte jeg, „er den aldeles ikke overdreven. Vi følge kun med Naturen paa tredie Haand. Man er saa artig at minde os i Kjøbenhavn om, at Foraaret er kommet, ved at præsentere os Violer og grønne Krandse, og længer hen paa Sommeren repræsenteres Naturen af en Bouquet Lilier eller Roser og tilsidst Georginer og Asters. De Fleste studere vist Botanik paa Amagertorv eller hos Grøntkonerne."

„Det kan gjerne være," afbrød Linden mig, „at alt det, De siger, er sandt, men der er dog bag alt det Noget, der har holdt Deres Øie aabent for Naturen. Jeg er vis paa, at De i den omtalte Bouquet Roser

har seet noget Mere, end at disse Blomster nu trængte til at sættes i Vand, for ikke at visne, og De har vist mange Gange modtaget Violerne med en vis behagelig Følelse af og en næsten ubevidst Glæde over Foraarets Nærmelse."

„Det er sandt," svarede jeg, „i enkelte Øieblikke; men der gaves mig ikke Tid til at følge min Tanke videre. Nu er jeg ligesom bleven indviet i Naturens Hemmeligheder og dens tause Sprog, og at min Søster har indviet mig deri, har for mig en dobbelt Interesse og Betydning. — Men jeg er jo rigtignok endnu kun som en Tilhører ved den første af en lang Række Forelæsninger om Ting, jeg ikke har mindste Idee om."

„Deres Søster har havt godt af denne Sommer," sagde han i en Tone saa venlig og næsten glad, som om han talte om sin egen Søster.

„Ja, Gud ske Lov! Hun er bleven stærkere og har opfattet Livet fra en poetisk Side, der visnok aldrig var bleven hende klar hjemme i vore mørke Værelser til Gaarden. — Nu skal jeg gaae i Skole hos hende."

Da vi nærmede os Kjøbenhavn, blev jeg atter lidt snever om Hjertet, som om jeg atter skulde lukkes ind i Buret, men den Tanke, at jeg snart ofte kunde forlade det, saa ofte som jeg selv vilde, beroligede mig. Gaderne forekom mig saa snevre, Larmen i den skulde just ikke tilbagekalde Erindringen om Træernes Suusen

og Fuglenes Sang. Livets kolde Prosa vendte tilbage, og jeg undrede mig over, at jeg saalænge havde kunnet trives der. Endnu en kort Tid, tænkte jeg, og saa igjen ud i Naturens Skjød!

Det var utaknemligt af mig, og senere har jeg ofte følt det, men det gaaer saa ofte saaledes; det Nye fortrænger det Gamle, saa at næppe Erindringen derom bliver os kjer. Hovestaden er og bliver dog Hjertet, den hele Organismes Drivhjul; herfra udgaaer Næringssaften i alle Retninger, og i Hovedstaden findes alt det, der kan vække og danne vor Aand; i den findes alle de Betingelser, der forberede os til at kunne nyde Livet, fra hvilken Side man end vil opfatte det Det vilde være taabeligt at troe, at alene det at fødes og tilbringe sin Barndom paa Landet skulde være nok til at indpode Gemyttet et poetisk Blik for Livet. Det Modsatte er maaskee endnu oftere Tilfældet.

Vel havde mine Forældre stor Glæde af min Udflugt, da jeg fortalte dem om den Forandring til det Bedre, der var foregaaet med Betty, men min Moder havde en stor Sorg, da jeg samme Aften ved Thebordet fortalte hende, at denne Dag havde vakt den Beslutning hos mig, at jeg vilde være Præst paa Landet.

„Det er da vel ikke sandt, Emil?“ raabte hun forskrækket, som om jeg allerede iaften skulde begynde at pakke ind, for næste Morgen at reise ud til mit nye Kald.

„Jo det veed Gud, det er," svarede jeg. „Finder du da, at det er saa forskrækkeligt?"

„Men Herre Gud, Emil, saa faaer jeg dig jo aldrig at høre prædike."

„Hvorfor ikke?"

„Aldrig her i Byen!" sukkede hun.

„Men paa Landet da?" trøstede jeg hende.

„Jeg paa Landet! — Nei, jeg kommer saamæn aldrig fra mit Hjem; det kunde jeg ikke tænke mig. — Hvad skulde vi saa gjøre med Fatter?"

„Det vilde da ikke være saa vanskeligt at finde en Udvei for ham," sagde Fader munter. „Han kunde for Exempel reise med. Han kunde maaskee ogsaa have godt af lidt Landluft."

„Maaskee over Soen!" vedblev hun. — „Og jeg, som saa tidt dromte, at jeg hørte dig prædike i Helliggeistes!"

„Det kan du nok dromme alligevel," afbrød Fader.

„Nei, nu drømmer jeg snarere om Island eller Grønland! — Paa Landet! kan jeg glemme det! — Emil en Landsbypræst!"

„Man skal ikke altid tænke paa sig selv," sagde Fader nu lidt alvorlig, „men kun paa, hvad der kan være bedst for Emil. Vil han paa Landet, skal han paa Landet; det er min Mening."

„Men det er jo ogsaa det, jeg tænker paa," sagde

Moder ganske sagtmodig — „for det er jeg vis paa, at det vilde være Emil en stor Glæde at see sin Moder iblandt hans Tilhørere, og at hun hørte til hans Menighed. Ikke sandt, Emil?“

„Ja saa!“ — sagde Fader leende. „Det er en nem Maade at bringe sin Egenkjerlighed i Harmoni med Andres Vel. Jeg havde aldrig tiltroet dig saa megen Fiffighed og Skarpsindighed!“

Theen smagte slet ikke min skikkelige Moder den Aften, og hun var vist længe ikke gaaet tilsengs saa beklemt om Hjertet. Det undrede mig derfor slet ikke, at hendes første Gang den næste Morgen var op til mig, for at spørge mig paa min Samvittighed, om det virkelig havde været mit Alvor med det Præstekald paa Landet. Destoværre kunde jeg ikke berolige hende.

— Uagtet denne Udflugt paa Landet havde vakt saa mange nye Tanker og Følelser hos mig, virkede det dog ingenlunde forstyrrende paa mine Studeringer. Tvertimod, jeg tog igjen fat paa dem med nyt Liv og nyt Mod. Alt forekom mig næsten klarere og lettere. Det var, som om mine Evner havde faaet en større Spændkraft. — Da jeg kort Tid efter gjentog den samme Tour, for at hente Betty hjem, var det som om jeg hilste Naturen som en allerede gammel Bekjendt, som jeg havde længtes efter. Den var jo rigtignok bleven ældre, men' skjendt Haaret var graanet og paa mange

Steder ikke saa tæt, og skjøndt der ikke var den samme Varme i min Bekjendts Ansigt, var dette dog endnu saa venligt og tillokkende.

Der var foregaaet en bel Revolution i mig, som det altid gaaer, naar der ligesom gaaer et Lys op for os. Jeg var gladere og tilfredsere, jeg saae Fremtiden med langt mere Tillid og Haab imøde, og det var ikke alene, fordi min Phantasi udmalede mig en hyggelig Præstegaard i en idyllisk Omegn, men fornemlig fordi — jeg kunde blande Amalia ind i disse Phantasier med langt lysere Tanker end før. Min Kjerlighed til hende fik en næsten romantisk Karakter. Jeg følte, at jeg nu vilde faae mere Mod til at aabne mit Hjerte for hende, at jeg nu vilde kunne finde Ord, der kunde udtrykke, hvor bøit jeg elskede hende, men — jo mere min Phantasie beskjeftigede sig med disse Billeder, desto oftere fremstillede sig for min Tanke den Mulighed, at hun ikke elskede mig eller ikke vilde komme til at elske mig.

Besynderligt! nu da jeg følte mig bedre og virkelig forædlet, frygtede jeg, hvad jeg før næsten ingen Tvivl nærede om, da jeg dog var et ganske almindeligt Menneske. Jeg vil naturligvis dermed ikke sige, at jeg nu var ualmindelig; langtfra, men jeg havde dog ligesom hævet mig ud over den materielle Kreds, hvormed jeg før havde omgivet mig.

At denne Forandring i mit Indre just ikke foregik

pludselig, paa en enkelt Dag, er en Selvfølge, men jeg følte, at den daterede sig fra den Dag, da jeg for første Gang følte Naturen. Naturen havde ligesom indviet og optaget mig, den havde sendt Lys i min Sjel; den lod mit Livs psychiske Side træde frem for min Bevidsthed. Jeg kan ikke forklare det, men jeg følte det, og Mange vilde lettere finde Forklaringen hos sig selv end af det skrevne Ord.

— Vi vare altsaa atter samlede i vort rolige Hjem. Endskjøndt Betty ikke saae saa rask ud, som medens hun opholdt sig paa Landet, var hun dog langt bedre end i Foraaret, og der var udbredt en Blidhed og Ynde over hele hendes Væsen, der ikke kunde Andet end virke velgjørende paa hendes Omgivelser. Vi talede ofte, næsten daglig, om hendes Sommerophold, og det gav os et uudtømmeligt Stof til Betragtninger, som vore Forældre rigtignok ikke ganske forstode, men de lyttede dog med Interesse til dem, og jeg troer næsten, at Moder forsonedes lidt med den Tanke, at jeg skulde prædike i en Landsbykirke for en Menighed af Bønder.

Tiden til min Examen var kommen. Jeg gik til den med godt Mod og bestod den med Held. Det var ligesom det sidste Baand, der løsnedes, for at give mig min fuldkomne Frihed.

— Eugens Forældre vare komne tilbage. Jeg gik derover og bevægede mig mellem dem med en langt

ſtørre Driſtighed og Selvtillid end tidligere. Om det var, fordi jeg nu var Candidat eller af de ovennævnte Grunde, maa jeg lade være uſagt. Jeg mærkede, at Amalia undrede ſig derover, men tillige at hendes Moder juſt ikke beundrede denne Hardiesſe. Der maa i min Opførſel have været noget Fremmed, jeg veed ikke hvad, der var helt forſkjelligt fra min tidligere Opførſel ligeoverfor Amalia, thi jeg ſaae hende flere Gange rødme, naar jeg tiltalte hende. Jeg fortalte hende om Betty og yttrede, hvor gjerne jeg vilde, at de ſkulde fornye deres Bekjendtſkab.

„Jeg vilde det ſaa gjerne," ſagde hun, „men — —."

„Ja, jeg veed det," afbrød jeg alvorlig og trak paa Skuldrene, „og dog er jeg vis paa, at de aldrig vilde finde en trofaſtere Veninde."

„Det er jeg vis paa."

„Og heller ikke nogen trofaſtere Ven end hendes Broder," havde jeg Mod nok til at tilføie.

„Det er jeg ogſaa vis paa — temmelig vis paa," gjentog hun lidt ſkjelmſk, uden at fornærmes over min Driſtighed, hvortil hendes Naade ikke havde været Vidne. Havde det været Tilfældet, havde jeg viſt næppe ſagt de Ord.

Jeg ſpurgte om Eugen, ſom jeg i længere Tid ikke havde ſeet. Hun vidſte ikke, hvor han for Øieblikket var, men Grevinden mente, at han rimeligvis idag var

paa Jagt med Kammerjunker A., en Søn af Kammerherre A., der var gift med en Niece af Hans Excellence B., hvis Søn var Legationssecretair i Paris. Amalia smilede hemmeligt til mig over denne lange genealogiske Oplysning, da Eugen pludselig traadte ind af Døren og fortalte, at han idag befandt sig ganske ilde efter en Svir hos v. Guill, hvor der „forresten havde været kosteligt."

„God Dag, Emil!" udbrød han, da han saae mig. „Jeg gratulerer med din overstaaede Examen. Gud ske Lov, fordi jeg er fri for det Kram! Nu kan du vel snart blive Præst; jeg vil høre dig første Gang, du prædiker, det er længe siden jeg var i Kirken."

„Hvis du vil vente derefter, vil det vare længe endnu," svarede jeg.

„Maaske kan Fader skaffe dig et privat Kald" — hendes Naade begyndte at vise Symptomer paa en vis Uro, men det generte ikke Eugen, der vedblev — „kan min Fader skaffe mig ind i det udenlandske Departement, maa han sagtens kunne — — — —."

„De fik da vel bedste Karakter?" afbrød hendes Naade i en Tone, som om hun ønskede det Svar, at jeg var falden igjennem.

„Jo, Deres Naade!" — og lidt efter anbefalede jeg mig.

Da jeg den følgende Dag sad alene paa mit Væ-

relse, kom min Søster ind til mig. Hendes Ansigt straalede af Glæde, og jeg kunde see, at der var foregaaet Noget, der havde en ualmindelig Interesse for hende. Hun kom fra en Spadseretour og havde endnu Hat og Schawl paa.

„Veed du, med hvem jeg har talt idag?" spurgte hun.

„Nei!"

„Med hvem jeg har spadseret rundtom Byen?"

„Nei."

„Med hvem jeg har fulgt lige her til Døren?" vedblev hun drillende.

„Nei! nei! nei!"

„Med — see, der staaer hun!" Hun pegede over til Grevens Etage, hvor Amalia stod i Vinduet, ligeledes i Vinterdragt, og nikkede over til Betty.

Min Søster havde paa Landet gjort Bekjendskab med en Justitsraad Friebens Familie, der ogsaa laa derude i Nærheden, og hvor Datteren i Huset havde vist hende megen Opmærksomhed. Idag havde Betty gjort hende en Visit og ventet der truffen sammen med Comtesse Amalia. De vare fulgte sammen derfra og havde i fortrolig Samtale søgt at indhente den tabte Tid, hvori de ikke engang havde seet hinanden. Alt dette fortalte Betty mig med synlig Glæde og tilføiede, at de begge haabede oftere at sees hos Justitsraadens.

„Men hvad talte I da om i al den Tid?" spurgte jeg.

„Ikke om dig!" svarede hun smilende og forlod mig.

De to unge Pigers Haab om oftere at sees gik i Opfyldelse, og til Trods for Grevindens Ønske led det til, at deres Venskab blev fastere og fastere, maaskee netop fordi det var et forbudet Venskab. Skjebnen var ogsaa mig saa gunstig, at jeg ved et Tilfælde blev introduceret der i Huset, saa at jeg oftere i Vinterens Løb traf sammen med Amalia der. Vi vare endnu friere ligeoverfor hinanden paa det fremmede Sted end i hendes eget Hjem. Vi betragtede og behandlede hinanden som gamle Venner, men endnu var aldrig et Ord kommet over mine Læber om Kjerlighed, og dog var jeg overbevist om, at vi begge følte det Samme, at der kun behovedes en nok saa ubetydelig Anledning for at bringe denne Tilstaaelse til at udtale sig.

Jeg velsignede dette tredie Sted, hvor vi kunde see hinanden, men jeg forsømte dog ikke paa samme Tid at gjøre min Opvartning hos Amalias Forældre, thi jo oftere jeg saae hende, desto større var Længselen efter Gjensynet. — En Dag vare vi tilfældig alene i Justitsraadens Dagligværelse, da Eugen, der ellers kun sjeldent kom der, traadte ind. Vi vare fordybede i en fortrolig Samtale, og hans pludselige Indtræden jog Blodet til Kinderne paa os begge. Han bemærkede det — det var tydeligt at see — og hans temmelig sarcastiske

Spørgsmaal, om han forstyrrede os, havde nær bragt mig et Skridt nærmere til Afgjørelsen af min Skjebne, hvis ikke Fruen i Huset, der et Øieblik før var kaldet ud, var kommen tilbage og havde forhindret det.

To Dage efter kom Eugen op til mig. Der var noget Forlegent i hans hele Opførsel, idetmindste i Begyndelsen, der frapperede mig. Han talte om hundrede Ting, der ikke vare i den ringeste indbyrdes Sammenhæng, og det var tydeligt, at han havde Noget paa Hjerte, han ikke kunde komme frem med. Da jeg spurgte ham om Grunden til, at han var saa adspredt, sagde han:

„Oprigtigt talt, jeg kom for at tale alvorligt med dig, og jeg kan ikke finde Begyndelsen."

„Ja saa kan jeg godt tænke mig din Forlegenhed," sagde jeg, „da det er en stor Sjeldenhed at høre dig tale alvorligt. Lad mig høre, hvad der ligger dig paa Hjerte; bryd dig ikke om Begyndelsen."

„Du kan vel nok taale at høre en Ubehageligbed?" spurgte han.

„Det haaber jeg."

„Jeg har mærket, at du har et godt Øie til min Søster," vedblev han.

„Hvad mener du?"

— „At du maaskee i Grunden gjør mere af hende, end hun fortjener."

„End hun fortjener?" afbrød jeg.

„Jeg mener — jeg vil betroe dig en Ting, en Hemmelighed, men kun paa den Betingelse, at du ikke røber den for noget Menneske, ikke engang for din Søster — og endnu mindre for min Søster."

„Det lover jeg," sagde jeg med bankende Hjerte.

„Siig mig — vedblev han — om min Søster nogensinde har givet dig Haab om — eller Grund til at troe, at hun elskede Dig?"

„Hvorfor spørger du?"

— „Jeg mener, om du har Grund til at troe, at den Følelse, som jeg troer du nærer for hende, gjengjeldes."

Hvad skulde jeg svare? Jeg kunde ikke sige ja; det var jo at modstride den strenge Sandhed, og jeg vilde ikke sige nei, det var jo paa eengang frivillig at omstyrte alle mine Forhaabninger. Jeg nølede derfor med Svaret, og deri antog han formodentlig laa en Bekræftelse, thi med en Heftighed, der forekom mig lidt unaturlig, udbrød han:

„Det har jeg tænkt mig! der existerer dog ikke at eneste Fruentimmer, der ikke fik en lille Snert af det velsignede Koketteri!"

„Hvad mener du?"

„Jeg vil da rentud sige dig, at du ikke maa gjøre dig noget Haab."

„Forklar dig!"

„Det er netop den Hemmelighed, som jeg vil betroe dig. Jeg troer, at det er min Pligt som din Ven, og jeg vil ikke, at du maaskee skulde høre det af en Anden. — Amalia er saagodtsom forlovet med v. Guill — ja, han er hemmelig forlovet med hende."

Det var et bedøvende Slag, men jeg sagde ikke et Ord. Endskjøndt jeg saae alle mine Luftslotte synke i Grus, beholdt jeg dog endnu saa megen Aandsnærværelse, at jeg ikke lod mig mærke med, at mit Hjerte led en ubeskrivelig Qual. Efter en kort Pause sagde jeg:

„Gid hun maa blive lykkelig! — Jeg ønsker det saa meget inderligere, da jeg ikke troer det muligt."

„Hvorfor ikke det?" spurgte Eugen, „v. Guill er rig og har en glimrende Fremtid ivente. Det er jo netop det, man kalder et godt Parti."

„Er det da nok til at skabe Lykke?"

„Ja, naar hun elsker ham — —."

„Og hvis han elsker hende," tilføiede jeg med et Suk.

„Det gjør han!" forsikkrede Eugen. — „Hvis jeg har taget Feil af dine Følelser, saa meget desto bedre — hvis ikke, beklager jeg dig."

„Jeg tilstaaer dig, Eugen, at mit kjereste og bedste Haab er blevet knust, men jeg skal have Kraft til at skjule det for Alle, undtagen for dig. Det er *min* Hemmelighed, som jeg nu betroer dig, og du vil ikke røbe den for Nogen?"

„Det kan du stole paa. Men husk, at du ogsaa har lovet ikke at betroe min — eller rettere hendes Hemmelighed til Nogen. Omstændighederne fordre det endnu i nogen Tid.“

— Da han var gaaet, var jeg et Bytte for usigelige Qualer. Havde jeg endda kunnet føle Harme, vilde jeg maaskee lettere have fundet Trøst i den Tanke, at jeg var bleven bedraget af en Uværdig, at jeg endnu havde Hævnen tilbage, eller deslige. Men jeg havde jo Intet at bebreide Amalia, Intet at hævne. Hun havde intet Løfte givet mig; maaskee var hun endog aldeles uvidende om mine Følelser for hende, og jeg forbandede min Beskedenhed og Tilbageholdenhed.

Og hvad skulde jeg gjøre? Jeg vilde og kunde ikke søge at tilkæmpe mig et Hjerte, der allerede var bortgivet. Intet havde jeg tilbage uden Resignation; jeg stod vaabenløs ligeoverfor dette Slag af Skjebnen, og med Magt maatte jeg rive mig ud af en Illusion, der saa længe havde været min bedste Skat. Jeg, som for faa faa Dage siden saae hele Verden ligge aaben for mig, jeg syntes nu at være udelukket fra den. Jeg maatte leve med mig selv og mine Tanker, tilbringe Tiden med at betragte mit Tab.

Kun i Naturen søgte jeg Lægedom, og jeg fandt, at i den lever en ubeskrivelig Lindring for enhver Sorg. Lad den, der sørger over en Afdød, see Foraaret ud-

folde sig; han vil fatte nyt Mod. Lad den Letsindige, der kun søger og kjender Fryd og Glæde, see Efteraarets Løvfald; det vil minde ham om, hvor forgængeligt Alt dog er. I Naturen finde vi den mest deltagende Ven baade i Sorg og Glæde.

Men jeg havde jo ogsaa andre Venner, Væsener af mit Kjød og Blod, Eugen og Linden. Linden var den Eneste, til hvem jeg havde betroet mig. Han saae min Nedslagenhed og delte min Sorg, men bebreidede mig, at jeg vilde trække mig tilbage fra Verden. Naar jeg mente, at mit Liv var forgiftet, sagde han:

„Naar Verden har bragt Giften, er det ikke mere end dens Pligt at bringe Modgiften; men man maa ikke troe, at den kommer af sig selv. — Søg den i Arbeide eller i Verdens Adspredelser, og De vil nok finde den.

„Der hører allerede Mod til at søge den."

„Desuden," vedblev han, „er det en umandig Tanke, godvillig at hengive sig i Sorgen. Det bringer ingen Lægedom."

„Hjertets Fred giver Verden dog ikke," indvendte jeg.

„Ikke ligefrem, men den bringer dog nye Interesser, der kunne danne en Modvægt mod vore indre Anfægtelser. De har i Grunden et elastisk Gemyt. De maae ikke stedse røre ved samme Streng, saa kommer en

Disharmoni i Sjelen, der er fordærvelig og kan blive uhelbredelig."

Ogsaa Eugen lod til at vise mig Deltagelse, men det var paa en hel anden Maade, han søgte at trøste mig. Han troede, at han kunde forjage mit Alvor paa samme Maade, som han fordrev sine egne mismodige Øieblikke, med Spøg og Skjemt.

„Min Søster," sagde han, „er da ikke noget saa Ualmindeligt. Jeg for min Part troer nu ikke, at du var bleven lykkelig med hende. — Gjør du ligesom jeg; lad den ene Kjerlighed afløse den anden, saa har du tilsidst en heel Bouquet, og hvis en af Blomsterne skulde visne, har det ikke noget videre at betyde."

Det varede længe, inden jeg kunde reise mig efter Smerten over min Ulykke, men jeg følte, at Linden havde Ret, da han raadede mig i Arbeide at søge en Modgift. Jeg havde derfor i Vinterens Løb paataget mig en Mængde Informationer, der optoge hele min Formiddag, og jeg haabede, at dette, rigtignok tildels mekaniske Liv, skulde bidrage til, at jeg ikke ganske hengav mig i min Sorg.

Eugen kom kun meget sjeldent til mig, men flere Gange, naar jeg uventet havde faaet en Time fri og gik hjem, traf jeg ham paa mine Trapper. Det undrede mig da, at han aldrig lod sig bevæge til at gaae med mig tilbage op paa mit Værelse, men tvertimod med en vis Heftighed næsten tvang mig til at vende om, for at gaae en Tour med ham. — En Dag, da vi endnu stode og delibererede herom, saae jeg pludselig Betty komme ud fra mit Værelse. Ved at see mig, blev hun blussende rød og vilde først trække sig tilbage, men hun betænkte sig og gik forbi os med et sky Blik til mig og med en Hilsen til Eugen saa forlegen, som om

det var første Gang, hun havde seet ham. — Jeg blev opmærksom derpaa, der opstod en alvorlig Frygt hos mig, for at Bettys Ro skulde forstyrres, og jeg besluttede at passe paa.

Faa Dage efter tog jeg mig selv nogle Timers Fribed og ilede hjem i Tvivl og Bekymring. Da jeg gik opad min Trappe, hørte jeg Bettys Stemme fra mit Værelse. Det var just ikke noget Skrig, men et heftigt Udraab. Jeg forstod det og blev som lynslagen, næsten bedøvet af Smerte. For jeg kunde naae Døren, sloi den op, og Betty flygtede ud paa Trappen. Fugen forfulgte hende, men standsede paa Dørtærskelen, da han saae mig.

„Hjelp mig, Emil!“ raabte Betty i Angst.

„Gaa ned til dine Forældre!“ hviskede jeg til hende og skjød hende blidt ud af mine Arme henimod Trappen.

Fugen var gaaet tilbage i mit Værelse, og da jeg traadte ind, sad han og strakte sig rolig i Sophaen.

„Hvad betyder alt dette?“ spurgte jeg i en harmfuld Tone.

„Det betyder i Grunden Ingenting,“ svarede han. „Du kom i et forbandet ubeleiligt Øieblik — Jeg tilstaaer, jeg vilde netop have et Kys af din Søster. Jeg bad først derom, og, da det ikke hjalp, vilde jeg tilkæmpe mig det. — Du behøver da ikke derfor at

sætte et Ansigt op, som om du vilde spise mig op med Hud og Haar. Man skulde fristes til at troe, at der var passeret en stor Ulykke."

„Saaledes vover du at tale til mig!" udbrød jeg og følte, at jeg blegnede af Harme.

„Tys, tys!" afbrød han. „Tag nu ikke saaledes paa Vei. Hvad er saa det Hele? — Et Kys er da ikke Alverden."

„Veed du, at du taler til dens Broder, du vilde fornærme?"

„Ja, meget godt. Men det kan da ikke fornærme hende saa dybt, og endnu mindre dig, at jeg vilde kysse hende. Saa har jeg mange Fornærmelser paa min Samvittighed. Lad os nu glemme den Historie."

Jeg vidste næppe, hvorledes jeg skulde tilbagevise hans irriterende Rolighed.

„Hvis du havde truffet mig saaledes," spurgte jeg alvorlig, „og hvis det havde været din Søster, der havde maattet flygte for mig?" —

„Du og Amalia? — det var en anden Sag."

„Altsaa, du" — udbrød jeg rasende — „du, den adelige fornemme Herre, har maaskee Lov til at krænke en simpel uskyldig Pige! Har I adelige Herrer Privilegium paa at snige Eder ind i Borgerfolks Huse, for at forføre deres Døtre? — Har I Ret til at begaae Slyngelstreger uden at kaldes Slyngler?"

„Emil, du taler over dig!“ sagde han med den samme uforskammede Rolighed.

„Og du, der kaldte dig min Ven!“ vedblev jeg — „et Venskab, jeg vil skamme mig ved. I din Usselhed har du ikke Gnist af Æresfølelse tilbage.“

Endnu engang vilde han forsøge ved Spog at trække sig ud af Sagen. Med en ubyggelig Latter sagde han: „Tilstaae du kun, at du ogsaa gjerne vilde kysse min Søster.“

„Bland ikke din Søsters Navn i dine Gemenheder!“ udraabte jeg, endnu mere rasende. „Hun er for god til en saadan Broder. — Jeg skal forsvare min Søsters Ære selv imod den, som jeg engang var dum nok til at kalde min Ven, men som kun er, hvad hele Verden burde kalde ham, en Usling — ja, en nedrig, ussel Forfører.“

Han reiste sig, bleg som et Lig, og med zittrende Stemme sagde han: „Min Fornærmelse imod dig er Intet mod din imod mig. Hvis du nu var i mit Værelse, vilde jeg kaste dig paa Døren.“

„Og her vil jeg gjøre det!“ lød en Stemme bagved os. Min Fader var kommen ind, uden at vi havde mærket det. Han stod som en Hævner foran Eugen, og jeg læste i det ellers saa rolige Ansigt en Vrede, hvis Udbrud jeg næsten frygtede.

„Jeg er ikke bange for,“ sagde han i en alvorlig

og truende Tone," at lægge Haand paa en adelig Junker, der opfører sig skammeligere end den simpleste Dagleier. Var det ikke for Deres Forældres Skyld, skulde jeg føre Dem ned til Gadedøren og kaste Dem ud paa Gaden som en smudsig Pjalt, man ikke kan være bekjendt at have i Huset. — Der er Døren, min Herre! Jeg raader Dem øieblikkelig at forlade dette Hus."

Eugen blev blussende rød. Endnu nølede han og vilde tale.

„Ikke et Ord!" tordnede Fader, tog ham ved Armen og førte ham nedaf Trapperne forbi vor Stuedør, der stod halvt aaben, og hvorigjennem jeg kunde see Moder stikke Hovedet frem. Fader smækkede Døren heftigt til og kom igjen op til mig.

Det er besynderligt, hvorledes ofte i de alvorligste Øieblikke paatrænger sig os en Ideeforbindelse, der kun saare lidt harmonerer med vor Stemning. Jeg kom saaledes i hint Øieblik uvilkaarligt til at tænke paa den Respect for min Fader, Eugen engang i sin Barndom havde omtalt. Med en vis Skadefryd tænkte jeg derpaa, men det var naturligvis en Tanke, der snart traadte i Baggrunden.

„Nu er det forbi," sagde Fader, da han igjen var hos mig. „Sætter han sin Fod nogensinde igjen her i Huset, skal jeg ikke lægge Fingre imellem. Det

er det Eneste, de Herrer have Respect for. Jeg forbyder dig at tage imod ham."

„Du behøver ikke at forbyde mig det. Imellem ham og mig er Alt ude."

Min Faders Vrede gjorde mig efterhaanden roligere. Jeg forsøgte ogsaa at berolige ham og forestillede ham, at han maaskee dog tog den Sag nærmere, end den i Grunden fortjente."

„Vil du forsvare ham?" udbrød han hidsig.

„Nei, men jeg kan dog ikke tiltroe ham nogen ond Hensigt, idetmindste ikke saa slet, som du synes at troe."

„Tiltroer du ham da nogen god Hensigt?"

„Nei," maatte jeg svare, „men — — —

„Forsvar ham ikke, Emil! Himlen har holdt sin Haand over Betty, fordi hun er uskyldig. Det er ikke hans Skyld, at han ikke har bragt Skjændsel og Vanære over os Alle."

Min Moder kom op til os. Jeg frygtede næsten, at hun ogsaa vilde forsvare Eugen, men hun var forandret. Nu var hun kun den ømme elskende Moder, der følte den Uret, man havde tilføiet hendes Barn.

„Gaa ned til Betty, Emil!" bad hun. „Lad mig tale alene med din Fader."

Da jeg kom ned til Betty, styrtede hun bulkende i mine Arme.

„Tilgiv mig, Emil!“

„Du behøver ikke min Tilgivelse. Det haaber jeg; — det er jeg overbevist om.“

„Ere I da ikke Alle vrede paa mig? Har jeg ikke voldt Eder Alle Sorg?“

„Du er jo uskyldig deri!“

„Ja — men — jeg kunde —“ stammede hun.

„Kom Betty, lad os tale roligt derom. Mit Blod er nu kommet i Ro. Lad mig høre Alt.“ Jeg trak hende blidt ned til mig paa Sophaen, og vi sadde Arm i Arm, medens vi talte sammen.

„Ak, hvad skal jeg sige dig?“

„Har han flere Gange truffet dig paa mit Værelse?“ spurgte jeg.

„Ja!“

„Var det en Aftale imellem Eder?“

„Nei — dog — jeg vil ikke skuffe dig. Det var just ikke nogen Aftale, men jeg vidste, at han kom. Jeg vidste, at han benyttede din Fraværelse. Han havde endog sagt mig det. Jeg burde ikke have gaaet derop. Jeg burde have sagt dig Alt,“ sagde hun, og Taarerne flode hende nedad Kinderne.

„Men hvad tænkte du da!“

„Jeg tænkte ikke,“ sukkede hun,“ det var netop Ulykken. Jeg har jo altid betragtet ham som din Ven. Fra min Barndom har jeg hørt dig rose ham for mig.

Jeg betragtede ham ogsaa som min Ven. — Jeg elsker jo Amalia, og hendes Broder. — —"

„Elsker du ogsaa ham?" afbrød jeg angst.

Hun trykkede sig tættere ind til mig, skjulte sit Ansigt ved mit Bryst og svarede mig ikke. Jeg gjentog ængstelig mit Spørgsmaal, løftede hendes Ansigt op, der var badet i Taarer, og saae hende kjerligt ind i de forgrædte Øine.

„Nei! — nei — ak nei!" — hviskede hun.

„Men du har elsket ham?"

„Jeg veed ikke. — jeg har tænkt meget paa ham. Jeg var glad, naar jeg saae ham — jeg gjentog i Tankerne hvert Ord, han havde sagt mig. — Jeg veed ikke, om det var Kjerlighed, men nu — nu veed jeg — han ikke elsker mig."

„Men du?" gjentog jeg alvorlig.

„Nei, nei — nu kan jeg ikke elske ham!"

„Har han talt til dig om Kjerlighed?"

„Nei aldrig — før idag — men øste forstod jeg ham ikke, men idag — jo mere han talte om sin Kjerlighed, desto ængsteligere blev jeg. Jeg kjendte ham ikke igjen; jeg saae ikke engang længer din Ven i ham. O, hvor var jeg angst! Jeg turde ikke blive hos ham, og jeg turde ikke flygte fra ham, for — han fornærmede mig" — tilføiede hun undselig og med Overvindelse.

„Men nu?“ vedblev jeg.

„Jeg kan aldrig tænke paa ham som før.“

„Banlys ham af din Tanke, Betty!“ sagde jeg og kyssede hende. „Han er ikke din Tanke værd.“

Vi sadde tause med hinanden Haand i Haand; Enhver af os følte, hvor dybt vi vare blevne skuffede. Endelig brød jeg Tausheden.

„Du kan troe, det smerter mig maaskee ligesaa dybt at rive Vennen ud af mit Hjerte, men det maa saa være, og burde være skeet for længe siden. — Hold dig nu til mig, til din Broder. Her vil du ikke savne Kjerlighed.“

„Er du da ikke vred paa mig?“

„Nei, min Pige, jeg beklager dig, hvis en Ungdomsdrom er forstyrret, men er dog glad over, at du er vakt af den, før du ansaae den for Virkelighed. Jeg veed af Erfaring, at det ikke er let at glemme, men man kan overrive det Baand, der binder Erindringen altfor fast til os, og Mindet staaer da kun for os som en Skygge, der ikke kan naae os.“

„Jeg veed det“, sagde hun og saae paa mig, som om hun i dette Øieblik kun følte min Sorg. „Hjelp mig da at glemme, Emil! Jeg stoler mere paa dig end paa min egen Kraft.“

Ak! jeg skulde selv glemme og hjelpe hende at

glemme! En dobbelt Byrde, en dobbelt Pligt hvilede paa mig.

„Aftør nu din Taare", sagde jeg. „Lad ikke vore Forældre see din Sorg. Husk, at din Sorg bliver deres, og at de kun leve for os To. Fat Mod til idetmindste at synes glad — og det vil lykkes dig at blive det!"

— Om Aftenen sadde vi Alle næsten tause ved Thebordet. Enhver indesluttede sine sorgmodige Tanker i sit Bryst, og kun engang udbrød Moder næsten uvilkaarligt, som om hun fortsatte en Tanke, der blev lydelig. „Hvo skulde have troet — — —!"

„Det har været en tung Dag," afbrød Fader hende, „men lad os ikke tale mere derom. Det er jo ingen Lykke, der er forspildt, men en Ulykke, der drog over os og med Guds Hjelp bort fra os. Kom, Betty, og kys din Fader."

Hun faldt ham om Halsen, og jeg sad med Moder i Haanden. Vi havde Alle Taarer i Øinene, men vi hentede Trøst hos hverandre i den Kjerlighed, der bandt os sammen.

Ved et mærkeligt Tilfælde af Skjebnen kom samme Aften, medens vi endnu sadde samme, et Brev til min Fader fra den gamle Greve. Betty blegnede, og jeg følte mit Hjerte banke. Fader aabnede det roligt, og gjennemlæste det med et Smil, der satte Mod i os

Alle. Han rakte Brevet over til mig. Greven, der naturligvis var aldeles uvidende om denne Dags Optrin, bad min Fader i en meget ydmyg Tone om et Laan af en ubetydelig Sum. Da jeg havde læst Brevet høit, udbrød Moder strax:

„Nei, ikke om saa — —!“ — men hun standsede, som om hun følte, at det var en ædel Tanke, der opstod hos hende.

„Og hvad siger du, Emil?“ spurgte Fader.

„Jeg mener, at, hvis du kan, vilde det være smukt af dig at opfylde hans Ønske.“

„Det Svar ventede jeg af dig,“ sagde han med et tilfreds Smil.

Jeg tilstaaer, at jeg ikke fortjente videre Roes for dette Træk, som Nogle maaskee vilde kalde smukt. Da jeg sagde min Mening, var det ikke uden en vis hoverende Skadefryd, med en lidt hevngjerrig Tanke, at ville samle gloende Kul paa den grevelige Families Hoved og ydmyge den. Ja, jeg tilstaaer det, et Øieblik foer endog den Tanke gjennem mit Hoved, selv at bringe den forlangte Sum, for at see dem ydmygede. Fader derimod, det er jeg overbevist om, havde ikke nogen lignende Tanke, ialfald var maaskee Bevæggrunden til hans Beredvilligbed en Frygt for, at et Afslag fra hans Side skulde kunne udlægges som Hævn. Jeg vidste eller rettere formodede, at dette Pengelaan skete

for Eugens Skyld. Vi skulde altsaa atter række Haand til den, der havde behandlet os saa slet!

— Jeg maatte opgive Kjerlighed og Venskab, disse to Livets bedste Goder, og hvor fattigt og tomt er ikke Livet uden dem? Men jo mere jeg skulde proves i Modgang, desto stærkere følte jeg mig. Selv naar jeg stundom hengav mig til min Smerte, kunde jeg dog reise mig og see Ulykken dristigt i Øiet og søge en Modvægt hos mig selv. Men destoværre var her nu ikke længer alene Tale om Hjertets dybeste Saar; der var tillige en bitter Følelse af at see sig og sine Nærmeste krænkede. Det var Æresfølelsen, der var saaret. Vor ringe Stand var traadt under Fødder. Fordi vor Stilling i Livet var vmyg, havde man kastet Smuds paa den.

Denne Bevidsthed, at Uskyld'skulde plettes, fordi den boede i en simpel Piges Bryst, og Mistanken om, at jeg selv var kastet bort som en Uværdig, fordi Fødselen havde sat mig paa de lavere Trin i Samfundet, det vakte Bitterheden i min Sjel. Hvad hjalp da den ærlige Stræben, den vedholdende Flid, den retskafne Vandel, naar Hjertet og Følelsen ikke maatte bengive sig udenfor den Skranke, som sneverhjertede Fordomme havde reist? Man indvende ikke, Enhver blive i sin Stand; for Følelsen kan ikke gives en saadan Tvang eller Rangforskjel. Ærgjerrigheden kan begrændses, men

Kjerligheden lader sig ikke vise den til en bestemt Kreds, hvorudover den ikke maa hengive sig.

Jeg følte mit eget Værd. Dette Aars Modgang havde givet mig en Selvfølelse, som Mange maaskee vilde kalde Ubeskedenhed, men jeg takker Gud for denne Selvfølelse. Uden den var jeg bleven til Intet — kun til et Offer for en usalig Lidenskab. Uden den havde jeg trukket mig tilbage fra Verden og reguleret mit øvrige Liv som et halvt udgaaet Træ, der kun skylder lidt Regn og lidt Sol, at ikke det sidste Blad falder af; men i Verden havde jeg fundet Modgangens Slag, i den skulde jeg atter tumle mig, for at Saarene kunde læges.

I den nærmest følgende Tid mærkede jeg, at mit Venskab for Eugen dog havde en dybere Rod, end jeg i de første Dage troede. Endskjøndt al Agtelse for ham var forsvunden, kunde mit Hjerte dog ikke ganske rive sig løs fra ham. Det var Erindringen om den fjere Barndom, der endnu ligesom lagde vore Hænder sammen, og mangen Aften bensank jeg i Drømme om den Tid, da vi som Drenge aabnede hinanden vore Hjerter. Men jeg maatte med Magt støde disse Venskabs Minder bort; han havde fornærmet, trolos bedraget mig — denne Tanke skulde udslette Minderne, men det gjorde dem kun forvirrede og utydelige. Jeg haabede, at han vilde bede mig om Tilgivelse, og paa den anden Side var

jeg angst derfor, da jeg anfaae det for en Svaghed at give den. Angsten kunde jeg have sparet mig, thi mit Haab skuffedes fra Dag til Dag.

Mit gamle Værelse var mig ikke længer noget hyggeligt Hjem. Udsigten derfra var forstyrret, jeg vovede næppe at see ud af Vinduet, og Luften i det var saa kummer og trykkende. Jeg flyttede derfor til en Udkant af Byen, men hver Dag besøgte jeg mine Forældre — og med hvor forskjellige Følelser! Undertiden gik jeg freidig forbi Grevens Bolig og ønskede at møde Nogen af Familien, for at lade dem see min udfordrende Trods, men til andre Tider sneg jeg mig forbi den og frygtede for et Møde, hvor jeg kunde anfees for den ydmyge Forurettede, der taalmodig finder sig i sin Skjebne. Saa vankelmodig er Følelsen.

Jeg saae ikke Eugen. Vore Veie vare saa forskjellige. Jeg underviste og gik min stille Gang fra Hus til Hus; han flankerede, levede mellem Parfume og Virak, feterede og blev feteret, og fløi fra Salon til Salon. — Min Verden var min lille Familiekreds, Fader, Moder og Søster; hans Verden var hele Verden, han flagrede og flagrede, brændte sine Vinger, men næste Dag voxede de ud igjen. — Jeg havde mit Udkomme, men kun med Oekonomi; han havde Alt, uden Penge og uden Oekonomi.

Mine Morgentoure vare Forberedelser for den Ung-

dom, jeg skulde uddanne; hans Morgentimer tilbragtes i Sengen eller med Forberedelser for den Ungdom, han skulde fordærve, om end maaskee imod hans Villie. — Min Aften var belliget Studier eller de stille Familieglæder, hans Aften var en Sværmen mellem Flitter eller Sviren med Spillere. — Min Nat var en rolig og tryg Hvile, hvorfor jeg takkede min Gud; hans Nat var den urolige Higen eller Legemets trætte Slaphed, der bedøves i Søvnen.

Vore Veie vare altsaa forskjellige, og hvor ofte ønskede jeg ikke at føre ham bort fra hans! Men jeg vidste, at jeg ingen Indflydelse havde paa ham. For den, man saaledes har bedraget, har man ikke noget modtageligt Øre Hvorfor førte Skjebnen os da sammen? Ja, hvorfor — det er et af de utallige Spørgsmaal, der blive ubesvarede, en Skjebnens Lune, der altid bliver en Gaade. Snarere kunde jeg spørge, hvorfor Skjebnen havde ført ham og Betty sammen, og endnu mere, hvorfor den havde nedlagt en Følelse i hendes Bryst, der skulde binde hende til en Uværdig. — Ørkesløse Grublerier!

Destoværre var dette Baand stærkere, end jeg havde troet. Vel kunde hun smile og synes munter, men jeg saae hende oftere tie og lide. Jeg saae i hendes Sjel som i en stille Sø, i hvis Dyb hendes Lykke var begravet. Men hun var blid og hengiven, kjærlig og from,

og dog har Qvinden saa lidt at støtte sig til, saa lidt at gribe efter, for at holde sig oppe i Modgangens Timer. Det er ikke med hende som med Manden; hans Kald fører ham ud i tusinde Forhold, hvori han kan virke, hvor han er nødsaget til at arbeide med eller mod Strømmen, hvor han under Legemets eller Sjelens Arbeide kan glemme eller idetmindste for en Tid kaste Glemslens Slør over Sorgen, — og Glemsel er dog for den lidende Sjel, hvad Søvnen er for det trætte Legeme.

Qvinden har derimod kun den stille huslige Virksomhed, der saa let bliver mekanisk, hvor Haanden er langt fra Tanken. Hun har kun Eet, der vel er det Bedste, naar Ulykken staaer for Døren, — Religionen; men i Religionens Arme kaster ingen ung Pige sig, før Haabet er opgivet. Den er den sidste Havn og dog den Havn, der først burde søges. Den er en Favn, der altid staaer os aaben; men hvor Mange kaste sig i den, før de have prøvet og erfaret, at alt Andet er et hvileligt Siv, en skrøbelig Støtte?

— Ofte kom Betty til mig, og vi tilbragte da hyggelige Aftener i kjerlig Fortrolighed. Jeg glædede mig over hendes klare og stærke Aand, men med dyb Bedrøvelse saae jeg ogsaa hendes svage Legeme. Hendes Helbred led øiensynligt. Hun tæredes hen, men uden selv at ahne det. Naar vi sadde saaledes alene, kom

undertiden Linden tilfældig til mig. I hans Nærværelse behøvede vi ikke at lægge nogen Tvang paa os eller at søge Stof for en Samtale, der laa udenfor vor Interesse. Han deltog da i den med synligt Velbehag, og med sin klare og sunde Livsanskuelse forjog han mangen mørk Time.

Saaledes vare en Aften, langt hen paa Vinteren, baade Betty og mine Forældre hos mig. Uventet kom Linden til og lod sig let overtale til at blive hos os. Han var snart som en gammel Bekjendt ligeoverfor mine Forældre, som han jo kun flygtigt havde seet, og Moder behandlede ham til min Glæde langt anderledes, end hun tidligere havde behandlet Eugen.

„Det er et besynderligt Held," sagde Linden, „at eg netop i Aften skulde træffe dem Alle her. Jeg kom netop herop for at gjøre min Ven et Forslag, men det unde ikke afgjøres uden af dem, hver især."

„Jeg troer næsten, at jeg iforveien kan love Dem mit Samtykke, uden at kjende Forslaget," svarede jeg.

„Jeg haaber det. Det gjelder Deres Søster."

„Mig?" sagde Betty, der i Lindens Nærværelse aflagde al undselig Tilbageholdenhed. „Saa havde det maaskee dog været rigtigst, at gjøre mig det Forslag."

„Jeg vidste ikke, hvorvidt jeg turde."

„Jeg er temmelig vis paa," vedblev Betty munter,

„at De ikke vil foreslaae Noget, der ikke skulde finde mit Behag.“

„Maaskee De dog tager Feil,“ afbrød Linden. „Hvis jeg nu f. Ex. havde den Plan at føre Dem bort fra Deres Forældre?“

„Ja saa har jeg rigtignok taget Feil, og De gjør bedst i strax at tage Deres Forslag tilbage. Jeg lader mig ikke føre bort.“

„Jeg mener, kun for en Tid,“ vedblev Linden smilende, „og jeg finder mig endnu ikke foranlediget til at tage mit Forslag tilbage, eller „lade det falde,“ som det nok hedder i Kunstsproget.“

„Vi kunde dog ialfald høre, hvorom Spørgsmaalet er,“ mente Fader.

„Det er besynderligt,“ sagde Linden til Betty efter denne Opfordring. „Da jeg gik herhen, forekom det mig at maatte være en let Sag at komme frem med det, og nu mærker jeg dog, at det ikke er saa let, som jeg havde troet. Det havde maaskee dog været bedst, hvis jeg havde truffet Deres Broder alene.“

"Lad os høre,“ afbrød jeg. „Bild Dem ind, at vi ere ene.“

„Jeg har ikke en saa ugalant Indbildningskraft. — Nu vel da!“ henvendte han sig til begge mine Forældre, „Jeg saae for mere end et Aar siden Deres Datter en Aften med sin Broder ved Strandbreden tæt

ved Rongsted. Det var sienfynligt, at Landluften havde været hende gavnlig — jeg vidste, at hun kort iforveien havde været meget syg. Hun var baade munter og saae stærk ud. Byluften derimod synes mig, oprigtigt talt, at have forjaget, hvad Landluften havde bragt. — Og min Ven har sagt mig, at hendes Helbred ikke er saa stærkt som dengang."

Betty kastede et hurtigt og forlegent Blik til mig.

„De skal ikke," henvendte han Ordet til Betty, „see saa veemodigt paa mig. Jeg er ikke Læge. Jeg dømmer kun efter Deres Kinder, der ikke ere saa røde som dengang, og Kinderne bedrage jo saa tidt, baade de blege og de røde. — Er De vred paa mig?"

„O nei!" sagde Betty hjerteligt.

„Jeg har altsaa tænkt mig — endskjøndt det egentlig ikke kommer mig ved — at De kunde have godt af, igjen denne Sommer at leve paa Landet."

„Ja," afbrød Fader, „det er fuldkomment sandt. Jeg har tænkt paa det, men Ulykken er, at det ikke er nok at tænke derpaa. Hvor hun sidst var, kan hun ikke komme, og jeg har forgjeves lagt Planer til at faae hende anbragt, — hvis jeg maa bruge det Udtryk."

„Nu kommer først mit Forslag," sagde Linden, „thi at raade til at ligge paa Landet, det kan Enhver gjøre, og derfor behøver man ikke at være Læge. De veed, at jeg eier et Gods her i Sjelland, der ligger ret

smukt. En Tante af mig lever der, og det vilde være hende og mig kjært, hvis Deres Datter vilde dele hendes landlige Ensomhed. Jeg indestaaer for" — sagde han til Betty — „at De nok vil komme til at holde af hende."

Maaden, hvorpaa vi optoge dette smukke Forslag, var helt forskjellig. Jeg, for at begynde med mig selv, tog Lindens Haand og trykkede den med et taknemligt Blik. Moder udbrød: det vilde jo være herligt! Betty sagde Intet, men jeg kunde see paa hende, hvor vort og dybt bevæget hun var over hans Godhed. Fader sagde:

„Det er et smukt og ædelmodigt Tilbud. — Jeg sætter stor Pris derpaa, men — —. Jeg kunde unde Betty den Glæde — — —."

„Jeg reiser selv bort i denne Sommer til Udlandet," afbrød Linden, der uden Tvivl gjettede min Faders Betænkeligheder, „og jeg vilde ret glæde mig ved den Tanke, at have givet min gode Tante en saa elskværdig Erstatning for mig."

„Ja saa!" udbrød Fader, „saa siger jeg Ja af Hjertets Grund, og er Dem oprigtigt taknemlig derfor. Mutter har ikke Noget derimod, og paa Emil kan jeg see, at det glæder ham ligesaa meget som mig"

„Men De?" sagde Linden til Betty „De siger Intet. Det kan ikke hjelpe, at vi Alle ere enige, naar De ikke er enig med os."

„De veed ikke," svarede Betty, overvældet af sine Følelser, „at det er mit kjæreste Ønske, som De saa saa smukt opfylder." — Hun brast i Graad. — „Tilgiv mig min Barnagtighed. Jeg har endnu aldrig grædt af Glæde."

„Og jeg troer," sagde Linden fornøiet, „at jeg endnu aldrig har havt den Glæde at fremkalde Glædestaarer."

Det blev altsaa bestemt, at Betty, saasnart Foraaret kom, skulde tage ud til Lindens Gods, og at hun om et Par Dage skulde besøge hans Tante, der netop i disse Dage opholdt sig i Byen. Vi skiltes fra hverandre glade og fornøiede, og paa Trappen hørte jeg Moder sige „det er en Mand; det er en Adelsmand!" Linden hørte det ogsaa og smilede til mig. Han blev endnu lidt hos mig. Han var selv saa glad, som om det var os, der havde gjort ham en Tjeneste.

„Men det bliver en trist Sommer for Dem, min Ven!" sagde han.

„Ja, man tager rigtignok den ene Blomst fra mig efter den anden. Men jeg er dog glad, og — desuden har jeg vel Lov til at besøge min Søster?"

„Naturligvis,"

De forventede Sommerglæder gave os Stof til mange byggelige Samtaler de øvrige Vinteraftener, og det var for Moder en kjærkommen Beskjeftigelse at sørge

for Bettys Garderobe. Vi glædede os Alle til Sommeren, endskjøndt kun Een af os skulde nyde godt af den, og uagtet vi følte, hvor meget vi vilde savne i denne Ene.

Henad Foraaret indtraf to Begivenheder, der havde en stor Indflydelse saavel paa min Fremtid som paa Erindringen om min Fortid. — Jeg fik et Brev fra Eugen, hvori han bad mig om en Samtale samme Aften og tilføiede, at det maaskee var hans sidste Bøn til mig. Jeg betænkte mig ikke et Øieblik og lovede at komme.

Han levede endnu hos sine Forældre, og skjøndt jeg paa Veien til ham kun var opfyldt af Gisninger over Aarsagen til den besynderlige Tone, hvori Brevet var skrevet, og som tydede paa noget Usædvanligt, stormede dog saa mange Følelser og Tanker ind paa mig, da jeg efter saa lang Tids Forløb igjen befandt mig paa Opgangen til de Værelser, som Skjebnen havde lukket for mig, at jeg maatte standse et Øieblik for at fatte mig, før jeg ringede paa.

Jeg havde som sagt længe ikke seet Eugen. Jeg fandt ham forandret; der var et sygeligt Præg i hans hele Ydre, der forbausede mig. Han kom mig imøde, da jeg traadte ind, og rakte Haanden ud imod mig med

en Mine, som om han var uvis, om jeg vilde modtage den eller ikke, og jeg var i en lignende Uvished.

„Rækker du mig Haanden som min Barndomsven, eller — —" udbrød jeg.

„Ikke alene som din Barndomsven, men som en ydmyg Synder, der beder dig om Tilgivelse for sin Uret mod dig," sagde han i en saa bevæget Tone, at jeg ikke kunde modstaae, men modtog hans Haand og trykkede den.

„Sæt dig igjen hos mig," sagde han. „Det er længe siden. — Veed du, at jeg om faa Dage skal reise?"

„Nei!"

„Jeg er bleven ansat ved Legationen i Br. — Ja, du maa nok blive forundret. Det er en Lykke, som jeg ikke ahnede, men som aldeles ikke overraskede min Moder. Hun har snarere forundret sig over, at det ikke er skeet for længe siden. — Jeg kunde ikke reise uden din Tilgivelse; vil du give mig den?"

Jeg kunde dog ikke saaledes ubetinget glemme Alt og forestillede ham, hvor dybt han havde krænket vort Venskab og min Tillid til ham, og hvorledes han ikke mindre havde fornærmet min Søster. Naturligvis lod jeg ham kun vide, at det var hendes quindelige Ære, der var saaret, og ikke hendes Følelse for ham. Da jeg

borte hans oprigtige Anger over sin letsindige og uværdige Opførsel, tilgav jeg ham.

„Du veed," sagde han, „at der altid har været en ond Tjevel i mig. Jeg kan ikke bekæmpe den, skjøndt jeg ofte forbander den. Dog dengang var det kun min Letsindighed; der var ikke Tanke om noget slet eller forbrydersk Hensigt, det sværger jeg dig!"

„Jeg vil altfor gjerne troe dig!"

„Det var snarere end ond Tjevel, der foer i mig, da jeg ikke strax vilde ydmyge mig for dig og tilstaae dig min Uret"

„Men hvorfor kom du da ikke til mig?"

„Hvorfor? Spørg mig ikke. Forsængelighed, Stolthed, Trods, og alle de elskværdige Egenskaber, der huserer i mig. — Jeg forsikrer dig, mangen Aften lagde jeg mig med det faste Forsæt at gaae til dig — det var, naar jeg var træt af og vømmedes ved disse Bacchanalier — men næste Morgen andre Tanker!"

— „Men sig mig, Eugen," — sagde jeg senere, „du seer ikke fornøiet ud over den Lykke, du har gjort?"

„Aa hvad, fornøiet! — du kan troe, det er en underlig Følelse, hvormed jeg tager bort herfra. Det er her, jeg har ødelagt min Ungdom og min Sundhed."

„Din Sundhed?" spurgte jeg deltagende.

„Jeg betragter næsten min Bortreise som det eneste Middel til at frelse Ruinerne — jeg burde derfor være

mere fornøiet end jeg er. — Ja, min gode Emil, jeg har raset og stormet imod mit Helbred. Alt, hvad der kan ødelægge Ungdomskraften, har jeg hengivet mig til med en Taarskab, der næsten var Vanvid. Jeg troede denne Kraft uforgængelig, men jeg har erfaret det Modsatte. — Efterat jeg havde stødt dig fra mig, blev jeg værre, og — —."

„Stakkels Eugen!" udbrød jeg.

„Du blev afløst af de mange Venner, der fandt en Fornøielse i at trække mig dybere og dybere ned i det; ja ned i det. Nu føler jeg det. I disse Dage, da jeg har opnaaet en Lykke, som jeg ikke fortjener, er det mig klart, hvad jeg kunde have været, og hvad jeg er."

„Maaskee," vedblev han lidt efter, „kommer jeg aldrig tilbage. Vil du da tænke med Venskab paa mig?"

„Jeg bliver næsten sentimental," tilføiede han med et ubyggeligt Smil. „Jeg kunde fristes til at le af mig selv. Det er, som om min gamle Letsind stod og pegede Fingre af mig, medens jeg beder dig om — at græde paa min Grav."

„Kast saadanne ubyggelige Tanker bort, Eugen," bad jeg.

„Jeg troer i Grunden, at du bliver den Eneste, der vil tænke paa mig med nogen Følelse af Savn — endskjøndt du allerede længe har baaret Savnet. Mine

andre Venner ville savne mig ved deres første Gilder, men Pladsen bliver snart besat. Min Moder vil blot tænke paa den Furore, jeg skal gjøre i den fremmede Hovedstad, og længes efter det, som jeg pligtskyldigst skal sende hende hjem. Fader, ja maaskee Fader dog vil savne mig lidt. — Du seer altsaa, at jeg reiser temmelig tom bort, og hvad der er værst, med en indre Tomhed.

„Hvis du ikke kan finde Glæde ved Tanken om din Fortid," trøstede jeg ham, „har du jo dog en lang Fremtid at hente Trøst fra, naar du selv vil."

„En Fremtid har jeg," sagde han med Bitterhed, „endog en glimrende, hvis man skal troe min Moders Spaadomme — men lang? Nei, du tager feil. Hvis jeg skal indhente det Forsømte, maa jeg skynde mig."

„Om ogsaa din Legemskraft er svækket, har du dog din Sjelskraft, din Villies Styrke. Den behøver ikke lang Tid for undertiden at gjøre Undergjerninger."

„Nei, min Ven! med Legemet sloves Aanden — det føler jeg."

Vi bleve afbrudte ved hans Faders Komme, og jeg gik, efterat have lovet ham den følgende Aften at komme igjen til ham.

„Jeg havde endnu saa Meget at sige dig, men det maa jeg opsætte til imorgen. Farvel saalænge!

— Den næste Morgen mødte jeg ham paa Gaden

i Selskab med nogle af hans andre Venner. Han var atter forandret og var i et saa godt Humør, at jeg vilde være bleven heilig forundret, hvis jeg ikke havde vidst, at han var et Øieblikkets Barn, hvis Lune lod sig bestemme af enhver af hans Omgivelser, og som mindst af Alt taalte Ensomhed, da i den Tankerne komme ikke alene ufrivilligt, men endog mod vor Villie, manende og truende.

„Der er kommet Ordre," sagde han, „at jeg allerede skal reise idag. Man kan ikke undvære mig ved det Br — Hof. Jeg har næsten den hele Nat været oppe for at pakke mine Sager ind, og nu have disse velsignede Venner arrangeret en Afskedsfrokost for mig, for at jeg kan drikke mig Mod til Afskeden.

„Saa seer jeg dig vel ikke mere, Eugen?" spurgte jeg alvorlig.

Det var et Øieblik, som om hans gamle Venskabsfølelse blussede op. Han tog mig under Armen og gik med mig et Par Skridt foran de Andre.

„Det er ærgerligt, at du ikke kan være med i Formiddag!"

„Det skal ikke bekymre dig!"

„Saa Farvel, Emil! Jeg skriver til dig, saasnart jeg er kommen til Br., den allerførste Dag — og du skal glæde dig til mit Brev; du vil faae Glæde deraf. Farvel, min Ven!"

„Gud være med dig!“ sagde jeg med Taarer i Øinene, men de fik ikke Tid til at flyde, thi hans Venner trak ham afsted fra mig.

Om Middagen var jeg paa Toldboden. Et larmende Selskab var samlet, og Eugen midt imellem dem, Alle i en ophidset Tilstand. Jeg stod afsides og nøiedes med at see ham gaae ombord. Man raabte Hurra for ham, og da han var kommen i Baaden, der skulde føre ham ud til Dampskibet, gik de leende og støiende bort og havde vist glemt ham, da de vare udenfor Jernporten. Jeg sendte ham endnu et Afskedsblik og nikkede til ham, men han saae mig ikke; han støttede Hovedet i sin Haand.

Da jeg vilde gaae, saae jeg hans gamle Fader staae paa Toldbodbroen og læne sig til Bolværket. Han saae trist og alvorlig ud. Han længtes vist ogsaa efter endnu en Hilsen fra sin Søn, men forgjeves. Jeg vilde ikke tale til ham, jeg havde ikke et Trøstens Ord til ham, hvis jeg vilde tale af et ærligt Hjerte, og dybt bevæget saa jeg Dampen fra Skibet avancere ud paa Rheden. — Hvilken Fremtid gik han imøde? det var det Spørgsmaal, jeg saa gjerne vilde besvare mig selv, men jeg havde intet Svar.

— Den anden Begivenhed, der indtraf omtrent paa samme Tid og som havde megen Indflydelse paa min hele Fremtid, var min Tantes eller rettere min

Faders Tantes Død. Jeg mener den gamle Jomfru, for hvem jeg som Student havde præsenteret mig, hos hvem jeg var falden igjennem i den practiske Del af Rapuse-Examen, og som jeg siden aldrig havde havt den Fornøielse at see. Mine Forældre havde stedse jevnlig gjort hende deres Opvartning, men om mig havde der aldrig oftere været Tale, og Betty var ligeledes Contrebande i det jomfruelige Hus, da den Gamle havde en medfødt Aversion for unge Piger. Om denne „medfødte" Aversion ogsaa existerede, medens hun selv var ung — thi ung havde hun dog været, endskjøndt man skulde fristes til i dette Tilfælde at antage en Undtagelse fra Reglen — det har jeg ikke faaet at vide, og det bliver vel en uopløselig Gaade.

Nu var hun død. Hendes ikke betydelige Formue skulde efter hendes Død deles imellem min Fader og en anden Neveu, som intet Menneske kjendte, og som blev indkaldt i Aviserne, men aldrig meldte sig. For min Ubetydelighed var en egen Clausul, at der skulde udbetales mig fire hundrede Rigsdaler! At det i høi Grad frapperede mig, behøver jeg ikke at sige, da jeg følte min Uværdighed, og jeg ansaae det for en Grille, men for mig en meget behagelig Grille Derimod fandt jeg det ganske i sin Orden, at hendes gamle Catbrine arvede Pappegøien, der kunde tale, alle Rapuse-Kortene, og desuden fik at sidde og ligge paa.

Jeg var iblandt de Indbudne til Begravelsen. Herre Gud! Det var den første og sidste Indbydelse siden hin ominøse Aften.

For Legatet til mig var fastsat en bestemt Anvendelse, nemlig at jeg skulde gjøre en Reise i Udlandet „for at uddanne mig." Jeg var ondskabsfuld nok til at spørge mig selv, om det var i Rapuse-Spillets Mysterier, jeg skulde uddanne mig, men det Spørgsmaal maatte jeg lade staae aabent.

Jeg var naturligvis inderlig taknemlig og sjeleglad ved Udsigten til en Reise, og jeg besluttede at foretage den samme Sommer. En hel ny Verden aabnede sig for mig. Det var, som om jeg skulde faae Leilighed til at sprede alle mine Sorger og Bekymringer som Avner for Vinden ud over hele Europa. — Hos mine Forældre var der nu ikke Tale om Andet end Reiser. Betty skulde reise, jeg skulde reise; det var store Begivenheder. Bettys Garderobe var allerede fix og færdig; nu skulde der tages fat paa mit Udstyr, og det første Stykke, en Foræring af min Moder, var en Reisetaske saa stor, at der i den kunde rummes baade Sommer- og Vintergarderobe, og jeg gyste ved Tanken om at skulle slæbe paa det Uhyre paa mine Fodtoure i Bjergegnene. Den maatte altsaa byttes. Ellers gik Alt fortræffeligt.

Linden havde under alle disse Forberedelser været borte fra Byen, da han havde fulgt sin Tante ud til sit Gods og der indrettet Alt til min Søsters Modtagelse. Da han var kommen tilbage og første Gang besøgte mig, fandt han mig omgiven af forskjellige Sager, der skulde bruges til Reisen. Jeg fortalte ham min uventede Lykke og mine Planer, og at jeg for det Første havde isinde at følge med ham, idetmindste at jeg vilde reise med det samme Dampskib som han. Jeg undrede mig over, at han hørte Alt dette temmelig adspredt og rolig, han som ellers var en saa deltagende Ven og stedse havde vist saa megen Interesse for mig. Jeg ytrede ham min Forundring derover.

„Det er i Grunden dumt af mig," sagde han. „Men det er altid ubehageligt at komme bagefter."

„Hvorledes?"

„Der er noget Flaut i," vedblev han, „naar man kommer og vil gjøre En en Fornøielse og glæder sig dertil. For Exempel naar man vil overraske en god Ven med en Comoediebillet, og man saa, før man faaer anbragt sin Overraskelse, selv bliver modtaget med den Overraskelse, at Vennen iaften skal paa Comoedie."

„Ja, det er sandt," svarede jeg leende. „Men er det da hændet Dem idag?"

„Just ikke det, men noget Lignende. Jeg havde

lagt en saadan ypperlig Plan, idetmindste var den ypperlig i mine egne Tanker, og jeg vilde netop idag meddele Dem den."

„Og nu?"

„Saa meddeler De mig, at jeg kommer for silde."

„Jeg forstaaer Dem ikke."

„Kort og godt. Jeg vilde proponere Dem at reise med mig og at reise paa min Bekostning — og saa lægger deres gamle Tante sig hen og dør, jeg troer alene for at ærgre mig."

„Kjære Linden," udbrød jeg. „Jeg er saa taknemmelig, som om Tante slet ikke var død. Jeg vil gjerne reise med Dem, hvorhen De vil, og saalænge De vil."

Han beroligede sig, og vi lagde vore Reiseplaner. Betty kom til for at hjelpe mig, og hende fortalte han, at om to Dage skulde hans Vogn hente hende ud til hans Gods, hvor hans Tante ventede hende med Længsel, og at han selv om otte Dage reiste sammen med mig.

„Tænk dig! — — —" begyndte jeg og vilde fortælle hende Lindens Ædelmodighed, men han afbrød mig og udbrød: „Ja tænk, hvor heldigt!"

To Dage efter holdt Baron Lindens elegante Equipage udenfor Kræmmer Petersens simple Boutik i

Gothersgade, ikke for at sætte en fin Dame af, der skulde kjøbe en Alen Baand, men for at afhente Kræmmerens Datter. Det gjorde naturligvis Opsigt i Huset og blandt de nærmeste Naboer, men til min Moders Ære maa jeg sige, at hun aldeles ikke lod til at bemærke det, saa travlt havde hun med, at Betty Intet skulde glemme, og saa bevæget var hun ved at sige sin kjære Datter Farvel for saa lang Tid. At hun den følgende Dag derimod ikke kunde lade være at tale om den Ære, om den Sladder i Huset, om Nabokonernes Nysgjerrighed og Kjælderfolkenes Spørgsmaal, det vil jeg ikke fordriste mig til at benægte. — Fader indskrænkede sig til paa Afreisens Dag at kysse og velsigne sin Datter, og den følgende Dag gik han som sædvanligt i Boutiken rolig og tilsyneladende tilfreds.

Jeg havde fulgt Betty til Vognen, og da jeg tilfældig kastede Øinene op til Grevens Etage, saae jeg i Dagligstuens Vinduer Grevinden og Kammerherren stikke Hovederne sammen og tilsyneladende forsende sig over det vidunderlige Optrin, der foregik for deres Øine. I et andet Vindue saae jeg Amalia, men hun holdt sig noget tilbage i Stuen.

Da jeg kort efter gik ned af Gaden, efterat have talt nogle Øieblikke med Fader i Boutiksdøren, mødte jeg Kammerherren. Han tiltalte mig, og det var ikke vanskeligt at gjette sig til, at han var sendt ud paa

Recognoscering, for muligvis at faae Oplysninger paa en Gaade, som de adelige Hoveder ikke kunde udgrunde.

„De befinder Dem vel?" begyndte han.

„Jeg takker!"

„Og deres Frøken Søster?"

„Ligesaa."

„Glæder mig. — Apropos! Var det ikke Baron Lindens Equipage, som jeg saae holde udenfor deres Hr. Faders Bou — Bolig?"

„Jo."

„Og Deres Søster, der steg ind i den?"

„Jo."

„Ah!"

„Farvel, Hr. Kammerherre! Undskyld at jeg forlader Dem, men jeg har meget travlt, da jeg ogsaa forbereder mig til en Reise."

„Ogsaa? — reise?"

„Ja! Farvel!"

Jeg bukkede for ham. Diplomatens Mission var endt; han skulde som saa mange Diplomater ikke vandre klogere hjem, end han var dragen ud.

— Betty havde lovet mig Brev saa hurtigt, at det kunde træffe mig, inden jeg forlod Kjøbenhavn. Den sidste Aften før min Afreise modtog jeg det. Jeg var hjemme hos mine Forældre, og Linden var hos os. Alle misundte mig Brevet, og saasnart jeg havde gjennem-

læst det, lovede jeg mine Forældre, at de senere skulde faae det at høre, men da Noget deraf maatte interessere Linden, som bendes fraværende Vært, læste jeg strax følgende Brudstykke høit.

„— — Du gjør dig ingen Forestilling om, hvor her er smukt. Alt aander Fred og Ro, baade udenfor og paa selve Gaarden. Jeg blev modtagen med saa megen Venlighed, at jeg maatte undsee mig, og det Værelse, der blev mig anvist, er saa hyggeligt, og Alt deri arrangeret med en Smag, der gjør din Vens Hjerte ligesaa megen Ære som hans Skjønhedssands."

„Fra mit Vindue har jeg Udsigt over en aaben Strækning, der paa begge Sider er begrændset af Skov, og i hvis Baggrund ligger en af disse smukke Landsbykirker, der ved deres hvide Vægge og røde Tag overalt forskjønner Landskabet. Jeg var benad Aften ene paa mit Værelse; saa mange Tanker strømmede ind paa mig, veemodige og opmuntrende, men dog fremfor alle Tanken om Eders Kjerlighed, der forjog de bittre Erindringer. Jeg stod ved Vinduet og saae Solen gaae ned bag Skoven, og hensjunken i Drømmerier vaktes jeg først ved Klokkernes Ringen fra den fjerne Kirke. Vinden bar Lyden til mig; det var som en Fredens og Kjerlighedens Hilsen, der blev mig bragt. Men

der var tillige noget saa sørgmodigt ved denne Lyd, som om det var et Varsel og en Paamindelse om den Grav, der engang skal optage os, og hvorved den igjen skal lyde. Jeg følte Taarer i mine Øine, men paa samme Tid blev jeg tiltalt af Lindens Tante, der, uden at jeg havde mærket det, var kommen ind i Værelset. Hun havde lagt sin Arm om mit Liv og smilede saa venligt til mig, at jeg ogsaa maatte smile gjennem Taarerne. „Kom, mit Barn, lad os gaae et Par Gange Haven rundt, inden vi tænke paa Thebordet," sagde hun, og vi gik."

„Som den kjerligste Moder havde hun pakket mig ind, for at Aftenluften ikke skulde skade mig. Jeg kunde næsten fristes til at fortælle dig om Alt, om Qvæget, der blev drevet fra Marken, om Fuglenes Aftenhymne, om Froernes Sang, om Bladenes Hvisken; men det kjender du jo, og du veed, at jeg har Øie og Øre og Hjerte derfor. Kort sagt, Alt var saa herligt, skjønt og opløftende, at det forekom mig, at jeg indaandede en ny og forfriskende Luft, der maatte gavne og styrke mig Dag for Dag. — Hils din Ven fra mig, og bring ham en Tak, som jeg ikke kan udtrykke i Ord."

Jeg vil ikke beskrive en Reise, som Tusinde og atter Tusinde have gjort. Jeg kan ikke byde noget Nyt, og ligesaalidt har jeg i min Magt at lade det Gamle træde frem under en ny og tiltrækkende Form. For mig selv var det en Række af nye Indtryk, der vare velgjørende for mit Sind. Den herlige Rhintour med alle dens romantiske Partier og Sagn var allerede en Lægedom for mit Hjerte og aabnede mit Øie for Naturens storartede Skjønheder. Münchens Kunstskatte fødte nye Interesser i mit Bryst, og da jeg i Salzburg nød den mageløse Bjergnatur, levede blandt Tyrols Bjerge og lærte deres Beboere at kjende, troede jeg at have seet Alt, hvad Stort og Skjønt Naturen kunde byde. Jeg vilde dog have været fremmed overalt og betragtet Alt som en slet og ret Tilskuer, hvis ikke Linden havde lært mig at forstaae og nyde, hvad jeg saae. Det var netop det, jeg havde frygtet, før jeg forlod min Hjemstavn, at jeg ikke skulde være moden til en saadan Reise; thi unægtelig hører der en vis Modenhed til at faae det Udbytte af en Reise, som den fortjener, og jeg

maatte ofte erkjende, at hvis jeg ikke havde havt Linden ved min Side, vilde jeg i Reisen kun have seet en Adspredelse, en Afleder for det Tryk, der saalænge havde tynget paa mit Sind.

Det var lykkelige Maaneder, eller rettere jeg følte dengang, at det kunde have været lykkelige Maaneder, hvis ikke Tanken saa ofte dvælede i Hjemmet. Det var ikke Hjemvee, men der gives vel næppe Nogen iblandt os, hvis Tanke ikke under fremmede Omgivelser bindes ved et usynligt Baand til Hjemmet, og som ikke i den mest storartede Natur lader Tanken hvile blandt Danmarks hjemlige og fredelige Egne. Det er da en dobbelt Nydelse at føle, at man uden Smerte vil kunne forlade det Fremmede, for atter at nyde sit Fædelands Skjønheder; men naar man har forladt dette med Bitterhed i Hjerter, da staaer dog altid ligesom en Sky i Horizonten, der forstyrrer os selv de smukkeste Øieblikke. Saaledes gik det mig — jeg kunde ikke glemme, jeg kunde ikke flygte bort fra Erindringen om de Krænkelser, jeg havde lidt, og i den mest begeistrede Stemning forstyrredes jeg destoværre af en Stemme i mit Indre, som jeg ikke kunde bringe til Tausbed.

Dog, naar jeg nu tænker paa den Tid, staaer den for mig som et luttrende Bad, hvori jeg afkastede meget af den Smaaligbed, der klæbede ved mig, og med Taknemmeligbed mindes jeg den, fordi den med det

varmeste Venskabs Baand bandt mig til Linden. Besyn-derligt! de to Mennesker, som Skjebnen fra min Barn-dom og Ungdom fornemlig bandt den simple og fattige Kræmmerson til, vare Begge af Adelen, og hvor for-skjellige vare de! Var det ikke, som om jeg i disse Adelens Repræsentanter skulde lære Aristokratiets Lys-sider og Skyggesider at kjende?

— Vor Bestemmelse var at tage til Paris, men først vilde vi besøge Br., hvor Eugen var ansat ved Legationen. Endskjøndt saa Meget forbittrede Erin-dringen om ham, var det dog med en utaalmodig Længsel jeg imødesaae dette Gjensyn, men jeg indrømmer, at med Længselen ogsaa blandede sig en Del Nysgjerrighed efter at erfare Noget om hans Liv; altsaa en Længsel, der ikke alene var et Udtryk af Venskabets Røst. Mit første Besøg i Br. skulde derfor gjelde ham, men desto-værre var han bortreist og ventedes ikke tilbage før om nogle Dage. De Oplysninger, som Linden imidlertid indhentede om ham, vare just ikke meget gunstige.

Efter nogle Dages Ophold foreslog Linden mig at besøge med ham en Klub, der rigtignok var aristo-kratisk, men hvor det ved festlige Leiligheder var tilladt Medlemmerne at indføre Reisende af alle Stænder, det vil sige naar disse ogsaa ansaaes værdige til en saadan Omgang udenfor Klubben. Netop denne Aften var en saadan Fest arrangeret. Jeg havde just ikke stor Lyst

til at gaae derhen, men dels baabede jeg der at høre Noget om Eugen, dels skal man jo paa Reiser lære saa meget som muligt at kjende, og jeg besluttede at give efter for min Vens Ønske. Jeg spurgte Nogle af de der Tilstedeværende, for hvem Linden havde præsenteret mig, om Eugen, og til min Glæde erfarede jeg, at man ventede ham der den Aften, da Ministeren var bleven syg, og hans Permission derfor var afkortet. Imidlertid lod det dog til, at man ventede ham forgjeves, thi man var allerede ifærd med at gaae tilbords, uden at han havde ladet sig see, men midt under Forberedelserne, da Musiken fra Spisesalen spillede op, kom han.

Jeg kjendte ham næppe igjen. Bleg og udmagret, næsten vaklende traadte han ind i Salen. Hans skarpe Træk vare blevne endnu skarpere, og hans fine Teint gulbleg. Han var elegant og omhyggelig klædt; man saae den adelige, men enerverede Adelsmand i ham. Han blev modtagen med almindelig Glæde af sine Venner, men han gjengjeldte Velkomsthilsenerne med et temmelig mat Smil; han saae ud, som om han allerede var mæt og kjed af Livets Nydelser. Men da han fik Øie paa mig, overtraf en Rødme hans blege Ansigt, han ligesom oplivedes et Øieblik, rettede Hovedet og gik mig hurtigt imøde med et livligt Smil.

„Du her!“ udbrød han. „Det kalder jeg en

Overraskelse. Det bliver mig altsaa en dobbelt Fest. — Mine Venner!" — vedblev han opromt „her seer I min Barndoms Skolekammerat og min Ungdoms bedste Ven!"

Jeg trykkede hans Haand, og i dette Øieblik glemte jeg Alt, hvad der kunde og burde have forstyrret dette Venskab. Linden bilsede han alvorlig, næsten skv. Da vi placerede os om Bordet, blev der en vis Etikette overholdt, og uagtet mit Ønske at komme til at sidde ved Siden af Eugen maatte jeg nøies med en Plads ligeoverfor ham. Han var sienfonlig bleven muntrere, og hans Venner yttrede lydeligt, at han igjen var den Gamle. Han drak imidlertid temmelig meget, og efterhaanden som han drak, steg hans Lystighed til en næsten unaturlig Høide. Han lignede sig ikke længer selv; hans blege Farve blev afløst af en blussende Rødme paa Kinden, de matte Øine havde atter faaet Glands; det var, som om de slappe og afkræftede Strenge fik ny Spændkraft. Ogsaa de Andre smittedes af hans Munterhed; Samtalen tog et Sving, der ofte gik ud over det Sømmeliges Grændse, og som det saa ofte gaaer i et lystigt Lag, dreiede den sig tilsidst om Kjerlighedseventyr. Enhver havde en Amourette at fortælle, og man overbød hinanden i at krydre dette visnok ofte behandlede Emne med nye pikante Krydderier.

„Nu du, Eugen!" raabte En fra den anden Ende

af Bordet. „Har du da Intet at fortælle? Jeg vædder Ti mod Een, at hvis du vil vælge den allertrivielleste fra de sidste fjorten Dage, vil den dog have en friskere Colorit end nogen af vore.“

Eugen saae sig om med en Don Juans Stolthed og med et Smil, der vistnok for de Fleste saae ud som et Triumphsmil, men hvori jeg kun saae en Gravsang over hans Sundheds Opoffrelse i Kjerlighedsgudindens Tjeneste. Han tømte sit Glas, satte det ned paa Bordet, saa at det sprang istykker, og takkede sin Ven fra Bordenden for Complimenten.

„Der var en Tid,“ begyndte han, — „nei, den Tid er endnu; den skal aldrig være forbi,“ og han tømte atter et Glas. — „Jeg vil fortælle mit sidste Eventyr.“ — I det Samme traf hans Blik mig, der maaskee betragtede ham lidt misbilligende. Et besynderligt Træk vibrerede om hans Mund, og han henvendte Ordet til mig.

„Men du lover mig, Emil, ikke at sige det til din Søster.“

Jeg veed ikke, hvorledes det gik til. Jeg foer op fra min Plads, knugede Haanden fastere om mit Glas og spurgte i en af Harme skjelvende Tone: „hvad mener du?“

„Hun kunde let blive vred. Maaskee tilgav Betty mig det aldrig!“

Det svimlede for mig, men jeg kunde dog see de Andre stikke Hovederne sammen, og jeg følte, at deres fornærmelige Blik bøftede sig paa mig. Stod jeg der til Spot? Skulde min Søster brændemærkes i denne Klynge af halvberusede Mennesker? — som om hun var afløst af en anden Amourette? Det var en infam Opførsel imod mig, og jeg følte denne Skjændsel næsten knuse mig.

„Du tager det Ord tilbage, Eugen!" raabte jeg truende til ham.

„Paa ingen Maade" svarede han leende.

„Saa erklærer jeg dig for en Slyngel, som ingen retskaffen Mand kan taale i sit Selskab," udbrød jeg ude af mig selv og kastede ham mit halvfyldte Glas i Hovedet.

Jeg hørte Flere reise sig, en Larm opstod rundtom mig, Stolene bleve heftigt stødte tilbage. Linden greb min Haand, men jeg havde kun Øie for Eugen og stirrede paa hans dødblege Ansigt.

„Det fordrer en Opreisning, og den skal du give mig!" stammede han, sin Stemme næppe mægtig.

„Aldrig!"

„Du skal blive tvungen, pidsket dertil!" vedblev han ude af sig selv.

En anden Stemme blandede sig i Striden og sagde: „Hvis Nogens Selskab ikke skal taales her,

maa det være den fremmede Herre, der yppet Klammeri mellem Venner."

„Ingen behøver at anmode mig om at gaae herfra," afbrød jeg med en fast Stemme. „Længe har jeg følt mig tilovers her og fremmed i dette Selskab, hvor man sætter en Ære i sin Skam, og jeg forlader heller end gjerne et Sted, hvor jeg ikke hører hjemme."

„Det var ret!" — men vi sees igjen!" — klingrede Eugens Stemme efter mig, da jeg var gaaet nogle Skridt fra min Plads, og jeg hørte en oprørende Latter fra alle Kanter. Da jeg var i Døren, naaede dog en venlig Røst mit Øre; det var Linden. Han overdøvede de Andre og raabte:

„Emil! naar jeg nu ikke følger dig, maa du ikke troe, det er fordi jeg befinder mig vel her, men jeg har endnu et Par Ord at sige disse Herrer."

Hvad han har sagt dem, veed jeg ikke. Han kom en Time sildigere hjem i Hotellet end jeg. Jeg vilde tale med ham, men han lukkede sig inde, og jeg hørte ham give sin Tjener forskjellige Befalinger. Jeg hørte tale om Vaaben, og til min egen qualfulde Stemning kom nu ogsaa Ængstelsen for min Ven. Jeg begriber næsten ikke, hvorledes jeg kunde udholde den Nat alene Jeg saae atter for mig hele den Række af Krænkelser og Forbaanelser, som jeg havde gjennemgaaet. Hidtil havde jeg dog kun selv baaren dem i min Ensomhed,

men nu — nu havde man næsten offentlig kastet Smuds paa mig og draget min uskyldige Søster med ned i deres oprørende Skandaler, og hvorledes hævne mig? Jeg saae ingen Udvei; det svimlede for mig, og jeg erindrer tydeligt, hvorledes Tanken om Selvmord flere Gange gjennemkrydsede mine Phantasier. For at berolige mig, tog jeg Bettys Breve frem, og jo længer jeg læste i dem, desto mere lagde Stormen sig ved, men dog kun for at give Plads for den mest nedtrykkende Følelse af Ydmygelse.

Tidlig næste Morgen vaktes jeg af den Dvale, hvori mine overspændte Nerver havde dysset mig, ved at høre Linden røre sig i sit Værelse, der stødte lige op til mit. Jeg vilde banke paa Døren, men i samme Øieblik hørte jeg Nogen træde ind til ham. Jeg kunde vel ikke skjelne Ordene, der bleve talte, men jeg forstod dog, at Talen var om en Afbigt. Om denne imidlertid blev forlangt eller tilbudt, kunde jeg ikke komme paa det Rene med. Pludselig dreiedes Nøglen i Laasen om, og Linden kom ind til mig med Tvende af de Herrer, med hvem jeg den foregaaende Aften havde været sammen. De gjorde mig en Undskyldning for deres Opførsel imod mig og sagde, at de ventede Eugen, der havde lovet i deres Nærværelse at gjøre godt igjen, hvad han i en næsten ubevidst Tilstand havde forbrudt.

Lidt efter traadte han selv ind. Den foregaaende Nats Udskeielser havde givet ham et endnu sygeligere Udseende. Oinene vare dybt indsjunkne og omgivne med merke Ringe, men paa Kinderne brændte en sygelig hectisk Rødme — denne uhyggelige Ild, der ligesom oplyser den Vei, hvor Døden allerede har sat sin Fod. Han kunde ikke see paa mig, og hans sky Blik søgte Jorden, da han sagde:

„Jeg vil i disse mine Venners Nærværelse give dig den Erklæring, at, hvad jeg inat har sagt, var uden Grund, og at jeg kun kan tilskrive en Rus de Ord, som jeg ellers aldrig vilde have brugt eller kunde have mindste Grund til at bruge. Er du tilfreds med denne Erklæring?"

Jeg svarede, at jeg ikke forlangte nogen anden Oprejsning, og med et koldt Buk vilde jeg forlade ham og begive mig ind i Lindens Værelse, men Eugen vedblev:

„Jeg har nu talt til dig, som jeg vilde have talt til enhver Fremmed, hvem jeg havde fornærmet imod min Villie. Men jeg har et Par Ord at tale med dig uden Vidner."

Hans Venner og Linden forlode os; vi vare atter alene.

„Lad mig sætte mig," begyndte Eugen, „jeg er ussel, elendig. — Kan du tilgive mig, Emil?"

„Du har været mit Livs onde Aand," svarede jeg,

„og naar du betænker, hvor meget og hvor ofte du har forstyrret mit Livs Ro, vilde du, ligesom nu jeg, finde en Bøn om Tilgivelse aldeles overflødig."

„Jeg ventede ikke andet Svar," vedblev han, „og jeg vil heller ikke bede dig om Tilgivelse. — Min Tid er snart forbi, men jeg vil dog, forinden vi skilles, vise dig, at ikke enhver god Side hos mig er forsvunden. — Jeg vil dog efterlade dig een Erindring, hvorfor du vil takke mig, hvorfor du vil mindes denne Time med andre Tanker, end du nu troer muligt."

„Og det er?" spurgte jeg.

„Min Søster er ikke, og har aldrig været forlovet."

„Hvad siger du?" raabte jeg og sprang op. I min Glæde var jeg nær falden ham om Halsen, men i samme Øieblik mindedes jeg, hvormeget jeg havde lidt ved saaledes at være skuffet, og jeg kunde kun udbryde: „O Eugen! du veed ikke, hvilke Lidelser din Letsind har voldet mig, istedetfor du kunde have gjort mig til det lykkeligste Menneske. — Hvorledes kunde du behandle din Barndomsven saaledes?"

„Fordi jeg lod mig forføre af de Andre, — fordi jeg altid har været en Boldt for Andre, uden Karakter, uden Kraft! — Men endnu Et! Min Meddelelse er endnu kun halv. Jeg kan tilføie, at Amalia elsker dig. Det var det, jeg vilde sige dig, for jeg reiste — det

var det, jeg vilde skrive dig til, saasnart jeg var kommen hertil, men — som sagt — jeg foragter mig selv!"

Jeg havde sat mig, næsten bedøvet af denne Overraskelse, og kunde ikke finde et Ord til at udtrykke, hvad jeg følte. Jeg tænkte ikke længer paa Eugen og mine Omgivelser; mine Tanker vare i Hjemmet og allerede langt ude i Fremtiden.

„Maaskee skal jeg endnu," vedblev han, „komme til at bidrage til din Lykke. Jeg faaer da en ufortjent Beroligelse for min Samvittighed. — Men lad os nu forlade hinanden. Jeg har intet Mere at sige dig, nu skal jeg handle for dig."

„O Eugen!" udbrød jeg, da han vilde gaae, „hvor kunde Alt dog have været anderledes!"

„Ja, du har Ret! See paa mig; jeg kunde ogsaa have været anderledes. Jeg, Aristokraten, saae ned paa den simple Borgerlige, — endskjøndt aldrig i mit Hjerte — og nu staaer jeg ydmyget ligeoverfor dig. — Naar du om kort Tid hører, at Legationssekretairen i Br. er død, — det vil formodentlig berettes i Bladene som en interessant, diplomatisk Nyhed —, da tænk ikke paa ham, men paa din Ungdomsven, og lad Mindet om mig ikke forstyrre den Lykke, som I, jeg mener du og Amalia maaskee skulde nyde."

Jeg greb hans Haand, men kunde Intet sige, endskjøndt jeg følte, hvor Meget der laa mig paa Hjerte.

„Endnu Eet, Emil" — tilføiede han — „reis ikke ene hjem og gaa ikke paa egen Haand. Lad Linden tale din Sag. Jeg skal forberede dem derhjemme derpaa. — Og nu Farvel!"

Vi skiltes, og jeg ventede aldrig oftere at see ham. Døden havde allerede mærket ham; hans Liv, hans ryggesløse Liv skulde give Døden et Bytte. Da Linden kom ind til mig, fløi jeg ham om Halsen og fortalte ham Alt. Nu var der kun Tale om Reise til Hjemmet jo før jo heller, og Linden modsatte sig ikke med et Ord. Jeg havde aldrig været sanguinsk, men nu forvandlede næsten Haabet mig. I Aanden saae jeg nu alle mine Ungdomsdrømmerier virkeliggjorte; jeg tænkte ikke længer paa Hindringer. Amalias Hjerte var jo mit, hvad kunde jeg da frygte! — Linden nænnede ikke at rive mig ud af mine blændende Forhaabninger, men talte dog med en Roligbed om min Fremtid, der vilde have saaret mig, hvis jeg ikke havde vidst, hvilken uendelig Skat jeg besad i hans Venskab.

Med hvor forskjellige Følelser saae jeg nu ikke Kjøbenhavns Taarne igjen! De ligesom vinkede mig imøde, og da jeg kom for Enden af den Gade, hvor jeg havde gjennemlevet min Barndom og oplevet saa mangen sorgfuld Time, da var det, som om Lykken nu først aabnede mig sine Arme. Hvad vilde jeg ikke have givet til, hvis jeg kun havde faaet et Glimt af Amalia at

see! Det forekom mig umuligt andet, men jeg blev dog skuffet. Dog, hos mine Forældre ventede mig jo en rig Kjerlighed, og da jeg laa i deres Arme, strømmede mine Taarer, Glædestaarer som de kun tilskreve Glæden over Gjensynet, uden at ane, at Kilden til dem var den samme, som for havde fremkaldt saa mange Sorgens Taarer.

Jeg lagde min Skjebne i Lindens Haand, og allerede den følgende Dag aflagde han den grevelige Familie et Besøg. Han blev modtagen med en Forekommenhed, der forundrede ham, og først senere erfarede vi af et Brev fra Eugen, at Grunden dertil maatte være, at denne allerede havde skrevet til sine Forældre, at Linden var udseet til spansk Gesandt, og at hans egen Sundhed gjorde det ønskeligt, at han kom til et sydligere Klima, hvilket maaskee kunde lykkes ham ved Lindens Protection. Derfor havde han bedet sine Forældre paa enhver Maade at vinde Linden for hans Skyld.

Det Hele var et Opspind, der vel var Lindens redelige Karakter imod, men han fandt sig dog i for min Skyld ikke at modsige det. Denne Intrige gav ham naturligvis en uhyre Vægt i Familiens Øine, og jeg byggede tillidsfuld derpaa Men først maatte jeg dog tale med Amalia selv, og forunderligt nok, nu da jeg var i hendes Nærhed opstode allehaande Betænkeligheder for mig. Hvo kunde vide, om hun havde bevaret

sin Kjerlighed til mig, om ikke Tiden og Aarene havde udslettet, hvad Ungdommens Aar havde født?

Hun var ikke i Byen, og da jeg fik at vide, hvor hun opholdt sig, betænkte jeg mig ikke et Øieblik paa at opsøge hende, endskjøndt jeg var aldeles fremmed for den Familie, hvori hun var. Lykkens Genius havde jo begyndt at smile til mig, jeg burde da ogsaa nu stole paa den. Den var mig ogsaa gunstig, og i en lille Lund tæt ved Gaarden traf jeg hende alene. Jeg saae hende komme mig imøde; hun standsede ved Synet af mig, gjorde en uvilkaarlig Bevægelse med Haanden til Hjertet og maatte støtte sig til et Træ. I det næste Øieblik laa jeg for hendes Fødder.

„Har Eugen Ret?" udbrød jeg, „Hans Ord klinge endnu i mit Øre, at du elsker mig. Er det sandt?"

„Og du?" stammede hun.

„Jeg var jo skuffet, bedraget. Man forlovede dig med en Anden; jeg flygtede bort, mit Hjerte kunde ikke bære det Tab. Ja, jeg elskede dig saa høit! Forgjeves vilde jeg rive dig ud af mit Hjerte, og nu — nu skulde dog mit bedste Haab opfyldes?"

„O, Emil! du har miskjendt mig. Har jeg ikke fra Barndommen tilbørt dig? — Man har ogsaa bagtalt dig, men jeg troede dem ikke. Den Tillid havde du ikke til mig."

„Elsker du mig da?“ udbrød jeg saa glad, som om Himlen med al dens Salighed aabnede sig for mig.“

Hun maa have kunnet læse min Lykke i mit Ansigt, thi i dette Øieblik forklaredes ogsaa hendes Miner. Hun smilede gjennem Taarer, disse vidunderlige Taarer, i hvis Glands speiler sig et saa ubeskriveligt Dyb af Lykke? Hun svarede mig ved at trykke sig tæt op til mig, og vi stode fast omslyngede, fortabte i Beskuelsen af hinanden. Det var, som om Sjelene smeltede sammen, medens Øiet læste i Hjerterne. Hun var den Første, der brød den salige Taushed, og halvt smilende halvt veemodig spurgte hun: „Og mine Forældre?“

„Nu frygter jeg Intet mere! Jeg har jo dit Hjerte!“

„Hjertet spiller hos os kun en Birolle,“ afbrød hun sukkende.

„Men,“ indvendte jeg, „for mig er det Alt. Jeg springer over alle Hindringer, og desuden — Linden vil tale vor Sag.“

Hun rystede paa Hovedet og sagde: „Tro ikke, at jeg ikke er usigelig lykkelig ved din Kjerlighed, men — —.“

„Amalia! lad os ikke formørke den første Time med Aengstelser. Lad os ikke binde Haabets Vinger, første Gang de ville udfolde sig.“

Vi havde tusinde Ting at sige hinanden, tusinde Forklaringer, Spørgsmaal og Løfter. Tiden fløi som

Secunder, men hvor indholdsrige vare ikke disse Secunder. De udslettede alle Fortidens Sorger og spaaede en Fremtid, der stod for os i et fortryllende Lys. I den tause Lund jublede vore Hjerter, og Aftenen sænkede sit Slør over et Par Lykkelige, der aldrig skulde glemme denne Dags Rigdom. Det var ikke Lidenskaben, der triumpherede; det var ingen Storm, der oprørte vore Følelser, men en stille bevidst Lykke, et Fredens Paulun, hvor det forpinte Hjerte søgte og fandt Trøst og Hvile.

Jeg reiste tilbage til Byen, efterat Amalia havde lovet at afkorte sit Besøg. Linden fik Alt at vide, og han lovede nu at tale min Sag, naar Leilighed gaves dertil, men der gik flere Dage, og Linden havde endnu intet Skridt gjort. Min Utaalmodighed lod sig ikke styre, og jeg havde allerede besluttet at handle paa egen Haand, da han endelig den femte Dags Aften spurgte mig, om jeg vilde gaae med til Grevens. Jeg spurgte ham, om jeg kunde gaae derhen med noget Haab. Det vilde han just ikke give mig, men mente, at vi dog maatte gjøre en Begyndelse.

Da vi kom, sad Ægteparret ved Thebordet. Linden præsenterede mig som sin bedste Ven, og naturligvis blev jeg derfor modtagen med langt større Høflighed end nogensinde før.

„Jeg har været lidt fornærmet paa deres Maade,“

begyndte Linden halvt i Spøg til Grevinden, „fordi De i alle disse Dage ikke engang har spurgt til min Ven, da De dog ikke kunde være uvidende om vort Venskab, og om at han var min Reisekammerat.“

„Jeg beder,“ svarede Grevinden med sit yndigste Smil „Vor Interesse for Dem, Hr. Baron, udelukkede Interessen for enhver Anden.“

„Jeg har derfor taget ham med mig iaften,“ vedblev Linden, „da det maatte skee snart, hvis De skulde fornye Bekjendskabet med ham.“

„Hvorledes?“

„Fordi han om et Par Maaneder bliver nødsaget til at forlade Kjøbenhavn.“

Nu var Touren til mig at blive forundret, og jeg blev det langt mere end de Andre. Paa Lindens fiffige Smil troede jeg at see, at nu ogsaa han udspandt en Intrige, og jeg tav.

„Vil De da reise igjen?“ spurgte Grevinden mig.

Linden greb Ordet og sagde: „Ja, om et Par Maaneder tiltræder han et Præstekald paa mit Gods. Jeg havde allerede i Udlandet indstillet ham dertil, og idag har jeg faaet hans Udnævnelse.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde troe, om det var Spøg eller Alvor. Linden kunde formodentlig see, at jeg tvivlede, og sagde til mig: „Det er virkelig Til-

fældet, og jeg haaber, at du er tilfreds med, at jeg har handlet paa egen Haand."

„De er en magelos Ven," sagde Grevinden. „Gid De ogsaa kunde eller rettere vilde gjøre Noget for min Søn!"

„Det undrer mig," afbrød Linden og anstillede sig forundret, „at Deres Naade og Greven ikke yttrer større Glæde over denne Nybed. Jeg maa da tilføie, at det er et godt, et meget godt Præstekald. Det maa dog interessere Dem."

Grevinden saae lidt forundret paa ham og undskyldte sin Mangel paa synlig Deltagelse ved at spørge, hvorfor det skulde interessere just hende, men tilføiede, at hun dog glædede sig over min Lykke som over enhver Andens.

„Men for Deres Datters Skyld?" spurgte Linden.

„For min Datters Skyld?"

„Jeg skulde dog mene, at det ikke kan være Dem ligegyldigt, om Deres Datter kommer i en Stilling med Haab om en glad Fremtid eller ikke, om det skeer nu eller om en halv Snes Aar."

Jeg følte mit Hjerte banke. Linden vilde overrumple med Storm, og jeg var aldeles ikke belavet paa at deltage i dette Angreb. Greven famlede forlegen paa sin Tallerken, medens hans Kone med en hovmodig

Mine sagde, at her maatte finde en besynderlig Misforstaaelse Sted.

„Det vil jeg ikke haabe," sagde Linden alvorligt. „Jeg veed, at de allerede længe elske hinanden, og Deres Hr. Søn har betroet mig, at de med Deres Samtykke vare hemmeligt forlovede."

Jeg troer, Grevinden var nærved at besvime af Forfærdelse, idetmindste gjorde hun nogle Bevægelser med de knyttede Hænder, hvilke af Respect for den adelige Takt ikke kunde forklares anderledes. Greven ilede hen til hende, da han formodentlig forudsaae et Uveir, men Linden lod sig ikke rokke i sin Rolighed og vedblev:

„Det skulde gjøre mig meget ondt, hvis Eugen har bedraget mig. Jeg havde faaet Tillid til hans Karakter og vilde maaskee have benyttet den; men hvis man i en saa delikat og alvorlig Sag ikke kan stole paa ham, saa veed jeg virkelig ikke — — —."

Hendes Naade tog sig lidt sammen ligeoverfor den eventuelle spanske Gesandt og sagde i en skjelvende men dog anstændig Tone, at en saadan Forlovelse var hende aldeles ubekjendt.

„Saa glæder det mig," vedblev den ufortrødne Linden, „at jeg skal aabenbare Dem den, da jeg ikke tvivler om, at det vil glæde Dem ligesaa meget som mig. Jeg har nu engang sat mig i Hovedet at see de unge

Folk i den nye og elegante Præstegaard, og De kan efter min Mening vist ikke have Noget imod Deres Datters Lykke. Vel, Hr. Greve?"

„Jeg — jeg —", stammede Greven og kom ikke længer, men skottede til Grevinden.

Jeg følte, at jeg ikke længer kunde være en taus Tilhører, og var saa dristig at gribe hendes Naades Haand. Jeg følte en Bevægelse i den, som om hun vilde trække eller rettere rive den til sig, men jeg havde den endnu større Dristighed at holde den fast, og sagde: „Tilgiv, at vor Kjerlighed har været skjult for Dem. Før jeg havde en Stilling i Livet at byde Deres Datter, vilde jeg ikke bede om hendes Haand. Hvis hendes Lykke er Dem kjær, da nægt os ikke Deres Samtykke. Eugen vilde forene sin Bøn med mig, hvis han var her, og jeg vil være Dem evig taknemlig for Deres Godhed."

Det var kolde Ord, og de faldt mig saa tungt over Læben; jeg følte det, men ligeoverfor hende kunde jeg ikke blive varm, selv nu da min Lykke stod paa Spil, og min Tale blev da ogsaa optagen med en Kulde, der ialfald ikke spaaede mig nogen kjærlig Svigermoder. Linden føiede til:

„Desuden troer jeg, at den diplomatiske Verden ikke er ganske ubekjendt med denne Hemmelighed."

„Og billiger den?" spurgte Grevinden.

„Hvorfor ikke?“ svarede Linden i en forundret Tone. „Jeg skulde dog troe, at den, som jeg kan kalde min Ven, ikke kan misbilliges som Svigerson i en adelig Familie. Og nuomstunder er man da Gudskeelov! ikke saa borneret at anse det for en Mesalliance, naar en adelig Pige rækker en flink Mand af ringere Stand sin Haand.“

„Det er en Sag, jeg maa overlade min Gemal,“ sagde Grevinden undvigende.

„Ja, saa er der vist Intet i Veien. Vel, Hr. Greve?“ udbrød Linden.

„Nei, fra min Side — — —.“

„Og nu Te, Grevinde?“ vedblev Linden.

„Nu vel da, jeg giver mit Samtykke,“ sagde Grevinden med en Slags Pathos, som om hun aldrig havde bragt et saa stort Offer.

Jeg greb hendes Haand og kyssede den med en Ærbødighed, der godt passede for en Søn og ydmyg Undergiven. Jeg havde seiret, men jeg stod som paa Gloder, som om Seiren endnu kunde rives ud af min Haand. Men Lykken føiede det saa heldigt, at Amalia i samme Øieblik traadte ind. Ingen havde ventet hende eller mærket hendes Ankomst Jeg gik hende hurtigt imøde og sluttede hende i mine Arme, og nu først syntes jeg mig sikker i min Lykke. Hun fløi sin Moder om

Halsen, og Grevindens Moderfølelse maatte røres ved at see sin Datters Glæde og Lykke.

Den øvrige Del af Aftenen glemte jeg aldeles mine nye Svigerforældre. Amalia var mig Alt, og hvis ikke Linden havde været saa god og opoffrende at anvende hele sit Konversations Talent paa dem, havde jeg vistnok til Straf for min Uærbødighed maattet aflevere den dyrebare Skat, som de nylig havde lagt i min Haand.

Da vi endelig havde taget Afsked, og vi vare komne udenfor, kunde jeg først takke Linden for hans Venskab. Jeg troer næsten, at han var ligesaa glad som jeg. Jeg fulgte ham til hans Hjem og ilede derpaa tilbage til mine Forældre, for at fortælle dem min Lykke. Da jeg traadte ind i den lille Stue, maa Moder uden Tvivl have kunnet see paa mit Ansigt, at der var hændet mig noget Overordentligt, thi hun udbrød forskrækket:

„Men Gud bevar's, Emil! Hvad er det med dig?"

„Ikke andet, kjære Moder, end at jeg er bleven — for det Første Præst."

„Præst!" raabte Moder. „Fatter! Emil er bleven Præst. Vor Søn er bleven Præst!"

„Jeg hører det," afbrød Fader, „men derfor behøver du da ikke at raabe det saa høit, som om du allerede vilde samle hele Menigheden. — Naa, det glæder mig, hvis der forresten er Noget ved det Kald."

„Det er paa Lindens Gods, et ypperligt Kald. En ny Præstebolig, og — en Kone ovenikjøbet!"

„En Kone!" raabte Moder og segnede ned paa en Stol, medens Fader derimod med et Sæt kom op fra sin.

„Linden har ogsaa skaffet mig hende."

„Herre Gud!" spurgte Moder efter en lille Pause lidt nedslaaet. „Er det den forrige Præsts Enke, der følger med Kaldet?"

„Ikke ganske," svarede jeg smilende. „Hun er ikke Enke. Jeg har længe elsket hende, men først idag har jeg faaet hendes Haand. Gjet nu, Moder, hvis du kan!" tilføiede jeg spøgende og kyssede hende.

„Hvor kan jeg gjette!"

„Tog vel ikke — —?" spurgte Fader og kastede smidskende et Blik ud igjennem Boutiken.

„Netop, kjære Fader! Kan du tænke dig min Lykke?"

Han kyssede mig bevæget og velsignede mig, medens Moder brændte af utaalmodig Nysgjerrighed. „Men Herre Gud! maa jeg da ikke vide det? siig mig dog!"

„Kjære Moder," sagde jeg, „jeg troede ikke, at du var saa kortsynet, at du skulde være uvidende om, hvem jeg har elsket. Kan du da slet ikke gjette det?"

„Det kan da ikke være den unge Com — —."

„Netop!"

Nu kom Moder igjen paa Benene. „Men er det,

muligt? Comtesse Amalia! Har jeg ikke altid sagt det? Naa, Betty vil glæde sig. — Men er det ogsaa vist? Du har været saa besynderlig, siden du kom hjem."

„Imorgen skal Du faae Troen i Hænderne; saa kommer hun herover."

„Imorgen? men det er jo Løverdag! — Stine!" raabte hun, men Stine sov allerede, og hun maatte ud og vække hende, for at lade hende vadske Gulv strax. Det var den første Forberedelse.

Fader var dog ikke ganske fornøiet og gjorde sig en Del Betænkeligheder over det Parti. Mit Venskab med Sønnen havde ikke bragt mig Glæde, og han turde ikke ret haabe, at det vilde gaae bedre med Datteren. Jeg fik ham dog beroliget, da jeg havde fortalt ham Alt. Moder derimod var i den syvende Himmel, og hvis der havde været en endnu høiere, havde hun sikkert været der. —

Jeg vil ikke fortælle om alle de utallige Deliberationer paa begge Sider af Gaden, der nu fulgte paa, om alle de Planer og Forbaabninger, som Moder knyttede til denne Forbindelse og alle de Betænkeligheder, som plagede Grevens. Den gjensidige Præsentation var overstaaet mellem „de Gamle", og skjøndt Moder ikke var ganske fornøiet med Modtagelsen, var den dog gaaet hen uden nogen Ubehagelighed. Grevens havde først ifinde at benytte Leiligheden til at gjøre et splendid Sel-

skab, hvor vor Forlovelse paa den solenneste Maade skulde declareres, men paa Amalias Foreskillinger og maaskee især fordi det ikke godt kunde undgaaes at indbyde Krømmeren og hans Kone sammen med de høiadelige Slægtninge, gik det overstyr. Men det gik ud over mig, da jeg nu maatte gjennemgaae den penible Skjersild for alle Forlovede, at blive vist frem og præsenteret. Dette gik dog langt bedre end jeg havde ventet, men jeg nægter ikke, at det var med en vis Hjertebanken, jeg betraadte de elegante Saloner. Vel blev jeg kun „naadigt" modtagen af dem, der vare Aandsbeslægtede med mine kjære Svigerforældre, men i det Hele blev der dog vist mig Forekommenhed, og jeg mærkede, at de Tider vare forbi, da man medlidende trak paa Skuldrene, naar en adelig Dame nedlod sig til at række en Landsbypræst Haanden. Aristokraterne ere desuden opdragne i Former, og den formelle Høflighed, der synes saa kold, kan gjerne være velment.

En værre Skjersild havde jeg at gjennemgaae i mine Svigerforældres Hus, og det var en Skjersild, der aldrig ophørte at brænde, naar jeg var tilstede; men jeg blev efterhaanden saa vant til den, at jeg ikke engang blev heed i Hovedet, naar jeg var midt i den. Min naadige Svigermoder omtalte mig f. Ex. aldrig anderledes end som Baron Lindens Ven, og naar nogle Tilstedeværende vare saa udelikate at lade et Ord falde om

Præstegaarden, foldede hun sine Hænder og yttrede Frygt for, at hendes Amalia aldrig skulde kunne finde sig i det Liv. Var jeg af en anden Mening end hun, maatte jeg høre, at Sligt kunde passere paa Landet eller „hvor jeg før havde levet," og var jeg af anden Mening end en af hendes Gjester, traf hun paa Skulderen og Smilebaandet med et Blik, som om hun vilde bede Vedkommende at holde mig en Uhøviskhed tilgode, der nok vilde tabe sig ved jevnlig Omgang med hende.

I Begyndelsen ærgrede det mig, og Amalia fældede mange Taarer, men efterhaanden som jeg blev fastere i Saddelen, lod jeg mig ikke alene ikke slaae af Marken, men jeg var tilsidst selv den Udfordrende. Enten ridiculerede jeg hendes Gloser og Stikpiller, eller jeg kom hende endog i Forkjøbet, naar jeg saae Skulderen blive løftet blot en Linie over den daglige Høide. Jeg søgte da med hende, som om hun nu skulde lære at malke, fjerne og luge ude hos os, og hun nødsagedes til at gjøre gode Miner til slet Spil. Jeg truede hende med et Gjesteværelse paa Quisten, med at kjøre paa Høiæs, med at rive Gangene, besøge Skolen, og hun indsaae, at der intet Udkomme var med mig.

Vi levede saaledes i en evig Krig, men hun vænnede sig dog efterhaanden til at tænke sig sin Datter i dette Landliv. Værst faren var jeg, hver Gang der var Tale om Udstyret. Det er altid en delikat Sag for

Svigersønnen, der Intet bringer med sig, men her var det dobbelt pinligt. Enten skulde Alt være rigt og elegant som til den pragtfuldeste Salon, eller hun gik til den modsatte Yderlighed, naar baade Amalia og jeg forestillede hende det Urimelige deri, og da mente hun, at Fyrretræes Meubler og Hjemadratser vel i Grunden ogsaa var godt nok. Hvor gjerne vilde ikke min Moder have sine Fingre med i Husets Indretning, men der blev aldrig spurgt hende om Raad, undtagen af Amalia, og det var dog ikke det Samme som at conferere med Grevinden.

Den gamle Greve derimod viste hele den smukke Side af sin Karakter. Han glædede sig med sin Datter og talte ofte om, hvorledes han skulde leve ude hos os, og mod Fader var han langtfra saa tilbageholdende, som hans Gemalinde mod min Moder. Jeg fik ham kjerere og kjerere, især da jeg saae, hvor meget han i Grunden gjorde af Amalia. At jeg ogsaa fik hende kjerere og kjerere, behøver jeg ikke at sige, eller rettere jeg burde slet ikke sige det, thi „kjer" er et saare ringe Udtryk for den Følelse, der bandt mig til hende, en Følelse, der var saa blandet med Bevidsthed om Lykke, at den maatte omskabe hele Livet til et Paradis.

— Jeg har længe ikke talt om min Søster Betty. Endskjøndt fjern fra Øiet var hun dog ikke fjern fra Tanken. Midt i min Lykke og Glædes Rus kunde jeg

ikke glemme en Søster, som jeg altid havde elsket saa høit. Hun var endnu stedse hos Lindens Tante, og kun eengang efter min Hjemkomst havde jeg seet hende. Det var kort efter min Udnævnelse og min Forlovelse. Jeg reiste derud med Linden, baade for at besøge hende og for at see min nye Præstegaard. Jeg havde allerede skrevet hende derom, og hun svarede mig saa glad og henrykt, som om det var over hende Lykken havde udstrøet sine Gaver.

Da hun ilede mig imøde, blev jeg forbauset ved at see hendes friske Farve, som om Sundheden igjen havde ladet Roserne blomstre. Endnu medens jeg holdt hende i mine Arme, rakte hun Haanden til Linden og smilede til ham gjennem Taarer. Hun sagde ikke et Ord til ham, men i hendes Blik var hendes Tak saa tydeligt at læse, at han næsten rødmede af Undseelse.

„Kom, Emil!" sagde hun til mig, „hen til dette Vindue. See, der ligger den Kirke, hvorom jeg har skrevet til dig. Nu seer jeg den med dobbelt Interesse, da jeg veed, at du skal være Præst der, og hvis det skal skee, at dens Klokker skulle ringe over min Grav, veed jeg, at du skal bringe mig til mit Hvilested og bringe mig den sidste Hilsen."

Jeg saae paa hende, og med Angst saae jeg igjen hendes blege Kinder, og nu først bemærkede jeg hendes

Magerhed. Hun kunde læse mine Tanker, og for at trøste mig tilføiede hun:

„Det er ikke smukt af mig at forstyrre din Glæde nu, og det er utaknemligt af mig at tale om Døden, da jeg herude føler, hvorledes jeg er bleven stærkere og sundere."

Det var, som om Skjebnen i dette Øieblik vilde modsige hende eller straffe en Usandhed, thi jeg følte hendes Arm hvile tungere paa min, og strax efter maatte hun sætte sig, fordi, som hun sagde, hun var kommen i en altfor stærk Sindsbevægelse ved at gjensee mig. Jeg saae Linden kaste et bekymret Blik til hende, og selv følte jeg, at min første Glæde over hendes tilbagevendte Sundhed kun havde været en Illusion.

Hun blev ude paa Godset. Lindens Tante var endnu svag, og hun havde fattet en saa stor Kjerlighed for Betty, at hun nødig vilde skilles fra hende, og denne Kjerlighed blev saa oprigtigt gjengjeldt, at Betty heller ikke vilde forlade den, der havde vist hende en saa moderlig Ømhed. Linden forenede desuden sin Bøn med Tantens, og han havde en stor Indflydelse paa Betty. Der var mellem dem en Uforbeholdenhed og Ligefrembed, som kun Venskab og gjensidig Agtelse kan skabe. Ligesaa blu og undselig som hun var ligeoverfor enhver Anden, ligesaa aaben var hun imod ham. Saaledes havde det

været næsten fra den første Dag, de gjorde hinandens Bekjendskab. og Sommerens Adskillelse havde ikke gjort nogen Forandring deri.

Da vi reiste tilbage til Byen, udtalte jeg min Ængstelse over Bettys Helbred. Jeg kunde mærke, at Linden delte den, men han var usædvanlig ordknap og alvorlig. For mine Forældre skjulte jeg naturligvis det Indtryk, Gjensynet havde gjort paa mig, og i Haab om at et forlænget Ophold paa Landet skulde fremdeles være hende heldbringende, gave de deres Samtykke til, at hun blev derude indtil videre.

I Vinterens Løb tog den gamle Dames Sygdom til. Betty var næsten uafbrudt bunden til hendes Sygeseng. Jeg frygtede denne Opoffrelse fra hendes Side og vidste ikke, hvo der var sygest, den Syge eller Sygevogterinden. Linden besøgte flere Gange sit Gods, ofte i flere Dage, og var da uudtømmelig, naar han kom tilbage, i at rose min Søster, der med en Engels Taalmodighed pleiede hans Tante Jeg selv havde saa meget at tænke paa med Alt, hvad der forestod mig, at jeg ikke fik Tid til at komme derud, men jeg førte en levende Brevveksling med Betty, og hendes Breve kunde med mere Grund end mangen Andens kaldes en skjøn Sjels Bekjendelser. Det var Uindeligheden i sit skjønneste Lys, Resignation og Forsagelse i usminket Ren-

hed. Der gik en Blidhed og Kjerlighed gjennem hvert af hendes Ord, som man skulde troe havde et høiere Udspring end fra den Kilde, der bar det menneskelige Bryst til sin Vugge. Endskjøndt dette kan rumme en Himmel, er denne Himmel dog aldrig aldeles ren og skyfri. —

Brylluppet var bestemt til det følgende Foraar. At skulle gaae Glip af al den Opsigt, en saadan Begivenhed foraarsager, var et haardt Stød ikke alene for min ærgjerrige Svigermoder men ogsaa for min skikkelige Moder, og vi havde derfor en alvorlig og trættende Kamp at bestaae, inden vi fik bragt det saavidt, at Vielsen skulde foretages i al Stilhed, i Brudens Forældres Hjem Seiren var complet, men dyrkjøbt, og Freden blev sluttet med den Bemærkning af Grevinden, at det Hele heller ikke i Grunden var værd at gjøre noget Væsen af. Foruden Forældrene og Brudeparret vare kun Linden og Amalias Onkel, den før omtalte Kammerherre, tilstede. Moder græd under hele Vielsen, Grevinden betragtede hende forundret, og Kammerherren sad med et stillestaaende, haanligt Smil. To Præstekjoler i samme Værelse var noget saa Nyt for de Høiadelige, at de ikke følte dem hjemme i deres eget Hjem, og da Vielsen var forbi, var der derfor en Kulde udbredt over Amalias Slægtninge, der dybt bedrøvede hende, og selv mine kjerlige Forældre turde ikke ret give

deres Følelser Luft. Kun Linden var naturlig som altid.

Kort efter Vielsen skulde vi reise til vort landlige Hjem. Afskeden var hjerteligere end Sammenkomsten havde været, endskjøndt Grevinden just ikke medgav sin Datter nogen Velsignelse, og Kammerherren kunde ikke lade sit haanlige Smil fare, da han forsikkrede mig, at han glædede sig til snart at besøge os.

Først da vi vare udenfor Byen, syntes vi at tilhøre hinanden. Alle de Skranker, der fra vort tidligste Bekjendskab var opført imellem os, vare omstyrtede; alle de Skyer, som man senere havde stillet imellem os, vare forsvundne. Nu vare alle hæmmende Baand overrevne, og vi følte nu ret, hvor tillokkende Livet smilede os imøde. Hvor glædede jeg mig ikke til at vise Amalia vort tilkommende Hjem! For faa Dage siden havde jeg været derude, og Foraarets ungdommelige Pragt havde smykket den hele omgivende Natur. Jeg kunde ikke tænke mig nogen smukkere Plet blandt mit Fødelands mange skjønne Steder, og jeg var stolt af det Hele, som om det var mit Værk, jeg skulde lægge for Amalias Fød.

Vi naaede netop den lille Landsby ved Solens Nedgang, og Klokkerne tonede os imøde. Alle Byens Folk havde ventet deres nye Præst og hans Hustru, og de stode festligt klædte udenfor Præstegaarden for

at byde os velkommen. Vi holdt et Øieblik stille, og mit Hjerte bankede af Glæde, da jeg saae Amalia række de Omstaaende Haanden og næsten med Taarer i Øinene takke dem for den smukke Maade, hvorpaa de modtoge os. Hun, som fra Barndommen var vant til ganske andre Omgivelser, fandt sig strax hjemme her, og hendes lille Haand laa ligesaa bequemt i Bondens barkede Haand, som før i en stram Glacébandske. Jeg var glad over, at vi vare alene; hendes Moder vilde have besvimet ved et saadant Syn, og maaskee have vendt mine Sognefolks Hjerte fra deres unge Præstekone.

I Præstegaarden ventede Betty os. Hun havde i de sidste Dage opholdt sig der, for at arrangere Alt, og da vi traadte ind i Havestuen, var det som om en Kjerlighedens og Fredens Engel modtog os. Hun havde smykket Værelset med Foraarets smukkeste Gaver, og selv stod hun smilende midt iblandt dem i sin hvide Dragt som et Symbol paa Uskyld. De fordums Veninder laae i hinandens Arme saa længe, at jeg maatte minde dem om, at ogsaa jeg var tilstede og nok kunde ønske at bære min Søsters Lykønskning og faae et Velkomstkys.

„Du veed det, Emil!" sagde Betty, „skulde jeg ønske Nogen Lykke, maatte det være dig. Men Amalia har jeg ikke seet saa længe. Jeg troede, at Skjebnen

havde revet os fra hinanden, og nu knytter den os nærmere sammen!"

Jeg vilde føre min Kone om i Huset, men det fik jeg ikke Lov til, da Betty forbeholdt sig at være hendes Cicerone paa de Steder, hvor jeg egenlig ikke havde Noget at bestille.

„Imorgen," sagde hun, „kan du vise Amalia Udenværkerne, jeg mener Loer, Lade, Bryggers og Stalde."

Betty havde besørget et Aftensmaaltid aldeles landligt og tarveligt, og efter dette besluttede vi endnu at gaae en Tour igjennem Haven i det klare Maaneskin; men hun vilde ikke følge os og kjørte over til Godset, for at vaage hos den syge gamle Dame, hvis Tilstand i de sidste Dage var bleven betænkelig. Hun tog fra os, efterat have givet os sin bedste Velsignelse, og ikke mindre velmente Ønsker fra os fulgte hende.

Tidlig næste Morgen havde vi allerede været i Have, Skov, Mark og Eng. Alt var beseet og besøgt, ikke en Krog paa Præstegaarden var bleven stedmoderlig behandlet. Vi havde staaet udenfor mangen Bondes Dør i Landsbyen og talt med Forældre og Børn, og vi kom hjem efter vor Udflugt saa glade og lette om Hjertet, som om det var umuligt, at der i denne Egn skulde kunne møde os nogen Modgang. Da vi sadde ved Frokosten i Havestuen foran de aabne Døre og kastede Blikket ud over den grønne Plaine udenfor, der

var omgivet af brogede Blomster og yppige Buskvæxter, da Fuglesang tonede os imøde, og Lindens Gods i det Fjerne ligesom lukkede Baggrunden, bleve vi begge saa grebne af Bevidstheden om vor Lykke, at vi uvilkaarlig reiste os, gik hen i den aabne Dør, sluttede hinanden i Favn og taknemmelige kastede Øiet til Himlen, der den Dag var ligesaa ren som Himlen i vore Hjerter.

At Sommeren gled hen i Fryd og Glæde, er en Selvfølge. Amalia savnede intet Øieblik Hovedstaden, og skjøndt vi kun sjeldent saae Nogen hos os, heller ikke Omgang. Det første Besøg, vi modtoge efter Brylluppet, var min Svigerfaders. Han syntes ret at leve op hos os og var saa fornøiet, at jeg troer han gjerne var bleven hos os for stedse, hvis ikke hans Ægtehalvpart havde villet anderledes. Hun besøgte os da ogsaa engang, aldeles ceremonielt i tre Dage. Hun værdigede ikke vort Huus, end sige mine Sogneborn et Blik, og opholdt sig i det Hele mere ovre paa Lindens Gods, hvor hun om Dagen installerede sig, end hjemme hos os, men om Natten vare vi sikkre paa hende.

Anderledes, da mine egne Forældre kom ud. Moder var ligesaameget i Hønsehuset som i Vaaningshuset; hun var i ivrig Discurs med Karle og Piger, baade naar de ploiede og malkede; der var ikke et Menneske i Landsbyen ligefra 2 til 80 Aar, med hvem hun ikke

havde talt. Men derfor reiste hun ogsaa bort med „godt Lov paa sig", medens Grevinden drog fra Byen mere frygtet end elsket. Fader var vel ikke saa activ i at stifte Bekjendtskaber, men jeg glædede mig ret i mit stille Sind, naar jeg saae ham sidde i Haven med sin Pibe i Munden. Han saae da saa inderlig tilfreds ud, og naar Amalia bragte ham Kaffe ud, smilede han til hende, klappede hende paa Kinden, og det gik fortræffeligt mellem dem. Men længer end to Dage havde han aldrig Ro paa sig. Boutiken kaldte ham hjem, og han reiste altid en Dag før Moder.

Vor stadigste Omgang var naturligvis Linden, der denne Sommer opholdt sig usædvanlig meget paa Landet, og Betty, der næsten daglig besøgte os, da hun i mindre end en Time kunde komme fra Gaarden til „Præstens". Vi tilbragte mangen behagelig og uforglemmelig Aften sammen, og Linden fulgte da Betty hjem. Det var som en Selvfølge, at de gik eller kjørte alene. Hvis jeg ikke havde havt min Kone, var jeg maaskee bleven skinsyg; thi Linden og Betty vare som Sødskende, og det stille Landliv kunde lade Venskabet lettere fredes, end det vilde have været Tilfældet i Byen, hvor saa megen Smaalighed og Egenkjerlighed aldrig vil betragte et Venskab mellem Mand og Qvinde som noget rent Forhold.

— I August Maaned døde Lindens Tante, og

Betty flyttede til Præstegaarden for at nyde Resten af Sommeren hos os. Nu opdagede jeg eller fik Formodning om, at det dog var mere end Venskab, der fængslede min Ven til min Søster. Han kom endnu hyppigere end før til os, langt oftere var han hos os end paa sin Gaard, og til Hovedstaden tog han næsten aldrig. Jeg mærkede, at han nu savnede de lange Spadseretoure med Betty om Aftenen hjem, og ofte søgte han at tale alene med hende. Kun mod sin Villie saae jeg ham rive sig los fra os om Aftenen, og der gik næsten ikke en Aften, uden at vi saae ham. Han fortalte ofte, hvor tom hans Gaard nu forekom ham, og hvis jeg ikke selv havde ahnet Noget, havde Amalia nok lukket mine Øine op; hun havde Qvindens skarpe Blik i saadanne Forhold, og hun beholdt ikke sin Hemmelighed for sig selv.

En Aften, da Linden og jeg gik alene over Markerne og vare nærved Præstegaarden, standsede han og spurgte, om vi ikke skulde gaae endnu lidt, da han havde Noget at tale med mig om. Jeg var villig dertil.

„Det er om din Søster," begyndte han.

„Kjære Linden!" sagde jeg og trykkede hans Haand, „jeg kan see paa dig, hvad du mener. Jeg vil spare dig en Forklaring. Du elsker hende."

„Ja, Emil; jeg elsker hende! Det er ingen Lidenskab: mit Blod kommer ikke i Oprør ved at tænke paa

hende; men jeg føler, at Livet uden hende vil være mig tomt. Mit Hjerte er saa varmt og saa fuldt, naar jeg tænker paa den Mulighed, at hun kunde tilhøre mig. Jeg kunde gjøre Alt for at eie hendes Hjerte, og alle de Lykkens Goder, som Skjebnen har givet mig, skulde være mig Intet imod den Lykke at kunne kalde hende min. Men — — —."

„Men?"

„Jeg troer, at hun føler Venskab for mig — jeg troer endog, at hvis jeg bad om hendes Haand, hun ikke vilde give mig et Afslag, eller ialfald at et Afslag ikke vilde have sin Grund i Mangel paa Kjerlighed."

„Hvori da?" spurgte jeg.

„Sig mig oprigtigt," vedblev han, „hvorledes troer du, at hendes Hjerte er gaaet ud af den Kamp, som det maatte bestaae med Kjerligheden til Eugen — thi jeg er overbevist om, at hun har elsket ham."

„Du maa ikke troe," tilføiede han, „at det er Skinsyge, der nu taler. Jeg troer ikke, at hun endnu elsker ham. Men et qvindeligt Hjerte, der er saa varmt og saa uskyldigt som din Søsters, forvinder ikke let, maaskee aldrig, naar det i sin tidligste Ungdom forstødes og forhaanes. Den Overbevisning, at man engang levede i en Illusion, og den Erfaring, at Ens bedste Følelser engang ere krænkede, efterlader en Braad i vort In-

derſte, der ikke let rives ud, og en Frygt for atter at hildes i en Illuſion."

„Hos dig maatte denne Frygt forſvinde," ind=vendte jeg.

„Men maaſkee," vedblev han, „føler hun ogſaa an=derledes. Det er jo muligt, at der endnu er en Gniſt af den Følelſe tilbage, ſom hun engang kaldte Kjerlighed, uden juſt derfor endnu at være Kjerlighed. Den er da et Minde fra Livets ſkjønneſte Tid, og jeg kan godt tænke mig, at mangen ung Pige holder dette Minde helligt og troer, at det vilde profaneres ved at fortræn=ges af en anden Forbindelſe. — Jeg kan iſær hos Betty tænke mig det, da hendes Sjel og Væſen ikke er fri for lidt Sværmeri."

„Du kan maaſkee have Ret," ſvarede jeg, „men jeg kan Intet ſvare derpaa. Jeg veed Intet. Jeg har, ſiden jeg kom tilbage, aldrig talt med hende om Eugen; men jeg troer, at han er aldeles udſlettet af hendes Hjerte."

„Hvorfor har du ikke talt med hende om ham?" ſpurgte Linden. „Er det ikke af Frygt, ſom om du dog ſelv delte min Ahnelſe?"

„Nei, kun fordi jeg ikke vilde berøre en Tid, der efter min Mening maatte vække Følelſer hos hende, der vilde angribe hende for ſtærkt. Hun er endnu ſaa ſvag,

og jeg har undgaaet Alt, der kunde sætte hendes Sind i Bevægelse."

„Destoværre!" afbrød han. „Ogsaa dette vækker Betænkeligheder hos mig, endskjøndt Gud ved, jeg skulde pleie hende med en Ømhed og Kjærlighed, der idetmindste skulde lade hende føle sin Svaghed mindre. Men der er noget Egenkjærligt i at beile til en Pige, for hvis Liv man frygter. Det er, som om man vilde skynde sig at komme i Besiddelse af Noget, der allerede er indviet til en anden og bedre Bestemmelse."

„Med Guds Hjelp er Bettys Helbred dog ikke haabløst," indvendte jeg.

„Jeg vil haabe det; men der gives Øieblikke, hvori jeg er nærved at fortvivle ved at see denne skjønne Sjel i et saa svagt Legeme. Det er mig da, som om Legemet kæmpede for at beholde denne dyrebare og kostelige Perle, men ofte forsagt og mismodig er nærved at opgive Kampen."

„Lad os stole paa Himlen!" —

„Men hvad raader du mig da?"

„Hvis det var muligt, at mit Venskab og Agtelse for dig kunde blive større, maatte det være efter denne Samtale, og Intet vilde være mig kjærere, end hvis ogsaa det Baand skulde knytte os nærmere sammen; men jeg kan Intet raade dig endnu. Jeg skal udforske

Bettys Følelser uden at røbe dig, og jeg skal da samvittighedsfuld sige dig min oprigtige Mening."

— Da vi kom tilbage, glade over den Fremtid, der muligvis aabnede sig for os, men ogsaa mismodige over de Hindringer, som Skjebnen maaskee stillede os i Veien, modtog Amalia mig med et Brev i Haanden. Det var fra Eugen. Jeg saae Linden blegne, og jeg ahnede i dette uventede Sammentræf et ugunstigt Varsel for vore Planer. Næsten med skjelvende Haand aabnede jeg det. Betty var tilstede, men jeg kunde ikke see hendes Ansigtstræk, da hun sad i en Vinduesfordybning næsten i Tusmørke. Eugen skrev:

„Jeg reiser hjem for at døe. I gamle Dage, naar jeg var træt paa Sjel og Legeme, søgte jeg Tilflugt hos dig; lad mig ogsaa nu der finde den sidste Tilflugt. Mit Timeglas er udrundet, og jeg seer uden Skræk hvert Sandskorn svinde bort. Jeg kan snart tælle Resten og har kun det Haab og den Bøn, at jeg maa døe i mit Hjem — ikke i Kjøbenhavn, hvortil Intet binder mig, men hos dig i Fred og Ro. Jeg vil endnu engang see og glæde mig over den Lykke, som du og Amalia nyde til Trods for mine Bestræbelser for at forbindre den. Jeg veed, at I vil modtage mig med Kjerlighed; lad ikke denne Bished skuffes. — Om faa Dage er jeg, om Gud vil, hos Eder, og

jeg føler, at jeg ikke forlader Eder, før Døden fører mig bort, og du har lukket mit Øie.

Din

Eugen.

Det var mig næsten umuligt at læse Brevet til Ende; Taarer blændede mine Øine. Vi vare alle tause, da jeg havde læst det. Ak! hvor forskjelligt fra ellers, naar et Besøg bebudes paa Landet! Ikke fordi vi jo gjerne modtog ham, men den Vished, at vi skulde rede ham et Dødsleie, var os en trykkende Tanke. Amalia greb min Haand og saae spørgende paa mig.

„Naturligvis!“ var mit eneste Svar, og hun belønnede det med et Kys.

Linden talte ikke, men jeg saae hans Blik hvile paa Betty, der sad ubevægelig i Vinduet. Amalia og jeg gik med hinanden om Livet tause op og nedad Gulvet; det var, som om Døden allerede havde betraadt Huset, saa stille var der. Da der kort efter blev bragt Lys ind, reiste Betty sig og forlod Værelset, men kom senere igjen ind. Jeg troer, hun havde grædt; men der var ellers ingen Forandring at mærke hos hende.

Da Linden havde taget Afsked fra os, fulgte jeg ham paa Veien. Jeg indsaae, at denne Aftens Begivenheder maatte have gjort Indtryk paa ham, og jeg haabede, at jeg maaskee kunde bringe ham en Trøst eller ialfald dele hans Bekymringer.

„Du seer," sagde han, „at min Skjebne nu staaer ved et afgjørende Vendepunkt. — Jeg beklager, at Betty borte Brevet; hun maatte helst have været uvidende derom og reist hjem til sine Forældre, saalænge Eugen var her. Nu kommer det an paa hende selv; — men jeg forudseer, at hun maa bestaae en Kamp, og Gud give hende Kraft til at bestaae den."

„Du har Ret," svarede jeg. „Men jeg kan Intet raade hende, næppe tale med hende derom. Hun vælger vel selv det Rette."

Den følgende Dag modtog jeg atter et Par Linier fra Eugen, der vare skrevne Dagen efter det forrige Brev:

„Jeg hører, at din Søster er hos dig. Det vilde smerte mig, ja langt mere end smerte mig, hvis hun forlod Eder for min Skyld, hvis hun undskyldte mig. I min Stilling ønsker man Tilgivelse af Enhver, man har fornærmet, men af Ingen ønsker jeg den inderligere end af hende." —

Jeg behøvede ikke at vise Betty disse Linier, thi hun gjorde ingen Mine til at tage bort, og selv om jeg havde mærket denne Hensigt hos hende, havde jeg dog næppe meddelt hende Eugens Ønske; thi jeg vilde ikke, at hun skulde bringe ham et nyt Offer. Hendes hele Liv havde været Opoffrelse, og jeg var vis paa, at selv Eugen ikke vilde forlange det. En saagodtsom af-

tvungen Tilgivelse, eller om den blot er en Pligtfølelse, har dog intet Værd, naar det ikke er Hjertet, der giver den.

Jeg havde ønsket at vide sikkert, naar Eugen kom; thi denne Ventetid var pinlig, og allerede vare tre Dage forløbne, siden jeg modtog hans første Brev. Dage og Nætter var han ikke ude af mine Tanker, og jeg følte, hvorledes dette angreb mig. Hvor meget mere, tænkte jeg, maatte det da ikke angribe Betty? Da vi den fjerde Dag efter Middagsbordet sadde ved Kaffebordet, hørte vi Hundene gjø. Uvilkaarligt reiste vi os og saae paa hinanden. Vi hørte ingen Vogn, men nede i Haven saae vi den gamle Greve komme med sin Søn under Armen. Amalia og jeg gik dem imøde, men Betty gik op paa sit Værelse. De gik langsomt, Eugen hvilede tungt paa sin Faders Arm; hans Hoved var bøiet og Benene vaklede under ham. Da vi naaede dem, saae han paa os og smilede.

„Jeg vilde dog vise Eder, at jeg endnu kan gaae," sagde han, „derfor stode vi af udenfor Haven; men det er ogsaa næsten Alt."

„Velkommen, Emil!" svarede jeg. „Giv ogsaa mig din Arm."

„Er jeg virkelig velkommen?"

„Du maa ikke tvivle derom; og vi have de bedste

Lægemidler for dig, fri Luft, en smuk Natur og en kjerlig Pleie."

„God Dag, Amalia," afbrød han mig og henvendte sig til sin Søster. „Lad mig kysse dig; og jeg fortjener et Kys, naar du vidste, hvor jeg har længtes efter at see dig lykkelig. — — Men lad os hvile lidt paa denne Bænk, saa kunne vi betragte Eders smukke Bolig."

Vi satte os ned og vidste næppe, hvorledes vi skulde fortsætte Samtalen. Eugen sank næsten sammen imellem os; han var som en udlevet Olding; hans Bryst var anstrengt efter den korte Gang, Sveden perlede paa hans Pande. Han vilde tale, men maatte noies med at trykke mine Hænder.

„Det har været en sørgelig Reise," sagde hans Fader. „At jeg skulde see min Søn saaledes igjen!"

„Trøst dig, Fader," stammede Eugen; „du skal ikke længe see ham saaledes."

„Det haabe vi Alle. Ved Guds Hjelp skal du faae nye Kræfter her," sagde Amalia.

„Om ikke Legemskraft, saa dog Sjelekraft" svarede han.

Da vi kom ind i Havestuen, kom Betty os imøde. Der var ingen synlig Bevægelse at mærke hos hende; hun rakte Eugen Haanden og ønskede ham Velkommen. Jeg kunde see, at det overraskede ham. Han saae alvorligt

paa hende, som om han vilde læse i hendes Ansigt, om denne Hilsen kom fra Hjertet eller kun var et Offer, hun bragte. Da han imidlertid saae hendes rolige og venlige Blik, sagde han:

„Deres Velkomst har i mit Øre den bedste Lyd. Jeg takker Dem, fordi jeg saa glad kan betræde dette Hus"

Han maatte begive sig til Ro længe førend vi Andre. Jeg fulgte ham op til det Værelse, der var indrettet til ham, og hvorfra han havde den smukkeste Udsigt mod den nedgaaende Sol. Han stod et Øieblik ved Vinduet og betragtede den.

„Du er altsaa fuldkommen lykkelig, Emil?" spurgte han pludselig.

„Saa lykkelig," svarede jeg, „at jeg ikke veed, hvad der skulde mangle i min Lykke — men du?"

„Jeg? — jeg er dog ikke fuldkommen ulykkelig; — Det Onde har udraset, og det fik ikke aldeles Bugt med det Gode i mig — men Legemet har det tilintetgjort. — Emil! „tilføiede han efter en Pause, og greb krampagtig min Haand" — jeg er angst for Døden — jeg kan ikke dø rolig!

„En god Samvittighed udelukker al Angst for Døden," sagde jeg lidt ubetænksom.

„En god Samvittighed? Troer du, jeg har det? — Og dog, jeg har angret, og jeg takker Gud, fordi han

har givet mig Tid til at angre. Min Synd imod dig har ligget mig tungt paa Hjerte, men du har jo tilgivet mig? — og i din Søsters Ansigt læste jeg ogsaa en Tilgivelse, som jeg mest havde frygtet for at gaae Glip af. Jeg veed, at jeg skal dee; jeg har seet Døden strække sin Haand ud efter mig, men jeg kan ikke vænne mig til den Tanke. — Jeg skrev, at jeg uden Skræk saae mit Timeglas udløbe, men det var en Usandhed!"

Det var en Løverdag Aften. Næste Morgen skulde jeg prædike, og man kan tænke, at jeg den Aften udarbeidede min Prædiken under en idelig Afvexling af besynderlige og modstridende Følelser. Livets Forgængelighed laa mig nærmest, og det blev ogsaa Gjenstanden for min Prædiken. Da jeg næste Dag besteg Prædikestolen, saae jeg min Svigerfader træde ind i Kirken med Eugen under Armen. Det skar mig i Hjertet, men jeg følte paa samme Tid, hvorledes jeg ligesom inspireredes af det Emne, jeg havde valgt til Text. Det var, som om mine bedste og varmeste Følelser selv iklædte sig de Ord, der strømmede over mine Læber, og i Aanden saae jeg det andet Liv ligge aabent for mig med al sin Herlighed saa tydeligt, at jeg ikke fattedes Ord for at vise mine Tilhørere det.

Da jeg kom hjem fra Kirken, kyssede Eugen mig

og sagde: „Tak, Emil! — Gid Enhver, der har mindste Frygt for Døden, havde hørt dig idag!“

Han var rolig og alvorlig, men hans Ro deltes ikke af os Andre. Tvertimod var Luften os saa lummer og trykkende; saa mangen urolig Tanke, saa mangent ængsteligt Spørgsmaal opstod i vort Indre. Vi turde næppe tale høit, næppe see paa hinanden, for ikke i den Anden at læse Bekræftelse paa vor egen Angst. Det var desuden Søndag; Alt var saa stille om os, Intet tydede paa Livets Færden og Laden. Ikke en Vind rørte sig, Himlen var ren og klar, og et Par Gange gik Eugen nogle faa Skridt udenfor Havestuen, for at indaande den velgjørende Luft. Tiden sneg sig den Dag usigeligt langsomt hen.

Ved Middagsbordet var Eugen dog ligesom lidt oplivet. Han fortalte endog om sine Reiser, men det anstrengte ham, og midt i en lille Episode fra det Br. Hof standsede han og tilføiede kun med et Smil „Slutningen følger.“ — Han sank tilbage i Stolen, og jeg føiede ham i hans Ønske at ledsage ham til sit Værelse, hvor han lagde sig paa Sengen for at hvile.

Da jeg senere hen paa Eftermiddagen atter gik derop, havde han forladt Sengen. Han havde trukket en Lænestol hen foran det aabne Vindue og sad, som jeg troede, hensjunken i Beskuelsen af den nedgaaende Sol.

„Er det ikke smukt?“ sagde jeg, da jeg traadte ind.

Han svarede ikke, han rørte sig ikke. Ængstelig styrtede jeg hen til ham. „Med foldede Hænder laa han lænet tilbage — han var død, uden Kamp og uden Smerte, og et tilfreds Smil syntes at have været hans sidste Farvel til Verden. Taarerne styrtede mig ud af Øinene, jeg kyssede min Barndomsvens blege Læber og bad en saa inderlig Bøn for ham, ligesaa inderlig som da jeg for mange Aar siden bad for Bettys Liv. Jeg takkede Gud, fordi hans Ønske var opfyldt, at jeg skulde lukke hans Øine, — og fordi jeg maaskee netop den Dag havde bidraget til, at han saa rolig havde kunnet forlade Livet.

Den næste Fredag skulde hans jordiske Levninger nedsænkes i Gravens Skjød. Hans Kiste stod i vor hyggelige Havestue, hvor vi allerede havde levet saa mange glade Timer. Da jeg om Morgenen traadte derind, saae jeg min Søster gaae ud af den modsatte Dør, og paa Kisten laa en Krands, som kun kunde være fra hende. Den var bunden af det mørkeste Løv. Hvad vilde jeg ikke have givet for at vide, hvilke Tanker der havde bevæget Bettys Sind, da hun flettede denne sidste Gave til den, der var hendes første Ungdoms Ven og hendes første Sorg i Livet!

Han var den Første, som jeg skulde jorde paa min Kirkegaard! Vi, der som Børn havde lovet at være

uadskillige i Livet, vi vare allerede nu adskilte ved Døden. Hans Grav blev mig en Helligdom; den indesluttede saa mange glade og bittre Minder, men aldrig bar dog en bitter Tanke gjennemtrængt det jordiske Dække, naar jeg besøgte den. Et simpelt Kors var dens eneste Prydelse, og paa dette fandt jeg den første Morgen efter Begravelsen en Krands af Sommerens sidste Blomster. Jeg tvivlede ikke paa, at ogsaa den var fra Betty, og den var mig et Symbol paa, at hans Minde skulde være ligesaa lyst, som hin Krands paa hans Kiste var mørk, et Billed paa den Skygge, han havde kastet over Giverens Liv og over sit eget Liv.

Med Betty talte jeg aldrig om Eugen. Jeg mærkede, at hans Død havde gjort et dybt Indtryk paa hende, og da jeg saae hende bære sin Sorg stille, vilde jeg ikke være den, der forstyrrede, jeg kunde gjerne sige, hendes Andagt. Hun sluttede sig endnu inderligere til Amalia, den Afdødes Søster, men hendes Forhold til mig og til Linden blev uforandret. Linden var alvorligere og ligesom mere iagttagende, og mellem ham og mig var ogsaa en Gjenstand, som Ingen af os vilde berøre, idetmindste i flere Maaneder, saa at der uagtet den stille Fred i vort Hus dog var kommen ligesom en fremmed Gjest, med hvem vi ikke kunde blive fortrolige.

Det viste sig især, ved at Betty oftere var hensjunken i Tanker og adspredt, og da hun destoværre blev svagere og svagere, gik hun næsten som en forklaret Aand imellem os. Hendes Kræfter toge af, Bevægelse taalte hun mindre, og hendes Farve blev mere og mere gjennemsigtig. Det var tydeligt, at hendes Tanker levede enten i Fortidens Minder eller dvælede hinsides, og hver Gang Talen var om Døden, oplivedes hendes Træk, og hendes Ord ledsagedes af et Smil, der ikke tilhørte denne Verden. Jeg forsøgte derfor at bringe hende tilbage til den, og at aabne hendes Øie for den Mulighed, at et nyt Liv kunde oprinde for hende. Havde det været Foraar, havde det maaskee været mig lettere, da det vaagnende Liv i Naturen kunde have virket ogsaa oplivende paa hende, men Løvfaldet og den kommende Vinter, der saa meget mindede om Død og Grav, stemmede kun altfor godt med hele hendes Sindsstemning.

Da Lindens Kjerlighed naturligvis laa mig meget paa Hjerte, og da jeg vidste, hvor megen Pris Betty satte paa hans Venskab, søgte jeg flere Gange forgjeves Leilighed til at bringe denne Sag paa Bane i fortrolige Samtaler, i det Haab, at en forandret Livsstilling ogsaa skulde kunne virke velgjørende paa hendes legemlige Befindende. Endelig en Aften, da vi længe havde talt om Linden, om hvor meget vi Alle holdt af ham

og om det Venskab, han ogsaa tydeligt viste for os, spurgte jeg hende:

„Vilde du ikke ogsaa de lange Vinteraftener savne ham, hvis han foretrak denne Vinter at leve i Byen?"

„Troer du, han vil det?" spurgte hun.

„Jeg troer, at han vilde savne dig ligesaa meget, som du ham. — Siig mig, Betty! — hvis han bad om din Haand — — —."

„For Guds Skyld, Emil! — du spøger vel?"

„Hvorfor?" spurgte jeg i en Tone, hvoraf hun skulde troe, at det virkelig var mit Spøg, thi hendes Udraab viste mig kun altfor klart, at Kjerlighed kunde der ikke blive Tale om fra hendes Side.

„Fordi jeg føler det varmeste Venskab for ham," vedblev hun. „Jeg kunde ikke tænke mig ham anderledes end som min Ven, og jeg er overbevist om, at det Samme er Tilfældet med ham."

„Men hvis han dog følte mere end Venskab for dig?"

„Det vilde være en Ulykke baade for ham og for mig. Jeg tabte en Ven, som jeg sætter saa høi Pris paa. — Men ikke sandt, det er kun din Spøg?"

„Ja vist!" svarede jeg smilende, men beklemt om Hjertet.

„Lad os leve", sagde hun, „som vi nu leve. Kjerlighed kan jeg ikke føle for Nogen — det vil sige, jeg

kan elske Eder Alle, men den Kjerlighed, som du mener, den er — — —." Hun kunde ikke fortsætte, Graaden var nærved at quæle hendes Stemme.

Tesuden," vedblev hun lidt efter — „see paa mig! Troer du, en Mand vilde vælge sig en Hustru, der kun blev ham som et kort Laan af Himlen. Og troer du, at en ung Pige rækker en Mand, hvis Lykke er hende kjer, sin Haand, naar hun i sit Hjerte føler, at denne Haand ikke kan bringe Lykke, men kun aabne Veien for Sorg og Bekymring?"

„Lad os ikke tale derom," afbrød jeg hende." Du er bleven saa fortrolig med Tanken om Døden, at du troer den nærmere end den er. Det er en Lykke for dig, endskjøndt jeg troer den endnu fjern."

„Maaskee — og maaskee ikke! Det er dog besynderligt, at denne Tanke ligger os nærmest og er os mindst afskrækkende, naar man føler sig tilfreds. Man er ikke angst for at rives bort fra Lykken; men naar Modgang og Trængsel overalt møder os, da holde vi saa fast ved Livet, ligesom for at vente, hvilke Frugter det endnu skal bringe os til Erstatning.

„Det er ikke altid Tilfældet," indvendte jeg. „I lykkelige Timer tænker man ikke paa Døden, og i Bekymringens Stund tænker man den kun som en Forløsning."

„Men mit Liv er afsluttet," vedblev Betty ligesom talende til sig selv. „Jeg har kæmpet og lidt, men Gud har ført mig gjennem Kampen med faderlig Haand. Jeg fandt Venner og var elsket, og nu er jeg glad og tilfreds. Jeg er forberedt, og selv om Døden i denne Time vilde hente mig, jeg skulde være rolig — dog nei, et Farvel endnu til mine Kjære, et sidste Farvel!"

Hvad skulde jeg svare hende? Her var ikke Stedet til Trøst, her behøvedes ingen Forberedelse, og Beklagelse vilde kun formørke hendes Tanker. Jeg kunde kun trykke hende tættere op til mig, og længe hvilede hun sit Hoved til mit Bryst, uden at Nogen af os talte. — I denne Stilling overraskede Linden os.

„Ikke sandt, De er min Ven, Linden?" sagde Betty og rakte ham Haanden. Hun lagde et Eftertryk paa Ordet Ven, der maatte sige Linden; hvilken Betydning hun selv lagde deri, og han lod til at ahne, hvorom vi havde talt, kort før han kom. En dyb Rødme overtrak hans ædle Aasyn, og med et Blik, hvori laa en uendelig Kjærlighed og Opoffrelse, svarede han.

„De tvivler vel ikke derom? Forlang et Offer af mig, jeg skal bringe det med Glæde. De ved jo, hvor høit jeg — agter Dem, og hvor taknemlig jeg har været for Deres Venskab."

„Lad os da altid blive Venner!" vedblev Betty og reiste sig. De holdt endnu hinanden i Haanden, og

Haand i Haand gik de op imod Huset. Jeg blev siddende bensjunken i alvorlige Tanker, indtil min elskede Hustru uformærket kom til og lagde sin Arm om min Hals. Ved at betroe hende mine Sorger, bleve de lettere, og med gladere Sind sluttede vi os atter til de Andre.

Mellem Linden og mig var aldrig oftere Tale om hans tidligere yttrede Ønske, men han vedblev at udgjøre et Led af vor lille Kreds, og vi takkede hver Dag Gud, der lod os blive sammen. Men det skulde ikke længe blive saaledes. Inden Vinterens kolde Snee var smeltet, skjulte den Bettys varme Hjerte i Jordens Skjød. —

Stakkels Betty! hvor forskjelligt blev vort Lod! Begge havde vi kæmpet under samme Livsforhold, men jeg fandt Lykken allerede i Livet, du fik først din Løn, da din Livstraad næsten var udspunden!

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PTB
0041221

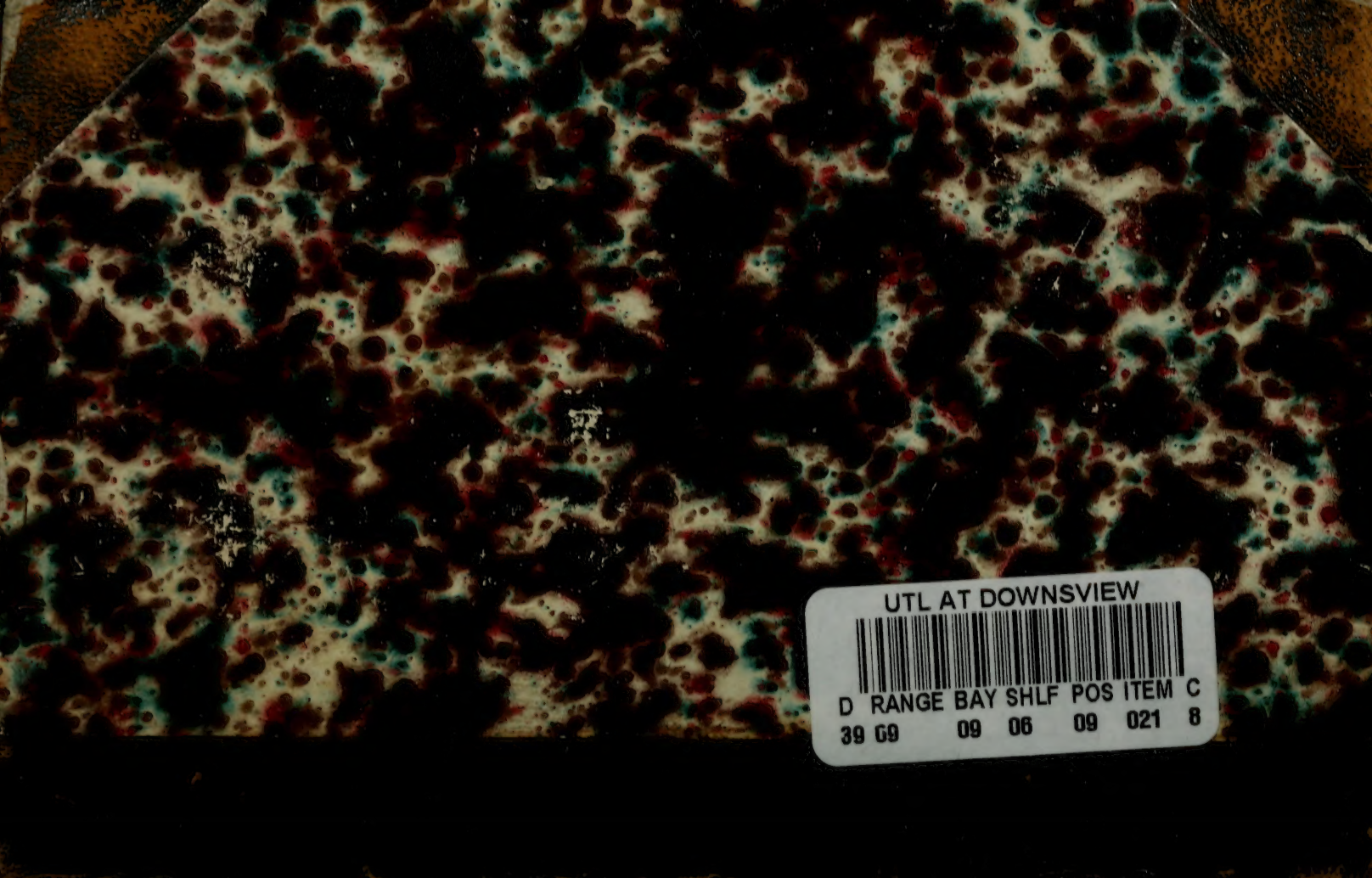
UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 09 06 09 021 8